

இறையனார் அகப்பொருள்

மூ ல ம்

(நக்கீரனார் உரையுடன்)

ராவ்பஹதூர்-ச. பவானந்தம் பிள்ளை அவர்கள்

எப்-ஆர்-எச்-எஸ் (லண்டன்). எம்-ஆர்-ஏ-எஸ் (லண்டன்).

பதிப்பித்தது.

சென்னை :

1916

' [காபிரைட் ரிஜிஸ்டர் செய்யாதது.]

அந்தமு மாதியு மவ்வுனவ் வுந்நின் றமலன்றந்த
சேந்தமி ழேன்னுந் திறங்காட்டி யீதைந் திணையகநூல்
வந்தன யாவும் வளரன்பின் மேனவென் வாய்மைக்கன்றோ
முந்துமன் பின்முத லாய்மேன வென்று முடிந்ததுவே.

ஓர்
இறைவன் துணை

இறையனார் அகப்பொருள்

களவு

க. அன்மீ னைந்திணைக் களவெனப் படுவ
தந்திணை நருமறை மன்ற லெட்டனார்
கந்தருவ வழங்க மென்மனார் புலவர்

என்பது சூத்திரம். எந்நூல் உரைப்பினும் அந்நூல்தான்
பாபிரம் உரைத்துரைக்க வென்பது மரபு; என்னை?

“ஆயிர முசத்தா னகன்ற தாழிஹம்”

பாயிர மிலவது பனுவ லன்றே”

என்றாகலானும், புறப் பொருட்டாகிய பாபிரங் கேட்
டார்க்கு துண்டொருட்டாகிய நூல் இனிதுளிளங்கூட என்
பதாகலானும் பாபிரம் உரைத்துரைக்கவேண்டி என்பது
மரபு. என்றோல வெனின் கொழுசசென்றவழித் துண்
ணாகி இனிதுசெல்லும்; அது போல வென்பது.

*பேராசிரியர் “பெருமான்கள கவனியல் செய்தாவது” என
வும் “கவனியல் பெருவகண்—கண்ககாயனார் மகனார் நகநீரம்”
எனவும் (தொல்-மாநி-கச) வழங்குதலானும்; நச்சினாககினியர்
“இறையனார் கவனியல்” (தொ-பொ-அகத்-டுஉ) என வழங்குத
லானும்; இதுவழியினும் “சிறு பிறழ் செயி” பெரிதது கவனி
யல் என்பது, என்னை? களவு கரபென்னுங் கைகோலிரண்டனும்
கவனியைச் சிறப்புடைத் தென்று வேண்டி இவ்வாசிரியன்” என
வருதலானும் இறையனார் கவனியல் என்பதே பண்டைப் பெயராக
தவ் உணர்ந்து கொள்க.

அப்பாபிரம் இருவகைப்படும், பொதுவுஞ்சிறப்புமென. அவற்றுட் பொதுப்பாபிரம் என்பது எல்லா நூன்முகத் தும் உரைக்கப்படுவது; சிறப்புப்பாபிரம் என்பது தன்னால் உரைக்கப்படு நூற்கு இன்றியமையாதது.

பாபிரம் என்ற சொற்குப் பொருள் யாதோவெனின், புறவுரை என்றவாறு. ஆயின், நூல் கேட்பான் புகுந்தோன் * நூல்கேளானோ புறவுரை கேட்டென்னையெனின், நூற்குப் புறநகைவைத்தும நூற்று இன்றியமையாததாதலினென்க. என்போல வெனின், கருவமைந்த மாநகர்க்கு உருவமைந்த வாபின்பாடும் போலவும், அளப்பரிய ஆகாயத்திற்கு விளக்க மாகிய திங்களும் ஞாயிறும் போலவுந், தகைமான்ட நெடுஞ் சுவர்க்கு வகைமான்ட ிலையம்போலவும் என்பது. ஆக லிற் பாபிரங்கேட்டே - நூல் கேட்கப்படும்.

அவற்றுள் அப் பொதுப்பாபிரந்தான் நான்ருவகைப் படும், எவோன்றன்மைபுந், எதலியற்கையுந், கொளவோன் றன்மைபுந், கோடன்பாரபுமென; என்னை?

“எவோன் றன்மைபீத வியற்கை

கொள்வோன் றவையெ கேடன மறமென

வீரிரவா டென்ப ிபொதுவி னியற்கை.”

என்பவாறெனின்.

எவோன்றன்மை என்பது ஆசிரியனது தன்மை என்ற வாகு; எதலியற்கை என்பது அவன் உரைக்கும் முறைமை என்றவாகு; கொளவோன்றன்மை என்பது மாணுக்கனது

* ‘நூல்கேளாமுன புறவுரை கேட்பதென்னையே வெனின்’ எனவும் பாடம்.

† ‘பாவை’ என்பது முன் அச்சுப்பிரதியிற் கண்ட படிபம்

‡ ‘இயல்புணர்ந்தோரே’ எனவும் பாடம்.

தன்மை என்றவாறு; கோடன்மரபு எனபது அவன கேட்கும் முறைமை என்றவாறு. அவை யெல்லாம் விரித்துரைப்பிற் பெருகும்; முடிந்தநூலிற் கண்டுகொள்க.

இனிச் சிறப்புப் பாயிரம் எட்டுவதைப்பற்றி. அந்நையாவையோடுவெனின், ஆக்கியோன் பெயரும் வழியும் எல்லையும் நாற்பெயரும் யாப்பும் துதலியபொருளுங் கேட்போரும் பயனுமென இவை. என்னை?

“ஆக்கியோன் பெயரே வழியே யெல்லை
துத்பெயர் டாப்பே துதலிய பொருளே
கேடடோர படனோ டாடெண் டொருளும்
பாயபக டாட்டல டாயிரத் தியல்பே”

என்றாராகலின்.

காலமும் களமும் காரணமும் கூட்டிப் பற்றினுள் நென்பாரும் உளர். என்னை?

“காலங் களனே காரண மென்றிம்
முவகை யேற்றி மொழிநு முளரே.”

என்பவாகலின்.

இனி, ஆக்கியோன் பெயரென்பது நூல்செய்த ஆசிரியன் பெயர் என்றவாறு. இந்நூல்செய்தார் யாரோடுவெனின், மால்வரைபுரைபு மாடக்கட லாலவாயிற் பால்புரை பசுங்கதிக் குழவித்திங்களைக் குறுங்கண்ணியாக உடைய ஆழலவிரசோதி அருமறைக் கடவுளென்பது.

வழியென்பது இந்நூல் இன்னதன்வழித்து என்பது. இது *வினையின்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவஞர் செய்யப்பட்டமையால் வழிநூலென்று சொல்லப்படாத முதலூலெனப்படுமென்பது.

* ‘வினையின்கி விளங்கிய அறிவின்—முனைவன் கண்டது முதலூலாகும்’ என்பது தொல்-பொருள்-மரபியல்-பூது.

எல்லையென்பது இந்நூல் இன்ன எல்லையுள் நடக்குமென்பது. இந்நூல் எவ்வெல்லையுள் நடக்குமோவெனின், வடக்கு வேங்கடர், தெற்குக் குமரி, கிழக்குமேற்குங் கடல் எல்லையாக நடக்குமென்பது. என்னை?

“வடக்குந் தெற்குந் குடக்கும் குணக்கும்
வேங்கடங் குமரி தீம்புனற் பெளவமென்
நந்நான் கெல்லை யகவியிற் கிடந்த
நூலதின் முறையே வாலிதின் விரிப்பின்”

எனவும்*

“† வடவேங்கடந் தென்குமரி
யாயிடைத், தமிழ்கூறு நவலுலகத்தி”

எனவும் காக்கைபாடினியாருந் தோல்காப்பியனாருஞ்சொன்னாராகலின் என்பது.

நூற்பெயரென்பது நூலதுபெயர் என்றவாறு. நூல் பெயர் பெறுமிடத்துப் பன்னிகற்பாத்தாற் பெயர் பெறும்; என்னை? செய்தானாற் பெயர்பெறுதலுஞ், செய்வித்தானாற் பெயர்பெறுதலும், இடுகுறியாற் பெயர்பெறுதலும், அளவினாற் பெயர்பெறுதலுஞ், சிறப்பினாற் பெயர்பெறுதலும் மென. செய்தானாற் பெயர்பெற்றன, அகத்தியம், தோல்காப்பியமென இவை; செய்வித்தானாற் பெயர்பெற்றன, சாதவாகனம், இளந்தீரையமென இவை; இடுகுறியாற் பெயர்பெற்றன, நீகண்டு, ‡ நூல், கலைக்கோட்டேத்தண்டென

* “நான்முதன் முறைமை” எனவும் பாடம்.

† தொல்காப்பியத்திற்குப் பனம்பாறா பாயிய பாயிரம்.

‡ “நூல்” என்று பெயர் பெற்றதோர் நூல் உண்டென்பது அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகாரவுரைப்பாயிரத்து “ஆயிரநரம்பிற்றுதி” * * * புலவர் “என நூலுளினும்” என்றலானும். அரங்கேற்று சாதையரைக்கண் “ஆடிட முக்கோல் ஆட்டுவார்க் கொருகோல் என்று நூலிற் கூறின முறைமை” என்றலானும் உரைதற்பாற்று. மயிலைநாதரும் சன்னுல் உரைக்கண் “இடுகுறியாற் பெயர்பெற்றன நீகண்டு, நூல், கலைக்கோண்டித்தண்டு” என உரைத்தார். (கலைக்கோட்டுத் தண்டு எனவும் பிரதி பேதம் உண்டு.)

இவை ; அளவீற்ற பெயாபெற்றது பன்னருபடல மென்
பது ; சிறப்பிற்ற பெயாபெற்றது களவிய லென்பது ;
என்னை? களவு கற்பு என்னுங் கைகோளிரண்டனுட் கள
வினைச் சிறப்புடைததென்று வேண்டுமே இவ்வாசிரியன்
என்னை?

“முற்படப் புணராத சொல்லின் மையிற்
கற்பெனப் படுவது களவின் வழிதே.” (இறை-கடு.)

ன்று வேண்டுதலின். கற்புக் களவுபோல ஒருதலையான
அன்றிற்றன்று.

இனி யாப்பென்பது நூல்யாப்பு. நூல் யாக்கு
மிடத்து நான்கு வகையால் யாக்கப்படும் ; தொகுத்தும்
விரித்துந் தொகைவிரியாகவும் மொழிபெயர்த்துமென்-
என்னை?

“தொகுத்தல் விரித்த றெகைவிரி மொழிபெயர்த்
தரப்பட யாததலோ” டிணைமர பினவே”

(தொல் - பொ - மர - கள.)

—ன்றாராகலின்.

அவற்றுள் இது தொகுத்தியாக்கப்பட்டது ; என்னை ?
உலகத்து நடக்கும் அகப்பொருட்செய்யுளிலக்கணமெல்
லாம இவ்வறுபது சூத்திரத்துள்ளே தொகுத்தானாதலின்
என்பது.

இனி நுதலியபொருளென்பது நூற் பொருளைச்
சொல்லுதலென்பது. இந்நூல் என்னுதலிற்றோவெனின்
தமமுதுதலிய தென்பது.

சேட்போர் என்பது இன்னார் கேட்டார் என்பது.
இந்நூல் கேட்டார் யாரோவெனின், குறமுதைய நூலா

* 'அனைவகைப் படுமே' எனவும் பாடம்.

† 'யார் கேட்டாரோவெனின்' எனவும் பாடம்.

யினன்றே குற்றமின்மை ஆராயவேண்டுவது? * இது முனை
னனம் †செய்யப்பட்ட நூலாகலாம் ‡குற்றமின்றாயினமை
யிற் கேட்டாரையின்றென்பது. இன்றெனினும், உரை
நடந்துவாராகின்றமை || நோக்கக் கேட்டாரையுமுடையத்
தென்பது. கேட்டார் யாரோடுவெனின், மதுரை உட்பூரிகுடி
கிழார் மகனாவான் § உருத்திரசன்மன் என்பது. அவன்
கேட்டற்குக் காரணஞ் சொல்லுதலும்.

தலைச்சங்கம் இடைச்சங்கம் கடைச்சங்கமென மூவ
கைப்பட்ட சங்கம் இஃதிரிதிரி பாண்டியர்கள். அவருள்
தலைச்சங்கம்ருந்தார அகத்தியனாகும், திரிபுரமேரித்த விரி
சடைக்கடவுளுங், குன்றெறிந்த முருகவேளும், முரஞ்சிறு
முடிநாகராயரும், நீதியின்கிழவனு மென இததொடக்கத்
தார் ஐஞ்ஞன்று நார்பததொன்பதின்மர் என்ப. அவ
ருள்ளிட்டு நாலாயிரத்து நானூற்று நார்பததொன்பதின்
மர் பாடினாரென்ப. அவர்களாற பாடப்பட்டன எத்துணை
யோ டரிபாடலும், முதுநாரையும், முதுகுருதும், களரியர்
விரையுமென இததொடக்கத்தன. அவர் நாலாயிரத்து
நானூற்று நார்பததிற்பியாண்டு சங்கம்ருந்தாரென்ப.
அவர்களைச் சங்கமீஇயினா காய்சினவழுதி முதலாகக்
கடுங்கோனீராக என்பத்தொன்பதின்மரென||, அவருட்கவி
யரங்கேறினா எழுவர் பாண்டியரென்ப. அவர் சங்கம்ருந்து
தமிழாராய்ந்தது கடல்தொள்ளப்பட்ட மதுரைமேயன||,
அவர்க்கு நூல் அகத்தியம்.

* 'முனைவந்தனனால்' எனவும் பாடம்.

† 'செய்யப்பட்ட' எனவும் பாடம்.

‡ 'குணமின்மை யின்மையின்' எனவும் பாடம்.

§ 'நோக்கி' எனவும் பாடம்.

தீ இவரே அகாணுறு சேருத்தவராவர்.

இனி இடைச்சங்கமிருந்தார் அகத்தியனாகும், தோல் காப்பியனாகும், இருந்தையூர்க் கருங்கோழியும், மோசியும், வேள்ளுர்க்காப்பியனும், சிறு பாண்டரங்கனும், திரையன் மாறனும், துவரைக்கோனும். கீர்த்தையுமென இத்தொடக் கத்தார் ஐம்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருள்ளிட்டு மூவாயிரத்தெழுநூற்றாவர் பாடினாரென்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன கலியும், குருகும், வேண்டாளியும், வியாழமாலையகவலுமென இத்தொடக்கத்தன என்ப. அவாக்கு நூல் அகத்தியமுந் தோல்காப்பியமும் மாபுராணமும் இசை நுணுக்கமும் பூதபுராணமுமென இவை யென்ப. அவர் மூவாயிரத்தெழுநூற்றாயிரம் சங்கமிருந்தா ரென்ப. அவரைச் சங்கமிர் இயினர் வேண்டேர்ச்செழியன் முதலாக முடத்திருமாறனீராக ஐம்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருட்குநியரங்கேயினர் ஐவர் பாண்டியரென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது கபாடபுரத்தென்ப. அக்காலத்துப்போரலும்* பாண்டியனுட்டைக கடல் கொண்டது.

இனிச் சுடைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார் சிறுமே தாவியரும், தேந்தம்பூதனாகும் அறிவுடையரனாகும், பேருங்குண்ணர்க்கிழாரும், இளந்திருமாறனும், மதுரையாசிரியர் நல்லத்துவனாகும், மருதனிளநாகனாகும், கணக்காயனார்களுர் கக்கிரனாகும் இத்தொடக்கத்தாரா நார்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருள்ளிட்டு நூற்று நார்பத்தொன்பதின்மர் பாடினாரென்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன நெடுந்தோகை நானூறும், குறுந்தோகை நானூறும், நற்றிணை நானூறும், புறநானூறும், ஐங்குறு நூறும், பதிற்றுப்பத்

-
- * • 'வககாலமபோலும்' எனவும் பாடம்.
† • 'சேதன் பூதனும்' எனவும் பாடம்.
‡ • 'பெருகுமகிழார்' எனவும் பாடம்.

தும், நூற்றைம்பதுகளியும், எழுபதுபரிபாடலும், கூத்தும், வசியும், சிற்றிசையும், பேரிசையு மென்று இத்தொடக்கத்தன. அவர்க்கு நூல் அகத்தியமுந் தோல்காப்பியமுமென்ப. அவர் சங்கமிருந்தது தமிழாராய்ந்தது * ஆயிரத்தெண்ணூற்றைம்பதிற்கியாண்டு என்ப. அவர்களைச் சங்கமிரீஇயினார்கடல் கொள்ளப்பட்டிப் பேரநிறுந்தது † முடத்திருமாறன் முதலாக உக்கிரப்பெருவழுதியீறாக நார்பததொன்பதின்மரென்ப. அவருட் கவியரங் கேலினா மூவர் பாண்டியரென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது உத்தரமதுரைபென்ப.

அக்காலத்துப்பாண்டியனுடு பன்னீரியாண்டு வற்கடஞ்சென்றது. செல்லப், பசிகடுகுதலும், அரசன் சிட்டரை யெல்லாங்குவி “எமமின், யான் உங்களைப் புறந்தரவில்லேன்; என் தேயம் பெரிதும் வருகதுகின்றது; நீயிப்போய் துமக்கழிந்தவாறு புக்கு, நாடுநாடாயினனான்று என்னையுள்ளிவம்மின்” என்றான். என, அரசனை விடுத்து எல்லாரும் போயினபின்றைக் கணக்கின்றிப் பன்னீரியாண்டு கழிந்தது. கழிந்தபின்னர், நாடுமலிய மழைபெய்தது. பெய்தபின்றை அரசன் இனி நாடு நாடாயிற்றுகலின் நூல்வல்லாரைக் கொணர்க வென்று எல்லாப் பக்கமும் ஆட்போக்க, எழுத்ததிகாரமுஞ் சொல்லதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்தது, பொருளதிகாரம் வல்லாரை எங்குநீ தலைப்பட்டிலேமென்று வந்தார். வர, அரசனும் புடைபடத் தவன்று, “எனனை? எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே! பொருளதிகாரம்

ஆயிரத்தது தொன்னாயிரததைமப்பதன்பாரும் உளா.

† கடைச்சங்கமிரீஇய முதற்பாண்டியன் வங்கியசேகரனென்பது திருவிளையாடற் புராணமுடையார் கூற்று.

பெறெமெனின் இவை பெற்றும் பெற்றிலேம்” எனச் சொல்
லாநிற்ப, மதுரை ஆலவாயில் அழகிறக்கடவுள் சிந்திப்
பான் : “ என்னை பாவம்! அரசுற்கு கவற்சி பெரிதாயிற்று.
அதுதானும் ஞானத்திடையதாகலான், யாம் அதனைத்
தோக்கற்பாவம்” என்று, இவ்வறுபது சூத்திரத்தைபுளு
செய்து மூன்று சொற்பிதழுகத்தெழுதிப் பீடத்தின் கீழிட்
டான்.

இட்ட பிற்பைஞானு, தேவர்குலம் வழிபடுவான்
தேவா *கோட்டத்தை எங்குந் துடைத்து, கீர் தெளித்துப்,
பூவிட்டுப் பீடத்தின்கீழ்ப் பண்டென்றும அலகிடாதான்
அன்று தெய்வத் தவகருமிப்பினுன் அலகிடுவனென்று உள்
எங்குளிர அலகிட்டான். இட்டாற்கு அவ்வலகினேடும்
இதழ்போதன. போதரக் கொண்டிபோந்து நோக்கினற்கு
வாய்ப்புடைத்தாயிற்றோ பொருளதிகாரமாய்க்காட்டிற்று.
காட்டி, பாப்பான் சிந்திப்பான் : “அரசன் பொருளதிகா
ரம இன்மையிற் கவல்கின்றனென்பது பட்டிச் செல்லா
நின்றதுணாதது நமபெருமான் அருளிச் செய்தானாகும்”
என்று, தன் அகம்புகாதே கோயிற் றலைக்கடைச் சென்று
நின்று கடைக்காப்பார்க்குணர்த்தக் கடைக்காப்பார் அரசர்க்
குணர்த்த, அரசன் புதுதருகவென்று பாப்பானைக்
கூவச் சென்றுபுக்குக் காட்டக் கொண்டு நோக்கி, “இது
பொருளதிகாரம்! நமபெருமான் நமது இடுக்கண்கண்டு
அருளிச்செய்தானாகற்பாலது” என்று, அத்திசை நோக்கித்
தொழுதுகொண்டு நின்று, சங்கத்தாரைக் கூவுவித்து, “நம்
பெருமான் நமது இடுக்கண்கண்டு அருளிச்செய்த பொரு
ளதிகாரம்! இதனைக் கொண்டிபோய்ப் பொருள்காண்
மின்” என அவர்கள் அதனைக் கொண்டிபோந்து கன்மாப்

- 'தவததை' எனவும் பாடம்.

பலகை ஏறியிருந்தாராய்வுழி, எல்லாருந் தாந்தாம் உரைத்த உரையே நன்றென்று சிலநாளெல்லாஞ்சென்றன. செல்ல நாம் இங்ஙனம் எத்துணையுரைப்பினும் ஒருநிலைப்படாது; நாம் அரசனுழைச்சென்று நமக்கீகா காரணிகளைத் தரல் வேண்டுமென்று கொண்டுபோந்து, அவனாற் பொருளெனப் பட்டது பொருளாய் அன்றெனப்பட்டது அன்றா யொழியக் காண்டிமென, எல்லாநும் ஒருப்பட்டு அரசனுழைச்சென்றார். செல்ல அரசனும் எதிர் எழுந்து சென்று, "என்னை? நூற் குப் பொருள் கண்டிரோ?" என, "அது காணுமாறு எமக் கோர் காரணிகளைத் தரல்வேண்டும" எனப், "போமின். நமக்கீகா காரணிகளை எங்ஙனம் நாடுவன்? நீயே நாற்பத்தொன்பதின்மராயிற்று, நமக்கு சீராவார் ஒருவர் இரமையினின்றே" என்று அரசன் சொல்லப் போது பின்னையும் கன்மாட்டலகை ஏறியிருந்து "அரசனும் இது சொல்லினான், யாங் காரணிகளைப் பெறுமாறு என்கை கொடுவென்று சித்தித்திருப்புழிச், சூத்திரஞ்செய்தான் ஆல் வாய் வரிசடைக்கடவுளானதே! அவனையே காரணிகளை யுந் தரலவேண்டுமென்று சென்று வரங்கடத்தும" என்று சென்று வரங்கிடப்ப, இடைபாபத்து, "இவ்வூர் உப்புரி குழிகிழார் மகனாவான் உருத்திரசன்மன் என்பான், பைங்கண் ணன் புன்மயிரன் ஐயாட்டைப் பிராயத்தான் ஒரு மூங்கைப்பிள்ளை உள்ளன்; அவன் அன்னனென் றிகழாது கொண்டுபோந்து ஆசனமேனிஇக் கீழிருந்து சூத்திரப் பொருளுரைத்தார் கண்ணீர் வாரது மெய்யம்மயிர சிலாக தும் மெய்யாயின உரைகேட்டவிடத்து; மெய்யல்லா உரைகேட்டவிடத்து வாளா இருக்கும்; அவன் குமார தெய்வம்; அங்கோர் சாபத்தினாற் றேன்யினான்" என முக்காலிசைத்தகுரல் எல்லார்க்கும் உடன்பாடாயிற்றுக்,

எழுந்திருந்து தேவர் குலத்தை வலங்கொண்டுபோந்து, உப்புரிசூழிகிழாருழைச் சங்கமெல்லாஞ் சென்று, இவ்வார்த்தையெல்லாஞ் சொல்லி ஐயனாவான் உருத்திரசன் மனைத் தரல்வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொடுப்போடுது, வெளியதாடு, வெண்பூசுசூட்டி, வெண்சாடி தணிந்து, கண்மாப்பலகையேற்றி இரீஇக் கீழிருந்து சூத்திரப்பொருளுரைப்ப, எல்லாரும் முறையே உரைப்பக்கேட்டு வாரா இருந்து, மதுரைமருதனிளங்களுர் உரைதகனிடகது ஒரோவழிக் கண்ணீர் வார்த்து மெய்யமயிர சிறத்திய பின்னாக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் உரைதக விடத்துப் பதந்தொறுங் கண்ணீர் வாரது ~ மெய்யமயிர சிலிர்ப்ப இருந்தான். இருப்ப, ஆப்பெயித்து மெய்யுரை பெற்றும் டூந்துறகென்றார்.

அதனால், உப்புரிசூழிமார் மகனாவான் உருத்திரசன்மனாவான் செய்தது இந்நூற்குரையெனபாருமுளர்; அவர் செப்திலர், மெய்யுரை கேட்டாரென்க. மதுரை ஆலவாயிற பெருமானடிக்களாற் செய்யப்பட்ட நூற்கு நக்கீரனாரால் உரை கண்டு, குமாரசுவாமியாற் கேட்கப் பட்டதென்க. இனி உரை நடந்து வந்தவாறு சொல்லுதலாம்.

மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் தமமகனாக் கீரங்கொற்றனார்க் குரைத்தார்; அவர் தேனூர்கிழார்க் குரைத்தார்; அவர் படியங்கொற்றனார்க் குரைத்தார்; அவர் செல்வத்தாசிரியர் பெருஞ்சுவனார்க் குரைத்தார்; அவர் மணலூராசிரியர் புளியங்காய்ப் பெருஞ்சேந்தனார்க் குரைத்தார்; அவர் செல்லுராசிரியர் ஆண்டைப்பெருங் குமாரனார்க் குரைத்தார்; அவர் நிருக்குண்டத்தாசிரியர்க் குரைத்தார்;

• ‘கண்ணீர் வீழ்த்தி’ என்பதும் பாடம்.

அவா மாதவளாந்* இளங்காந்ரீக்குரைத்தார்; அவர் முசிறி யாசிரியர் நீலகண்டாந்ரீக்குரைத்தார். இங்ஙனம் வருகின் மது உரை.

இனிப் பயனென்பது இதுகற்க இன்னது பயக்கும் என்பது. இதுகற்க இன்னது பயக்குமென்பதறியேன், யான் நூற்றொருள் அறிவென்னுமே யெனின், சிவ்வெழுத் தினான் இயன்ற பயனறியாதாய், பல்வெழுத்தினான் இயன்ற நூற்றொருள் எங்ஙனம் அறிதீயோ பேதாய் எனப்படுமாத லின், இன்னது பயக்குமென்பது அறியல் வேண்டும். என் பயக்குமோ இதுகற்கவெனின், வீடுபேறு பயக்குமென்பது. என்ன? இது களவியலன்றே? இதுகற்க வீடுபேறு பயக்கு மாறென்ன? களவு கொலை காமம் இணைவிழைச்சு என்பன வன்றோ சமயத்தாரானும் உலகத்தாரானும் கடியப்பட்டன? அவற்றுள் ஒன்றன்றாலோ இது? எனின்; அற்றன்று, கள வெனுஞ் சொற்கேட்டுக் களவுதீதென்பது உங் காமமெ னுஞ் சொற்கேட்டுக் காமநீதென்பது உமன்று; மற்றவை நல்லவாமாறு முண்டு; என்ன? ஒருபெண்டாட்டி தம், ரொடுகலாய்த்து நஞ்சுண்டிசாவென்னும் உள்ளத்தளாய் நஞ்சுசுட்டி வைத்து, விலக்குவாரில்லாதபோழ் துண்ப லென்று நின்றவிடத்து, அருளுடையானொருவன் அதனைக் கண்டு இவளிடையுண்டு சாவாடற் கொண்டுபோ யுருப்ப லென்று அவளைக்காணாமே கொண்டுபோ யுருத்திட்டான்; அவளுஞ் சனரீக்கத்துக்கண் நஞ்சுண்டி சாவான்சென்றான் அதுகாணாய்ச் சாககாடுநீங்கினான். அவன் அக்களவியுள் அவளை உய்யக்கொண்டமையான் நல்லுழிச்† செல்லு மென்பது. மற்றும் இதுபோல்வன களவாகா, நன்மை பயக்கு மென்பது.

* 'மாதவளாந்' என்பதும் பாடம்.

† 'நல்லுழி' என்பதும் பாடம்.

இனிக் காமம் நன்றமாறுண்டு. சுவர்க்கத்தின்கட்
சென்று போகந்துய்ப்பவென்றும் உத்தரகுருளின்கட்
சென்று போகந்துய்ப்பவென்றும் நன்னூனங்கற்று வீடு
பெறுவவென்றுந் தெய்வத்தை வழிபடுவவென்றும் எழுந்த
காமங் கண்டாயன்றே? மேன்மக்களானும் புகழப்பட்டு
மறுமைக்கும் உறுதியுக்குடாததின் இக்காமம் பெரிதும்
உறுதி யுடைத்தென்பது. உறுதி உடைத்தாமாறு: அறு
வகைப்பட்ட பாசாண்டிகளும் இணையிழைச்சு நிதென்ப.
அஃது உண்டாயிடத்துச் சுற்றத்தொடாசசி உண்டாம்;
உண்டாகவே, கொலைவே களவே வெருளியே நெருக்கே
மானமே என்றித்தொடக்கத்துக் குற்றமநிகழுமென்பது.
அது கேட்கவே, தலையாயினர் அதன்கணின்று நீங்குவா.
இனி இடையாயினர் பெண் என்பது எற்புச்சட்டகம்,
முடைக்குரம்பை, புழுப்பிண்டம், 'பைம்மறியானோக்கப்
பருந்தார்க்குந் தகைமைத்து'; ஐயும் பித்தும வளியுங்
குடருங் கொழுவுங் புரவியும நரம்பும முத்திரபுரீடங்களும்
, என்று இவற்றதியைபு; பொருளன்று; பொருளாய்ற, புலவே
சாந்தே பாகே எண்ணெயே அணிகலனே என்றிவற்றற்
புணையவேண்டாவன்றே தாண்டியல்பாக நன்றாயின்? என்று,
அதன் அசுபத்தன்மை உரைப்பக்கேட்டுநீங்குவா. கடையா
யினர் எத்திறத்தானு நீங்கார்; என்னை? பல்பிறப்பிடை
ஆணும் பெண்ணுமாய்ப் பயின்று போகந்துய்த்து வரு
கின்றமையின் அவர்க்கு இது காட்டப்பட்டது. என்னை?
பேதையைக் காதல்காட்டிக் கைவிடுக்க என்பதனால் அவன்
தாழப்பட்ட இணையிழைச்சினுள்ளே மிக்கதொன்று காட்
டப்பட்டது. எஞ்ஞான்றும் முப்புப் பிணி சாக்காடிவலது

சிச்சிரப்பிடும்பை யில்லது; இவனும் பதினாறுட்டைப் பிரா
வத்தானாய்இவளும் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தாளாய் ஒத்த

பண்பும் ஒத்த நலனும் ஒத்த அன்பும் ஒத்தசெல்வமும் ஒத்தகல்வியும் உடையராய்ப் பிற்பொன்றிற் கூனடின்றிப் போகாதுப்பாரென்று காட்டப்பட்டதென்பது. என் போலவோ வேனின், கடுத்தன்னுதானைக் கட்டி புசிக் கடுத்திறப்பிவாறு போலவுங், கலங்கற்சின்னீர் தெந் ளாநம்பான் உண்ணானை, அழிவுடையா னொருவன் பேய்த் தெநார் காட்டி, உதுக்கானாய் நல்லதொருநீர் தோன்றுள, அநரீ பருநாய், ஸ்சேசெற்றுநீர் பாநுதி என்செய்தி? என்ன கொண்டுபோய் நல்லதொருநீர் தலைப்படுகித்து உட்பாதுபோலவந், தான் ஒழுகான்றதோர் மூணகி வாறா அளவின் மிக்கதோர் ஒழுககங் காட்டினான். காட்ட - அழிபெறாமாய் என்னை கொலலோ எனும்; எனவே மங் கி பாட்டினானும் வலியானும் வனப்பானும் பொருளானும் பெறலாவதன்று, தவஞ் செய்தார்க்குப் பெறலாம் என்னை?

வேண்டிய வேண்டியாவ் செய்தலாற் செய்தவ

வீண்டு முயலப் படும்" (குறள்-தவம்-இ.)

என்பதானலான் என்பது. அது கேட்டு, யானுந் தவஞ் செய்து இதனைப் பெறவெனன்று அதன்மாட்டு வேட்கை யால்கருளுசெய்யும்; செய்யாநின்றனைப் பாவி இதன் *பாத் ததோ விடுபேற்றின்படுமென்று விடுபேற்றின்பத்தை விரித் துரைத்தும். அதுதான் பிறப்புப் பிணி மூப்புச் சாக்காடு அவைக்கவலைக் சையாற்றினீங்கி மணியினது ஒளியும்*மலரி னது நாற்றமுஞ் சுகநனத்துத் தட்பமுமபோல உண்ணின் நெழுதரு மொரு பேரின்ப †வெள்ளத்ததென்பது கேட்டு, அதனைவிட்டு விடுபேற்றின்கண்ணே அவாவியின்று தவமும்

* 'பாகதததோ' என்பதும்பாடம்.

† 'அண்மலர் நாற்றமும்' என்பதும்பாடம்.

‡ 'வெள்ளத்ததென, அதுகேட்டு' என்பதும் பாடம்.

ஞானமும் புரிந்து விடுபெறுவானுமென்பது. அலனை வஞ்
சித்துக்கொண்டுசென்று நன்னெறிக்கண் நிதி இயினமையிற்
களவியலென்னுங் குறிபெற்றது.

இனிப் புகழ் பொருள் நட்பு அறமென்னும் நான்கினை
யும் பயக்கும் இது வல்லனாக; என்னை? கற்றவல்லன் என்
பதனின் மிக்க புகழ் இல்லை, உலகத்தாரானுஞ் சபயத்தாரா
னும் ஒருங்கு புகழப்படு மாகலான் என்பது. இனிப் பொரு
ளும் பயக்கும்; என்னை? பொருளுடையாரும் பொருள்
கொடுத்துக் சற்பவாகலின் என்பது. இனி நட்பும் பயக்கும்;
என்னை? கற்றாரைச்சார்த்து ஒழுக்கவே நமக்கும் அபிவி
பெருகுமென்று பலருஞ் சார்த்து ஒழுகலின் என்பது. இனி
அறனும் பயக்கும்; என்னை? ஞானத்தின் மிக்க கொடை
இன்மையான் என்பது. இது பயன்.

இனிக் காலமென்பது கடைச்சங்கத்தார் காலத்துச்
செய்யப்பட்டது. இனிக் காலமென்பது உக்கிரப்பெருவழிநீ
யார் அவைக்கள மென்பது. காரணமென்பது அக்காலத்துப்
பாண்டியனுஞ் சங்கத்தாரும் பொருளிலக்கணமொருது
இடர்ப்படுவாரைக்கண்டு ஆலவாபிற் பெருமானடிக்கால்
வெளிப்படுத்தப்பட்டது. பாயிரம் முற்றும்.

இனிப் பாயிரம் உரைத்தபின்றை நூலாமாறும்
உரைக்கற்பாலது. அதுதான் நான்குவகையான் உரைக்கப்
படும். அவை யாவையோவெனின், நூலுதலிய நுரைத்தலும்
நூலுள் அதிகாரதுதலியுரைத்தலும் அதிகாரத்துள் ஒத்து
துதலியுரைத்தலும் ஒத்தினுட் சூத்திரதுதலியுரைத்த
லுமென இவை. அவற்றுள், நூலுதலிய நுரைக்குமிடத்து
நூலாமாறும் நூலென்றசொற்குப் பொருளாமாறும் உரைத்
துரைக்கற்பாற்று.

அவற்றுள் நூலாமாறு உரைக்குமிடத்து நூல்தான்
முன்றுவகைப்படும், முதலானும் வழிநூலுஞ் சார்புநூலு
மென; என்னை?

* “முதல்வழி சார்பென நான்மூன் றாகும்”
என்றாகலின். அவற்றுள் முதலானாவது வரம்பிலறிவன்
பயத்ததாகும்; என்னை?

* “வினைய வீக்கி விளங்கிய வறிலின்
முனைவன் கண்டது முதலா லாகும்”
(தொல் - பொ - மர - ௧௬);

எனவும்,

* “முதல்வ னுற்குப் பிறன்கோட் கூருது”
எனவும்,

* “தத்திரஞ் குத்தாம் லிருத்தி மூன்றற்கு
முத்தது வில்லது முதலா லாகும்”
எனவுஞ் சொன்னுராகலின். இனி அந்நூலோடு ஒத்த
† மரபிற்குப் ஆசிரியமதங்கற்பம்படக் ‡ கிளப்பது வழிநூ
லெனப்படும்; என்னை?

* “முன்னோர் நூலின் முடிபொருள் கொத்துப்
பின்னோன் வேண்டும் விகற்பக கூறி
யுழியா மரபினது வழிநூ லாகும்”
என்றாகலின். இவ்விரு நூலுள்ளும் § ஒரு வழி
முடிந்த பொருளை ஒருபகார நோக்கி ஒருகோவைப்பட
வைப்பது சார்புநூலாகும்; என்னை?

* இக்குறியிட்ட குத்திரங்கள் யாப்பருவகலகாரிகையரையில் வந்த சில குறிப்புகளைக்கொண்டு பாடலாண்டு என்னும் ஆசிரியதூர் செய்யப்பட்டன வாயிருக்கலா மென்றும், அவற்றையே பிற்காலத்தில் என்னுலாசிரியர் தம்முடையவாக எடுத்தது ஆண்டு கொண்டன ரென்றும் கருதற்கு இடமுண்டு.

† ‘முடிவிற்குய்’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘கிடப்பது’ என்பதும் பாடம்.

§ ‘கொண்டுமுடிந்த’ என்பதும் பாடம்.

* “இருவர் தூற்கு மொருசிறை தொடங்கித்
திரிபுவே றுடையது புடை தூலாகும்”

என்றாகலின்.

எதிர்தூல் என்பதும் ஒன்றுண்டு. அது யாதோ
வெனின், முதலான முடிந்தபொருளை ஒருவன் யாதானும்
ஒரு காரணத்தால் பிறழவைத்தால் அதனைக் கருவியால்
திரிவுகாட்டி ஒருவாமை வைத்தற்கு ஒள்ளியான் ஒருபுலவ
னால் உரைக்கப்படுவது; என்னே?

“தன்கோ ணிறீஇப் பிறன்கோண் மறுப்ப
தெதீர்நா வென்ப ரொருசா ரோரே”

என்றாகலின்.

அல்லதூஉம்,

“தூலெனப் படுவது துதலிய பொருளை
யாதுக் கண்ணே யறியச் சுட்டி
யோத்துமுறை நிறுத்துச சூத்திர நிரைஇ
முதல்வழி சார்பென மூவகை மரபிற்
ருகைவகை † விரியின் வசையறத் தெரிந்து
ஞாபகஞ் செம்பொரு ளாயிரு வகையிற்
பாவமைந் தொழுகும் பண்பிற் ருகிப்
புணர்ச்சியி னமைந்து பொருளாகத் தடக்கித்
தனக்குவரம் பாகித் தான்முடி வதுவே”

எனவுஞ் சொன்னாராகலின். அன்றியும், † தூலெனப்
படுவது துதலிய பொருளை முதலிற்கூறி முதல் நடுஇறுதி

• • • இச்சூத்திரம், யாப்பருங்கலக்காரிகை யுரையில் வந்த சில
குறிப்புகளைக்கொண்டு பாடலுள் என்னும் ஆசிரியரார் செய்யப்
பட்டதா யிருக்கலாமென்று கருதற்கு இடமுண்டு.

† ‘விரியும்’ என்பதும் பாடம்.

‡ இங்வுரைப்பகுதி முன் அச்சுப்பிரதியி லில்லை; லேசுரார்
எட்டுப்பிரதியிற் கண்டது.

மாறுகோள் இன்றித் தொகைவகை விரிபடப் பொருள்
வைத்துப் பொழிப்பு அகலம் நுட்பம் நூலெச்சம் என்னும்
உரையிற் பொருள்விளங்கு நுண்மைக்கு வரம்பாக நோக்
குடையது; என்னை?

“ நூலெனப் படுவது நுவலுவ காலை
நுதலிய பொருளை முதலிற் கூறி
முடினடு விறுதி மாறுகோ ளின்றித்
தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டி
யுண்ணின் நமைந்த வுரையொடு பொருநதி
நுண்ணிதின் விளக்க லதுவதன் பண்பே”

என்றாகலின்; இவ்வகை சொல்லப்பட்டது நூலென்ப.

இனி நூலென்ற சொற்கும் பொருளுரைக்கப்படும்.
நூல்போறலின நூலென்ப; பாவைபோலவானைப் பாவை
யென்றிற்போல. நூல்போறலென்பது: நுண்ணிய பலவாய
பஞ்சு நுணிகளாற் கைவன்மகடேத் தனது * செய்கை
மாண்பினால் ஒரிழைப்பித்தலாம் உலகத்து நூலூற்ற
லென்பது; அவ்வாறே † கரநது பரந்த சொற்பரவைகளாற்
பெரும்புலவன் தனது உணர்வுமாட்சியிற் பிண்டம் படலம்
ஒத்துச் சூத்திரமென்னும் யாப்பு நடைபடக் கோத்தலா
முலகத்து நூல்செய்தலாவது; அவ்வகை நூற்கப்படுதலின்
நூலெனப்பட்டது. இனி ஒரு சாரார் நூல்போலச் செய்
பஞ்செய்தலின் நூலென்ப. இனித் தந்திர மென்னும்
வடமொழிப் பொருளை நூலெனவழங்குதல் தமிழ் வழக்
கெனக்கொள்க. இது நூலென்ற சொற்குப் பொருள்.

இனி நூலுதலியநூலும் உரைக்கற்பாலது. அது
பாயிரத்துள்ளே உரைத்தாம்; தமிழ்நுதலியதென்பது.

* ‘செயற்கை நலந்தோன்ற’ என்பது முன் அக்கப்பிரதியிற்
கண்ட பாடம்.

† 'சுருத்து' என்பதும் பாடம்.

தமிழ்தான் நான்கு வகைப்படும், எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் யாப்புமென.

அவற்றுள் இவ்வதிகாரம் என்னுதவி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதோவெனின், பொருளாமாய்தலை துதவி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. * அதிகாரம் துதலியதூஉம் அதிகாரத்துப் பெயர் உரைப்பவே விளங்கும். இனி அதிகாரம் துதலியதெல்லாம் அதிகாரத்துள் ஒத்து துதலாவன்றே, பல ஒத்துக்கொண்டது ஓர் அதிகாரமாதலான்; இதனுள் இவ்வோத்து என்னுதவி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதோவெனின், ஒத்தினது பன்மையின்மையின் ஒத்தின்மென்பது.

இனிச் சூத்திரம் துதலியது முரைக்கற்பாலது. சூத்திரம் உரைக்கின் அது நான்கு வகையான் உரைக்கப்படும். அஃதுரைக்குமாறு: கருத்துரைத்துக் கண்ணழித்துப் பொழிபுத்திரட்டி அகலங்கூறலென.

* இச்சூத்திரத்தின் கருத்தென்னையோ வெனின், இவ்வதிகாரத்து ஞரைக்கின்ற பொருள் இன்னுதென்பதூஉம் இன்னதனை டொக்கு மென்பதூஉம் உணர்த்துதலுதலிற்று. அன்னதாதல் இச்சூத்திரம் கண்ணழிப்ப விளங்கும். கண்ணழித்தல் என்பது பதப்பொருள் சொல்லுதல்.

இதன்பொருள்:—அன்பின் ஐந்திணைக் களவு எனப்படுவது—அன்பினையு ஐந்திணையுட் களவு எனப்பட்ட ஒழுக்கம்; அந்தணர் அருமறை மன்றல் எட்டினுள்—அந்தணர் என்பார் பார்ப்பார், அருமறை என்பது வேதம், மன்றல் என்பது மணம், எட்டு என்பது அவற்றது

* இச்சொற்றொடர் முன் அச்சப்பிரதியில் இல்லை; வேறொரு எட்டப்பிரதியில் கண்டது.

தொகை; கந்தருவ வழக்கம் என்மனார் புலவர்—கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்கும் * ஒழுக்கினைக் களவென்று சொல்லுவர் கற்றுவல்லோர் என்றவாறு.

இனிப் பொழிப்புத்திரட்டல் என்பது, அன்பினையை ஐந்தினையிற் களவெனப்பட்ட ஒழுக்கம் பாப்பார வேதத்துக்கண் மகட்கோடலாறென்னும் எட்டினுட் கந்தருவர் ஒழுகலாறொப்பது. அதனைக் களவென்று சொல்லுவர் கற்றுவல்லோர் என்றவாறு.

இனிச் சூத்திரத்துப் பொருளைத் தூய்மைசெய்தற்குக் கடாவிடை யுள்ளுறுத்து உரைக்கும் உரையெல்லாம் அகலவுரை யெனக்கொள்க. 'அன்பின் ஐந்தினை' என்ற விடத்து அன்பு அறிந்தேனையினன்றே அன்பினையை ஐந்தினையும் அறிவதெனின், அது குடத்துள் விளக்குந் தடற்றுள் வாறும் போல இதுகாண் அன்பென்று தந்து காட்டலாகாது. அன்புடையரான குணங்கண்டவிடத்து இவை உண்மையான் ஈங்கு அன்புண்டென்று அனுமிததுக்கொள்ளற்பாற்று. அன்புடையரான குணம யாவையோடுவெனின், சாஹிற்சாதல், நோவினோதல், ஒன்பொருள்கொடுத்தல், நன்கினிதுமொழிதல், புணர்வுநனிவேட்டல், பிரிவுநனியிரங்கல் எனஇவை. என்றார்க்கு, இவை திரிபுடைய : என்னை இவை திரிபுடையவாமாறெனின், சாஹிற்சாதல் என்பது அன்பினானே நிகழ்வதன்று, பிணிபுடையளாய் வாழ்க்கையை முனிந்துசெல்வாள் இது தலைக்கீடாகச் சாவலென்று சீரவயும் பெறும்; இனிக், கண்டாரன்றே, குடுமிக்கந்தலில் நடுநெய் பெய்து, கொண்டாளிற் பின்னையுமிருந்து, சோறு தின்று வாழ்கின்றாளோ, ஒ! கொடியுளேகாணென்று

சித்தல் பழிதூற்றப்பட்டிருந்து, * பின்னுமே ஒரு நாட் சாவன், அதனான் இன்றே சாவனெனச் சாவவும் பெறும்; அதுவன்றிப் † புகழ்வேண்டியும் கணவனொடு செத்தாச் சுவர்க்கம் புகுவனென்னும் உரைகேட்டு அது வேட்கையானுஞ் சாம்; அப்பரிசன்றி அன்பினானுஞ் சாம்; அஃது ஒருதலையாக நிகழ்வதன்றென்பது. இனி நோவினோத லென்பது ‡ மெய்ந்நோ என்றறியலாகாது; அதுவுந் திரிபுடைத்து; அன்புள்வழியும் அன்பில்வழியுந் தோன்று மென்று மறுக்கப்படும. ஒன்பொருள் கொடுத்த லென்பது கணிகையர் கூட்டம் பொருளானும்; ஆதலின் அதுவும் அன்பன்று. நன்கினிது மொழித லென்பது, நன்கினிது சொல்லிப் பாகவருந் தங்கருமம் முடிப்பாராதலின் அதுவும் அன்பன்று. புணர்வு நனி வேட்டலென்பது அச்சங் காரணத்தானும் புணர்வு வேட் டோர்போலப் புணர்வராதலின் அதுவும் அன்பன்று. பிரிவு நனியிரங்கலென்பது நீரும் ஆடா பூவுஞ் சூடார் சாந் தும் அனியாராய்ப் பிரிந்திருந்தார் போல் வாடியிருப் பர் அன்பிலாதாருமாகலின், அதுவுந் திரிபுடைத்து. இனிக் திரிபின்றி இக்குணங்கள் நிகழ்ந்தவழி அன்புண் டெனக்கொள்க. அஃதெநங்நனம் நிகழுமோவெனின், அவன் இறந்து பட்டவாறே தானும் இறந்துபட்டவழி அன்பி னானே ஆயிற்றெனக்கொள்க. அல்லனவும் இவ்வகையாற் றிரிபில்லன அன்பினானே ஆயிற்றென் னுணர்ப. அல்ல துஃதும், அன்பெனப்பட்டது தான் ிவேண்டப்பட்ட பொரு

* 'பின்னுமொருநாட் சாவராதலின்' என்பதும் பாடம்.

† 'புகழ்வேண்டிச் சாலவும்பெறும்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'இன்னனோ' என்பதும் பாடம்.

§ 'வேட்ட வேட்ட' என்பதும் பாடம்.

வின்கண் தோன்றும் உள்ளநிகழ்ச்சி. அதனைக் காட்டிக்
காண்க என்னுனன்றே! தான் அறிந்தபொருளாகலின்;
என்னை? மாணுக்கன் நீர்வேட்ட வேட்கையைக் காட்டுக
என்னுன், தான் அறிந்தபொருளாகலின்; காட்டுக என்னுமே
யெனின், வருசித்தானும். அவனை ஆசிரியன் அறிவிக்க
ஹுமேயெனின் பேதையாயினும். அல்லது உம, உல
கத்துப் பொருள் தான் இரண்டுவகையான் உணர்த்தப்படும்,
உண்மைமாத்திரை உணர்த்திப் பிழம்பு உணர்த்தப்படா
தனவும், உண்மையும் பிழம்பும் உணர்த்தப்படுவனவுமென.
அவற்றுள், உண்மையுணர்த்திப் பிழம்பு உணர்த்தப்படா
தன காமமும் வெருளியும மயக்கமும் இன்பமுந் துன்பமும்
முதலாகவுடையன; என்னை?

“ஒப்பு முருவும் வெறுப்பு மென்ற
கற்பு மேரு மெழிவு மென்ற
சாயலு நாணு மடனு மென்ற
நோயும் வேட்கையு தகர்வு மென்ற
காவயின் வருஉங் கிளவி யெல்லா
நாட்டிய மரபி வெஞ்சுகொளி னல்லது
காட்ட லாகாப் பொருள வென்ப”

(சொல் - பொ - பொரு - ௩.).

என்றாராகலின். இனி உண்மையும் பிழம்பும் உணர்த்
தப்படுவன ‘மாடக்கூடல்’ ‘மாநிலத்’ தொடக்கத்தன என்று
கொள்க. அன்பென்பது உண்மைமாத்திரையல்லது பிழம்பு
உணர்த்தப்படா தென்பது; என்றார்க்கு, அன்பென்
பது தான்தருதப்பட்ட பொருளின்கண் தோன்றும்
வேட்கையன்றே ஈண்டு நம்மால் அன்பென்று விகற்பிக்கப்
படாநின்றது; அஃது யாதோவெனின், நாணுச் சுருங்கப்
புணர்வு வேட்கை பெருக ஒருவனோடு ஒருத்தியிடை நிக
ழும் அன்பு விசேட இலக்கணமுடைத்தென்று கொள்க.

அஃதேயெனின், அன்பு அறிந்தேன். 'ஐந்திணை' யாவன யாவையோவெனின், குறிஞ்சி நெய்தல் பாலை முல்லை மருதமென இவை. ஆயின், ஐந்திணை என்றதல்லது அவற்றது பெயரும் முறையும் இலக்கணமும் அறியச் சொல்லிற்றிலரேயெனின், இது சுருக்கநூலாகலிற் சொல்லிற்றிலர்; அவை முடிந்தநூலிற் கொண்மிரைக்கப்படும். உரைக்குமிடத்து முதல் கரு உரிப்பொருளென மூன்றுவகையான் உரைக்கப்படும்; என்னை?

“முதல்கரு வுரிப்பொரு ளென்ற மூன்றே
நுவலுங் காலை முறைசிறந் தனவே”

(தொல் - பொ - அகத் - உ.)

என்றாராகலின்.

அவற்றுள் முதல் இரண்டுவகைப்படும், நிலமும் பொழுதுமென; என்னை?

“முதலெனப் படுவது நிலம்பொழு திரண்டி
னியல்பென மொழிப வியல்புணர்நதோரே.”

(தொல் - பொ - அகத் - சு.)

என்றாராகலின்.

குறிஞ்சிக்கு நிலம் மலையும் மலைசார்ந்த இடமும்; பொழுது கூதிரும் யாமமும் முன்பனியும்; நெய்தற்கு நிலம் கடலுங் கடல்சார்ந்த இடமும்; பொழுது எற்பாடு; பாலைக்கு நிலமில்லை; என்னை?

“நடுவ ணைந்திணை நடுவண தொழியப்
படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே.”

(தொல் - பொ - அகத் - உ.)

ஈரார் தொல்காப்பியனாராகலின். பொழுது நண்பகலும் மையனிலும், பின்பனியும் உரித்து. நிலமின்றிப் பொழுதின

னேயுந் திணையாமோவெனின், - குறிஞ்சியும் முல்லைபுறம்
அடுத்த நிலமே காலம்பற்றிப்பாலையாமென்பது. முல்லைக்கு
நிலம் காடுங் காடுசார்ந்த இடமும் ; பொழுது காரும் மாலை
யும். மருதத்திற்கு நிலம் பழனமும் பழனஞ் சார்ந்த இட
மும் ; பொழுது வைகறைபாமம். அஃதென்னை பெறுமா
றெனின்,

“மாயோன் மேய காடுறை யுலகமுஞ்
சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்
வருணன் மேய * பெருமண லுலகமு
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே.”

(தொல் - பொ - அகத் - ௮)

“காரு மாலைபு முல்லை குறிஞ்சி
கூடநீர் யாம மென்மனார் புலவர்.”

(தொல் - பொ - அகத் - ௬)

“பனியெநிற் பருவமு முரித்தென மொழிப.”

(தொல் - பொ - அகத் - ௭)

“வைகுறு விடியன் மருத மெற்பாடு
நெய்த லாதன் மெய்பெறத் தோன்றும்.”

(தொல் - பொ - அகத் - ௮)

“நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு
முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறிததே.”

(தொல் - பொ - அகத் - ௯)

“பின்பனி தானு முரித்தென மொழிப.”

(தொல் - பொ - அகத் - ௧௦)

* ‘பெரும்புன லுலகமும்’ என்றும் வேறுபாடமுண்டு.

மருதத்திற்கும் நெய்தற்கும் பெரும்பொழுது சொல்
விற்றின்மையின் அறுவகை யிருதுவும் உரியவெனக்கொள்க.
இவை முதல்.

இனிக் கரு என்பன தெய்வமும் உணவும் மாவும் மர
மும் புள்ளும் பறைபுஞ் செய்தியும் யாழின்பகுதி முதலாக
அடையன; என்னை?

“தெய்வ முனுவே மாமரம் புட்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ
யவ்வகை பிறவுங் கருவென மொழிப.”

(தொல் - பொ - அகத் - ௧௮.)

என்றாராகலின். அம்முறையானே சொல்லுதும்.

குறிஞ்சிக்குத் தெய்வம் முருகவேள்; உணு ஐவன
நெல்லுந் திணையும்; மா புலியும் பன்றியும் யானையும்; மரம்
அகிலும் ஆரமுந் திமிசுந் தேக்கும் வேங்கையும்; புள்
கிளியும் மயிலும்; பறை வெறியாட்டுப்பறைபுந் தொண்
டகப்பறைபுந் குரவைப்பறைபுந்; செய்தி தேனழித்தலுங்
திழங்ககழ்தலுங் குன்றமாதெலுந் திணைக்கிளிகடிதலும்;
யாழ் குறிஞ்சியாழ். பிறவுமென்றதனால் தலைமகன்பெயர்
சிலம்பன் வெற்பன் பொருப்பன்; தலைமகள்பெயர் கொடிச்சி
குறத்தி; நீர் அருவிகீருஞ் சுனைநீரும; ஊர் சிறு குடிபுங்
குறிச்சியும்; பூ குறிஞ்சியுங் காகளும் வேங்கைபுஞ் சுனைக்
குவணையும்; மக்கள்பெயர் குறவர் இறவுனர் குன்றவர்.

நெய்தற்குத் தெய்வம் வருணன்; உணு மீன்விலையும்
உப்புவிளையும்; மா சுறவும் முதலையும்; மரம் புன்னையும்
ஞாழலுங் கண்—லும்; புள் அன்னமும் அன்றிலு மகன்றி
லும்; பறை மீன்கோட்பறைபுந் நாவாய்ப்பறைபுந்; செய்தி

யின்வற்றலும் உப்புவிற்றலும் அவைபடுத்தலும்; யாழ்
விளரியாழ். இனிப் பிறவுமென்றதனால் தலைமகன்பெயர்

துறைவன் கொண்கன் சேர்ப்பன்; தலைமகள்பெயர் றுளைச்சி
பரத்தி; நீர் * மணற்கிணறும் உவர்க்கழியும்; பூ வெண்
ளிதழ்க் கைதையும் நெய்தலும்; ஊர் கலமேறுபட்டினமுஞ்
† சிறுகுடியும் பாக்கமும்; மக்கள்பெயர் பரதர் பரத்தியர்
றுளையர் றுளைச்சியர்.

தொல்காப்பியனார் பாலைக்கு நிலம் வேண்டிற்றிலர்
வேண்டாமையின் தெய்வமும் வேண்டிற்றிலா. பிறர் பக
வதியையும் ஆதித்தனையுந் தேய்வம் என்று வேண்டுவர்;
உணு ஆறலைத்தனவும் ஊரெறிந்தனவும்; மா வலியழிந்த
யானையும் புலியுஞ் செந்நாயும்; மரம் இருப்பபையும் ஓமை
யும்; புள் கழுகும் பருந்தும் புறவும்; பறை பூசற்பறையும்
ஊரெறிப்பறையும் நிரைகோட்பறையும்; செய்தி நிரைகோ
டலுஞ் சாத்தெறிதலுஞ் சூறையாடலும்; பண் பஞ்சுரம்.
பிறவு மென்றதனால் தலைமகள்பெயர் மீளி விடலை காளை;
தலைமகள்பெயர் எயிற்றி பேதை; பூ மராமபூவுங் குராமபூ
வும் பாதிரிப்பூவும்; நீர் வறுநீர்க்கவலும் அறுநீர்ச்சுனையும்;
மக்கள்பெயர் எயினர் எயிற்றியர் மறவர் மறத்தியர்; ஊர்
கொல்குறும்பு.

முல்லைக்குத் தேய்வம் வாசுதேவன்; உணு வரகுஞ்
சாமையும்; மா முயலுஞ் சிறுமானும்; மரம் கொன்றையுங்
குருந்தும்; புள் கானங்கோழியும் மயிலுஞ் சிவலும்; பறை
ஏறுகோட்பறையும் முரசும்; செய்தி வரகு களைகட்டலும்
அவை யறுத்தலுங் கடாவிடுதலும் நிரைமேய்த்தலும் ஏறு
கோடலும்; பண் முல்லை. பிறவுமென்றதனால் தலைமகள்
பெயர் குறும்பொறைநாடன்; தலைமகள்பெயர் கிழத்தி

* 'மணற்கேணி' என்பதும் பாடம்.

† 'துறைசேர்குடி' என்பதும் பாடம்.

மனைவி; இப்பெயர் மருதநிலத்துத் தலைமகட்கும் உரிய: பூ முல்லையுந்தோன்றியும்; நீர் கான்யாறு; ஊர் பாடியுஞ் சேரியும்; மக்கள்பெயர் இடையா இடைச்சியா ஆயா ஆய்ச்சியர்.

மருதத்துக்குத் தேய்வம் இந்திரன்; உணு செந் நெல்லும் வெண்ணெல்லும்; மா எருமையும் நீநாயும்; மரம் வஞ்சியுங் காஞ்சியும் மருதும்; புள் நீர்க்கோழியுந் தாராவும்; பறை மணமுழவும் நெல்லரிக்கணையும்; செய்தி நெல்லரிதலும் அவை கடாவிதெலும் பயிர்க்குக் களைகட்ட லும்; யாழ் மருதயாழ். பிறவுமென்றதனால் தலைமகன்பெயர் ஊரன் மகிணன்; தலைமகள்பெயர் கிழத்தி மனைவி; பூ தாம ரைப்பூவுஞ் செங்கழுநீர்ப்பூவும்; நீர் மனைக்கினதும் பொய் கையும் யாறும்; ஊர் பேரூர் எனப்படும்; மக்கள்பெயர் கடையர் கடைச்சியர் உழவர் உழத்தியர்.

இக்கூறப்பட்ட கரு மயங்கியும் வரப்பெறும்; என்னை?

“ உரிப்பொரு ளல்லன மயங்கவும் பெறுமே ”

(தொல் - பொ - அகத் - கஉ.)

“ எநில மருங்கிற் பூவும் புள்ளு
மணிலம் பொருதொடு வார வாயினும்
வந்த நிலத்தின பயத்த வாகும். ”

(தொல் - பொ - அகத் - கக.)

என்றாராகலின்.

இனி உரிப்பொருளாவது திணைக்கு உரியபொருள் என்றவாறு. அவை யாவையோவெனின், புணாதல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல், அவற்றினிமித்தம்

என இவை ; என்னை ?

“புணர்தல் பிரித லிருத்த லிரங்க
ஊட லிவற்றி னிமித்த மென்றிவை
தேருவ காலைத் திணைக்குரிப் பொருளே.”

(தொல் - பொ - அகத் - ௧௯.)

என்றாராகலின்.

அவற்றுட் புணர்தலும் புணர்தனிமித்தமுங் குறிஞ்சி ;
பிரிதலும் பிரிதனிமித்தமும் பாலை ; இருத்தலும் இருத்
தனிமித்தமும் முல்லை ; இரங்கலும் இரங்கனிமித்தமும்
நெய்தல் ; ஊடலும் ஊடனிமித்தமும் மருதம். புணாதலே
கொல்லோ குறிஞ்சியெனிற புணர்தலேயன்று ; பிரிவச்சு
மும், வன்புறையுந், தலைமகனீங்கினவும், பாங்கற்குரைத்
தனவும், பாங்கன் கழறினவுந், தலைமகன் எதிர்மறுத்தன
வும், பாங்கன் எதிர்ந்தனவும், நீங்கினவும், தலைமகனைக்
கண்டனவும், ஆற்றாநாயினவும், தலைமகற்கு வந்துரைத்தன
வும், தலைமகன் சென்றனவும், தலைமகன் தலைப்பெய்தனவும்
இத்தொடக்கத்தனவெல்லாந் தலைமகட்குந் தோழிக்கும்
இவ்வகையானே நோக்கி விகற்பிக்க இறப்பவும் பலவாம்.
அவையெல்லாம் புணர்தலும் புணர்தனிமித்தமுமாய் அடங்
கும். ஏனையவற்றிற்கும் இவ்வாறே கொள்க.

இனி ஒழுக்கத்தினைத் திணையென்பாரும்
திணையென்பாருமென இருபகுதியர் ஆசிரியர். அது பொருள்
தாது; ஒழுக்கமே திணையெனப்படும். குறிஞ்சியாகிய ஒழுக்கம்
நிகழ்ந்த நிலமுங் குறிஞ்சியெனப்பட்டது ; என்னை ? விளக்
காகியசுடர் இருந்த விடனும் விளக்கெனப்பட்டதுபோல்
என்பது. இனி ஒருசாரார் ஒழுக்கத்தினையுந் திணையென்ப,
நிலத்தினையுந் திணையென்ப, ஆகலானன்றே ‘அன்பினைந்

திணையென்றது, ஐந்திணையாடை ஐந்திணைமஞ்சிகை என்
றதுபோல என்ப; அது பொருந்தாது. அஃதே கருதிய

தெனின், முன்னர்த் 'திணையே கைகோள்' (இறையனார்-இக.)
என்னுனன்றே, 'இணையே கைகோள்' என்னுமன்றே,
இணையென்று கருதினாயினென்பது. அஃதேயெனின்,
'ஐந்துதிணை'யென்னும், ஐந்துசாண் ஐந்துகணம் என்றது
போலவெனின், அநியாது கடாயினாய்; ஐந்துதலையுடைய
நாகத்தை ஐந்தலைநாகமுமென்ப ஐந்துதலைநாகமுமென்ப;
இருமீட்டியுமுடைத்து; என்னை? குற்றியலுகரப்புணரிய
லுள்,

“முதனிலை யெண்ணின்முன் வல்லெழுத்து வரினு
ருகமவத தோன்றினும் யவவத தியையினு
முதனிலை யியற்கை யென்மனார்புலவர்.”

(தொல் - எழுத் - குற் - எக.)

என்றாராகலின்.

அஃதேயெனின், அன்பினையு ஒழுக்கத்தை அன்பின்
வேறென்று கொள்வன், தச்சினையு மாடந் தச்சனின்
வேறாயதுபோல என்றார்க்கு, அதுவன்று; பொன்னினையு
'சூடம்' பொன்னின் வேறல்லதுபோலக் கொள்க என்பது.
மூன்றும் வேற்றுமை காரணகாரியத்தை வேறுணரவும்
நிற்கும், வேறன்றியுணரவும் நிற்கும்; வேறன்றியுணர
நிற்கும பகுதிகொள்க. அஃதேயெனின் ஐந்திணை யென்
பதன் முன்னர்க் 'களவு' என்னுஞ் சொல் எத்திறத்தால்
வந்ததா? ஒரு சொன்முன் ஒருசொல் வருங்காற் பயனிலை
வகையானுந் தொகைநிலை வகையானும் எண்ணுநிலைவகை
யானுமென மூன்றனுள் ஒன்று பற்றியன்றே வருவது?
அவற்றுள், இஃது எவ்வகையான் வந்ததோவெனின்,
தொகைநிலைவகையான் வந்ததென்பது. தொகைதாம்பல;
அவற்றுள் இஃது எத்தொகையான் வந்ததோவெனின்,

வேற்றுமைத்தொகையான் வந்ததென்பது. அவ்வேற்று

றுமைத்தொகைதாம் பல ; அவற்றுள் இஃது எவ்வேற்
றுமைத்தொகையோவெனின், ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை
யென்பது. ஏழாம் வேற்றுமைபுருபுதாம் பல ; அவற்றுள்
யாது தொக்கதெனின், உள்ளென்பது தொக்கது. ஐந்
திணையுட் களவென்பதாயின், ஐந்திணையுள்ளங் களவு
வேறுகாதோ குடத்துள் விளக்குந் தடற்றுள் வானும்
அவ்விடத்தின் வேறுயதுபோல வெனின், அதுவன்று,
ஏழாமவேற்றுமை இடத்தையும் இடத்து நிகழ்பொரு
ளையும் வேறுணரவும் நிற்கும் வேறன்றியுணரவும் நிற்கும்.
அவற்றுள், வேறுணர்வின்றவழிக் காட்டிக் கடாவினாய்;
வேறன்றியுணர் வின்றவழிக் காட்டியககால் அதுபோலக்
கொள்க. அரங்கினுள் அகழ்ந்தான், மாடத்தினுள் அகழ்ந்
தான் என்றதுபோல, ஐந்திணையுள்ளங் களவுவேறன்றென்
பது. அஃதேயெனின், 'அன்பினைநதினைக் கள வந்தண ரரு
மறை' என அமையாதோ? 'எனப்படுவது' என்றது எற்றிற்
கோவெனின், செய்புளிற்பத்தின்பொருட்டு வந்ததென்னும்
ஒருவன்; அற்றன்று, அதனான் ஒருபொருளுரைப்பனென்
னும் ஒருவன். அதனான் ஒருபொருளுரைப்பான் பக்கம்
வலியுடைதது. அஃதியாதோவெனின், களவென்றற்குச்
சிறப்புடைத்தென்றவாறு. 'ஊரெனப்படுவதுறையு'ரென்ற
விடத்துப் பிறவும் ஊருண்மைசொல்லி அவற்றுளெல்லாம்
உறையூர் சிறப்புடைமை சொல்லுப. இங்குப் பிறவும் கள
வுண்மைசொல்லி அக்களவுகட்கெல்லாம் இக்களவு சிறப்
புடைமைசொல்லும், துறக்கம் விடுபேறுகளை முடிக்குமாக்
லான் எனப்படுவதென்று சொல்லிச் சிறப்பிக்கப்பட்டது.
அது பாயிரத்துள்ளும் உரைத்தாம். மற்று உலகத்துக் கள

வாயினவெல்லாங் கைகுறைப்பவுங் கண்கூலவுங் கழுவிவற்ற
வும் பட்டுப், பழியும் பாவமுமாகி, நரகத்தொடக்கத் திக்

கதிகளில் உய்க்கும். இது மேன்மக்களாற் புகழப்பட்டு ஞானவொழுக்கத்தோடொத்த இயல்பிற்குகலானும் பழி பாவமின்மையானும் எனப்படுவதென்று விசேடிக்கப் பட்டது.

இனி 'அந்தணரருமறை மன்ற லெட்டனுள்' என்பது: அந்தணரென்பா பாப்பா; அருமறையென்பது வேதம்; மன்றலென்பது மணம்; எட்டென்பது அவற்றது தொகை கொடுத்துச் சொன்னவாறு. அவை யாவையோ வெனின், பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம், காந்தர்வம், அக்ரம், இராககதம், பைசாசம் எனக்கூறுவ: என்னை?

“அதிலே யொப்பே பொருள்கோ டெய்வம்

யாழோர் கூட்ட மரும்பொருள் வினையே

யிராக்கதம் பேய்கிலே யென்றிக் கூறிய

மறையோர் மன்ற லெட்டிவை யவற்றுட்

முறையமை நல்லியாழ்த துணைமையோ * ரியல்பிதன்

பொருண்மை யென்மனார் புலமை யோரே.”

என்பதன் பொருளென் னுணர்வது. பிரமம் என்பது நாற்பத் தெட்டியாண்டு பிரமசரியங் காத்தாற்குப் பன்னீ ராட்டைப் பிராயத்தானே அணிகலனணிந்து கொடுப்பது. கொடாவிடின், ஒரிருதுக்காட்சி ஒருவனைச் சாராது கழிந்த விடத்து ஒரு பார்ப்பணக்கொலையோடு ஒக்கு மென்பது; அதனை ஆறிலையென்பது. பிரசாபத்தியம் என்பது மைத்துன கோத்திரத்தான் மகள்வேண்டிச் சென்றால் மறுது கொடுப்பது; அதனை ஒப்பென்பது. ஆரிடம் என்பது ஆவும் ஆனேறும் பொற்கோட்டுப் பொற்சூளம்பிண வாகச் செய்து † அவற்றிடை நீரிற்கொடுப்பது; அதனைப்

* ‘புணர்ப்பிதன்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘அவற்றோடு’ என்பதும் பாடம்.

பொருள்கோளென்பது. தேய்வம் என்பது, வேள்வியாகிரி
யற்கு வேள்வத்தீழுன் வைத்துக் கொடுப்பது; * அதனைத்
தெய்வமென்று வழிபடப்பட்டது. கார்த்தர்வம் என்பது
இருவர் ஒத்தார் தாமே கூடுங்கூட்டம்; அதனை யாழோர்
கூட்டமென்ப. அகரம் என்பது, கொல்லேறு கொண்
டான் இவனையெய்தும், வில்லேற்றினான் இவனையெய்தும்,
திரிபின்றி எய்தான் இவனையெய்தும், மாலை சூட்டப்பட்
டான் இவனையெய்தும் இன்னதொருபொருள் தந்தான்
இவனை யெய்துமென இவ்வாறு சொல்லிக்கொடுப்பது:
அஃது அரும்பொருள் வினைநிலையென்பது. இராக்கதம்
என்பது அவள்தன்னினுள் தமரினும் பெறாது வலிந்து
கொள்வது. பைசாசம் என்பது மூத்தாண்மாட்டுந் துயின்
ருண்மாட்டுங் கனித்தாண்மாட்டுஞ் சாராவது: அது பேய்
நிலையெனப்படும். இவ்வேட்டுமெனமும் மன்றல் எட்
டென்று சொல்லப்பட்டன என வுணர்க.

இனிக் கந்தருவவழக்கம் என்பது, கந்தருவரென்பார்
ஈண்டுச்செய்த நலன்னைப்பயத்தால் ஒருவர் கொடுப்பாரும்
அடுப்பாரும்ன்றி இருவரும் ஒரு பொழிலகத்து எதிர்ப்பட்
டுப்புணாவது. அது கந்தருவமணம். அதனை ஒப்பதனைக்
களவென்று வேண்டும் இவ்வாசிரியன். அஃதேயெனின்,
கந்தருவவழக்கம் போல்வது என்னாது 'கந்தருவவழக்க'
மென்றமையான் அதனைக் களவென்று கொள்ளீமோவெ
னின், கொள்ளாம். தூற்கிடக்கை அவ்விதப்பிறற்றனருகலாற்
போல்வது *என்றே கொள்ளற்பாலது. போறல் என்
பது சிறிதொத்துச் சிறிதொவ்வா தொழிவது; என்னை?
சுவனைப்பூப்போலுங்கண் என்றால் நீலமாத்திரையொக்கும்,

* 'அது தெய்வமென்று வழிபடும்' என்பது வேறொரு பிரதி
விற்கண்ட பாடம்.

மற்றொவ்வாப்புடை பெரிது; பவளம்போலும்வாய் என்ற
 ருற் செமமைமாத்திரை யொக்கும், மற்றொவ்வாப்
 புடை பெரிது. இங்கும் ஏகதேசத்துக் கொடுப்பாரும்
 அடுப்பாருமின்றிப் புணர்நலும், ஒத்த குலத்தினராகலும்,
 ஒத்த அன்பினராகலுமென்னும் இத்துணையே ஒப்பிக்கப்
 பட்டது; மற்றப்புடையெல்லாம் ஒவ்வா. அஃதேயெனின்,
 கந்தருவவழக்கம் போல்வதெனவேண்டாவோ சூத்திரத்
 துள்ளொனின்; வேண்டா. உவமந்தொகுத்தவாறு சொல்
 லுதும்: பசுப்போல்வாளைப் பசு என்றலும் பாவை
 போல்வாளைப் பாவை என்றலும் என்பது. அஃதேயெனின்,
 அனையெய்மே அதனையொத்த இதுவுமென மனம் ஒன்ப
 தாகற்பாலபிறவெனின், அதுவன்று; அவ்வெய்மே *உலகி
 னுள்ளன; இஃது அன்னதன்று, இல்லது இனியது நல்லது
 என்று புலவரால் நாட்டப்பட்டதோர் ஒழுக்கமாகலின்
 இதனை உலகவழக்கினோடு இயையாடுவென்பது. அஃதே
 யெனின், இதனை முதலுலென்று புகுந்தமையாற் கந்தருவ
 வழக்கமென்றே மொழியற்பாற்று, என்மனார் புலவரென்று
 சொல்லற்பாற்றன்று; அது வழிநூல் வரப்பாடாகலான்
 என்பது கடா. அதற்கு விடை: பிறநூல்களெல்லாம் ஆசிரி
 யப் பகுதிப்படும, இதுவும் அவையேபோல ஆசிரியப் பகு
 திப்படுகி கொல்லோவெனிற்படாது. கந்தருவ வழக்கம்
 போல்வது களவாதல் மூன்றுகாலத்துப் புலவர்க்கும் ஒப்ப
 முடிந்தமையான் அவ்வகை சொன்னுடுவென்பது. அஃதே
 யெனின் தன்னோடொத்த புலவரில்லையன்றே! தான் தலைவ
 னாகலான், எல்லாம் உணர்ந்தானாகலானெனின்; அஃதே
 கருத்து, அறிந்திலை; தன்னானே உரைக்கப்பட்டதெனி
 னும், பிறவற்றையெல்லாம் திரியவுந் திரியாமைபுந் கொண்

* 'உலகியல்' என்பதும் பாடம்.

டார், இதனைத் திரியாமையேகொண்டார் *எல்லாருமென்
றற்கு அவ்வாறு உரைக்கப்பட்டது. தன்மதம் உணர்ந்தா
ரையும் புலவரென்றான், அறிபொருளுக்கு ஏனோரும் புலவ
ராகலின்.

இனி 'என்மனார்' என்பது, 'என்ப' என்னும்முற்றுச்
சொற் 'குறைக்கும்வழிக் குறைத்தலும்' என்பதனாற் பகர்த்
குறைத்து, 'விரிக்கும்வழி விரித்தல்' என்பதனான் 'மன்'
'ஆர்' என்பன இரண்டிடைச்சொற் பெய்து விரித்து,
'என்மனார்' என்றாயிற்று. என்மனார் என்பது புலவர்
என்னும் பெயர்கொண்டு முடிந்தது; முற்றுச்சொல் எச்சப்
பெயர்கொண்டு முடியுமாகலினென்பது.

உ. அதுவே, தானே யவளே தமிழர் காணக்
காமப் புணர்ச்சி யிருவயி னெடுத்தல்.
என்பதென்னுதலிற்றோடுவெனின், மேற் கந்தருவ வழக்கத்
தோடொக்கும் ஒழுக்கங் களவென்று வேண்டிற்றல்லது
இன்ன இலக்கணத்ததென்றிலாதார் அதனை உணர்த்துத்
துதலிற்று. †இச்சூத்திரத்துட் கருதியபொருள் மேலதனோ
டனையபும்.

இதன் பொருள் அதுவே—பண்டறிசுட்டு, மேற்
சொல்லப்பட்ட கந்தருவவழக்கம்போலுங் களவு; தானே
அவளே-தானே அவள், அவளே தான்; என்பது என்
சொல்லியவாரோடுவெனின், தான் அவள் என்னும் லேற்
றுமையிலர், என்றவாறு.

இங்ஙனம் வாசகம் வேறுபடச் சொல்லப்பட்டாராயி
னும் அன்பினானுங் குணத்தினானுங் கல்வியினும் உருவி

* 'எல்லாரு மென்றவகையே' என்பதும் பாடம்.

† 'இச்சூத்திரங் கருதியதாம்' என்பதும் பாடம்.

இன்னுந் திருவினாநுந் திரிவிலர் ஒருவரொருவரின் என்பதாம். அஃதென்போலவோ வெனின். உருளரிசி கொத்தமுரி என்றற்போலவெனின், அது பொருந்தாது; என்னை காரணமெனின், கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்குமெனவே வேற்றுமையின்மை முடிந்தது, அவா வேற்றுமையிலராக லின்; இன்னுமொருகால் வாசகம் வேறுபடுத்து அப்பொருளை சொல்லப் புணருத்தமாம்; என்னை? ஒரு பொருளை வேறுபட்ட வாய்பாட்டாற் பல்காற் சொல்லுவது புணருத்தமாகலின்.

இனி ஒருவன் சொல்வது: இவனும் பற்பன்னுரூபிரவர் கூர்வே யிளைஞரொடு திரிதரினன் றித் தமியனாதலின், பெரியனாதலால்; இவளும் பற்பன்னுரூபிரவர் ஆய மகளிர் புடைசூழத் திரிதரினன் றித் தமியளாதலின், பெரியளாதலால்; இங்ஙனமில்லாதான் இவனும் இளைஞரினீங்கித் தானேயாய், இவளும் ஆயத்தினீங்கித் தானேயாய், இங்ஙனம் *புணர்வரென்ப. இவனை இளைஞரினீங்கியும் இவளை ஆயத்தினீங்கியும் பிரித்துக்கோடற்குத் தானே அவளே என்று சொல்லப்பட்டதென்னும். இவ்வுரையும் பொருந்தாது; என்னோ காரணமெனின், கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்குமெனவே, தமியராய்ப் புணர்தன் முடிந்தது; இன்னுமொருகால் அப்பொருளையே சொல்லப் புணருத்த மாமெனப்பது. மற்றென்னோ உரையெனின்; தானே அவளே என்பது, ஆண்பால்களுள் இவனோடு ஒத்தாருமில்லை, மிக்காருமில்லை, குறைபட்டாரல்லது; எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் ஞானத்தானும் ிருணத்தானும் உரு

* 'புணர்வரோ அன்று இவனை யிளைஞருள் நீங்கியும்' என்

பதம் பாடம்.

† 'ஒழுக்கத்தானும் துன்பினையானும் பொருளினதும்' என்
பதம் பாடம்.

வினாஹர் திருவினாஹம் பொருவிலன் தானே என்பது. இவனும் அன்னளெனவே, இருவரும் பொருவிறந்தாரென்பதனைப் பயக்கும். நின்ற ஏகாரம் ஐந்து ஏகாரத்துள்ளும் என்ன ஏகாரமோடுவனின், ஆன்குழுவின் * இவனையே பிரித்து வாங்கினமையானும், பென்குழுவின் இவனையே பிரித்து வாங்கினமையானும் பிரிநிலையேகாரமெனப்பட்டது. †பலவற்றுள் ஒன்று பிரிப்பது பிரிநிலையேகாரமெனப்படுமாகலா நென்பது. அஃதேயெனின், கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்குமெனவே எத்திறத்தானும் குறைபாடின்மை முடியாதோடுவனின், முடியாது; கந்தருவர்க்கும் ஞானக்குறைபாடு தருமக்குறைபாடு ஆள்வனைக்குறைபாடு உண்டு. இச்சொல்லப்பட்டன ‡சிறியதேயென்றே ஒப்பித்து, அது பொருவிறப்புச குத்திரத்தாற் சொல்லவேண்டுமென்பது.

தமியர் காண—தம்முணர்வின ரன்றி எதிர்ப்பட, என்றவாறு.

அஃதேயெனின், இவர் தம்முணர்வினர் அல்லராகின்றது காணுமுன்னாபலோ, கண்டபின்னாபலோ, காட்சியோடுபலோ; காணுமுன் தம்முணர்வினரல்லராபடுவனிற, காட்சி காரணமன்றாயிற்றும் தம்முணர்வினர் அல்லராதற்கு; அல்லதாஉங், காரணமின்றியாகலான் எப்பொழுதுந் தம்முணர்வினர் அல்லராகல் வேண்டும். இனிக் கண்டபின் தம்முணர்வினரல்லாரெனிற, காட்சியது நீக்கத்

‘இவனையே பெருமைக்கட்பிரித்து’ என்பதும் ‘இவனையே பெருமைக்கட் பிரித்து’ என்பதும் பாடம்.

† இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரகியில் இல்லை.

‡ ‘சிறியதேயென்றே யொப்பது பொருவிறப்பிற் குத்திரத்தால்’ என்பதும் பாடம்.

துக்கண்ணார் தமமுணர்வினரல்லராகல் வேண்டும் ; உண்டபின் வந்தான் சாத்தன் என்றால் உண்டற்கருமக் கழிவின்கண் வந்ததுபோல வெண்பது. அல்லதூஉங், கண்டபின் தம்முணர்வினர் அல்லராகவே கண்ட சமவாயத்துத் தமமுணர்வினராகல் வேண்டும். ஆகவே, சுண்டும் தம்முணர்வினராய் நின்றார் பின்னை மயங்குதற்குக் காரணமென்னையோ என்பது. இனிக் காட்சியுந் தமமுணர்வினரல்லராகலும் உடனிகழுமேயெனின், காட்சியென்னுங் காரணத்தால் தம்முணர்வினரல்லராதற்றன்மை நிகழற்பாற்றன்று. ஒருகாலத்து ஓரிடத்து ஒருங்கு தோற்றின பொருள் ஒன்றைஒன்று முடித்தன எனப்படாமை காண்டும், ஆவிற்கு இருகோடுபோல என்பது. அதனால், முன்றல்லது நான்காவது காலம் இன்மையின், இவர காட்சியானே தம்முணர்வினரல்லரென்பது முடிக்கல்வேண்டும். எங்ஙனம் முடிக்குமாறெனின், காணுமுன்னே தமமுணர்வினரல்லராகற் றன்மையுடையராதலினென்பது. என்னை? ஏனாகிமோதிரஞ் செறித்த திருவுடையானொருவன் ஏனாகிமோதிரஞ் செறிக்கும் அத்திரு அவன் செறிக்கின்றபொழுதே உண்டாயிற்றன்று ; * முற்கொண் டமைந்துகிடந்தது. அரசு வீற்றிருந்த திருவுடையானொருவன் அரசு வீற்றிருக்கும் அத்திரு அவன் அரசு வீற்றிருக்கின்றபொழுதே உண்டாயிற்றன்று ; முற்கொண்டமைந்துகிடந்தது. அது பின்னையொருகாலத்து ஓரிடத்து ஒருகாரணத்தான் எய்துவிக்கும். அதுபோலே, இன்னநாள் இன்னபக்குவத்து இன்னபொழுது இன்னவிடத்து இவள் காரணமாக இவன் தன்னுணர்வினனல்லளாம் என்பதூஉம், இவன்காரணமாக இவள் தன்னுணர்வினனல்லளாம் என்பதூஉம் முன்னே

இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியிலில்லை.

முடிந்து *கிடந்தன. அது பின்னுங் கொணர்ந்தெய்துவிக்கும்; என்னை? “ஒளிப்பினு முழுவ்னை யூட்டாது கழியாது” என்பதாகலான். காட்சி துணைக்காரணம், அவ்வினை பயத்தற்கு; வித்து முளைத்தற்கு நிலனும நீரும இருதுவுந் துணைக்காரணமாயிற்றுப்போலவுஞ், சோறாதலியல்பிற்றுகிய அரிசி சோறாதற்கு அடுவானைத் தொடக்கமாகவுடைய காரணந் துணைக்காரணமாயிற்றுப் போலவுமென்பது. அஃதேயெனின், காட்சி துணைக்காரணம்பிற வெனின், காட்சியின் முற்கிளர்ந்ததோ பிற்கிளர்ந்ததோ உடன் கிளர்ந்ததோ? †உள்ளத்துத்தான் கிளர்ச்சின்றதெனின், முன்னைக் கடாவந்து எய்துமால். என்னையோவெனின், ‡காட்சியோடுடனே கிளரும்; என்னை? இருட்டகத்து விளக்குக்கொண்டு புக்கால் விளக்கு வாராத் முன்னரும் இருள் நீங்காது; விளக்கு வந்த பின்னரும் இருள் நீங்காது; விளக்குவருதலும் இருணீக்கமும் உடனே நிகழும். அதுபோலக், காட்சியும் ஞானவொழுக்கக் குணங்களது தன்மையழிவும் உடனே நிகழும். விளக்கினைக் காட்சியாகக்கொண்டு ஞானவொழுக்கங்களை இருளாகக்கொள்க.

இனிக் ‘காமப்புணர்ச்சி’யென்பது தலைமகனுந் தலைமகளுந் தமிழராய் ஒருபொழிலகத்து எதிர்ப்பட்டித் தம்முணர்வினரன்றி வேட்கைமிகவிஞற் புணர்வது.

ஆயின் இவர், மேற் பொருவிறந்தார் தலைமகனுந் தலைமகளுமென்றமையான், அவனுங் கற்கருதும் ||எய்போத்துங்

* ‘கிடத்தவாகத், கிடந்ததே’ என்பதும் பாடம்.

† ‘உள்ளதுதான்’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘காட்சியோடுடன் கிளரும் கிளருமிடத்து’ என்பதும் பாடம்.

|| ‘எறிபோத்தும்’ என்பதும் பாடம்.

கடுங்கண் யானையுந் தறுகட்பன்றியுங் கருவரையும் இருசில
னும் பெரு விசும்புமணையார், ஆளிமொய்ம்பினர், அரிமான்
றுப்பினர், பற்பன்னுரூயிரவர் கூர்வேலினைஞர் தற்குழச
செல்வனென்பது முடிந்தது. அவளும் உடன்பிறந்து, உடன்
வளர்ந்து, நீர் உடனாடிச், சீர் உடன்பெருகி, ஒல் உடனாட்
டப், பால் உடனுண்டு, பல் உடனெழுந்து, சொல் உடன்
கூற்றுப், பழமையும் பயிற்றியும் பண்பும் நண்பும் விழுப்ப
மும் ஒழுக்கமும் மாட்சியும் உடையார், பற்பன்னுரூயிரவர்
கண்ணும் மனமும் கவரும் ஒண்ணுதன்மகளிர் தற்குழத்
தாரகைநடுவண் தண்மதிபோலச் செல்வாளென்பது முடிந்
தது. முடியவே, தமிழராய்ப் புணர்ந்தார் என்பதனொடு
மாறுகொள்ளுமெனின், மாறுகொள்ளாது; என்னை? அவள்
ஆயங்களும பொழிலிடம் புகுதலும் விளையாட்டு விருப்பி
னாற்பிரியும். என்னை பிரியுமாறெனின், *ஒன்றொருவரின்
முன்னந் தழைவிழைதக்கன் தொடுத்து மென்றங்,
கண்ணி தண்ணறுநாற்றத்தன் செய்துமென்றும், போது
மேதக்கன் கொய்து மென்றும், மயிலொடு மாறாடுதுமென்
றங், குயிலொடு மாறு கூவுதுமென்றும், †அருவியாடி அஞ்
சுனை குடைதுமென்றும், வாசமலர்க்கொடியின் ஊசலாடுது
'மென்றும் பரந்து, இப்பாலுள்ளார் இப்பாலுள்ளார் கொல்
லோவென்றும், இப்பாலுள்ளார் இப்பாலுள்ளார் கொல்
லோவென்றும் இவ்வகை நினைத்துப் பிரிபவென்பது.

‘ஒன்றொருவர் முன் - ஒருவரொருவர் முன்னாக வென்ற
கொள்ளின், “ஒன்றொருவரின்முன்னந் தழை விழை தக்கன்
கொய்தும்” என்றது போலும்’ என்பது, புற-வெ-ம-பொதுவியற்
படலம்-கக-ஆவது வெண்பா உரை.

‘மாறிகலுதம்’ என்பதும் பாடம்.

‘அருவியாடுதும்’ என்பதும் பாடம்.

இவ்வகை அவனைத் தமிழளாக்கிப் பிரிபலோவெனின், எட்டியுஞ்சட்டியுங் காட்டப்படுங் குலத்தளல்லனாகலானும் பான்மையும் அவ்வகைத்தாகலானும் பிறவாறுநீனையார்பிரிப வென்பது. ஆயின், இவ்வகைப்பட்ட ஆயத்திடை மேனாட் பிரிந்து பயின்றறியாதாள் தமிழளாய் நிற்குமோவெனின், நிற்கும்; தான் பயின்ற இடம் தன் ஆயத்தினோடு ஒக்கு மாகலானென்பது. யாங்ஙனம் நிற்குமோவெனின், சந்தன முஞ் சண்பகமுந் தேமாவுந் தீம்பலவும் ஆசினியும் அசோ கமுந் கோங்கும் வேங்கையுந் குரவமும் விரிந்து, நாகமுந் திலகமும் நறவும் நந்தியும் மாதவியும் மல்லிகையும் மௌவ லோடு மணங்கமழ்ந்து, பாதிரியும் பாவைஞாழலும் பைங் கொன்றையொடு பிணியவிழ்ந்து, பொரிப்புன்கும் புன்னாக மும் முருக்கொடு முகைகிறந்து, வண்டறைந்து, தேனூர்ந்து, வரிக்குயில்கள் *இசைபாடத், தண்டென்றல் இடைவிராய்த் தனியவரை முனிவுசெய்யும் பொழிலது நடுவண், ஒரு மாணிக்கச் செய்குன்றின்மேல், விசம்பு துடைத்துப் பசும், பொன் பூத்து வண்டு துவைப்பத் தண்டேன் துளிப்பதோந் வெறியுறு நறுமலர் வேங்கை கண்டாள்; கண்டு பெரிய தோர் காதல் †கனிகூர்ந்து தன் செம்மலர்ச் சேறடிமேற் சிலம்பு கிடந்து சிலம்பு புடைப்ப, அம்மலரணிக் கொம்பர் நடை கற்பதென நடந்து சென்று, ‡நறைவிரி வேங்கை காண்மலர் கொய்தாள்; கொய்தவிடத்து, மதுகதமணி விளிம்புபித்த மாணிக்கச்சுனை மருங்கினதோர் மாதவிவல்லி மண்டபத்துப், போதுவேய்ந்த பூநாறு கொழுநிழற்கீழ்க் கடிக்குருக்கத்தி கொடிப்பிடித்துத் தகடுபடு பசும்பொற்

* 'வரிபாட' என்பதும் பாடம்.

† 'கழிகூர்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'ஹமலர் வேக்சை' என்பதும் பாடம்.

சிகரங்களின் முகம்தொடுத்து ஞான்று வந்து இழிதரும் அருவி, பொன்கொழித்து மணிவரன்றி மாணிக்கத்தொடு வயிரமுந்தி அணிகிளரருவி ஆடகப் பறைமேல் அதிர்சூரன் முரசின் கண்ணிரட்ட, வண்டுந் தேனும் யாழ்முரல, வரிக் குயிலுங் கிளியும் பாடத், தண்டாது தவிசுபடப் போர்த்த தோர் பனிக்குப்பாறை மணித்தலத்துமிசை, நில ஆலவட்டம் விரித்தாற்போலத் தன்கோலக் கலாவங்கொளவிரித்து, முனையிளஞாயிற்று *இளவெயில் எறிப்ப ஓர் இளமயில் ஆடு வது நோக்கி நின்றான். அப்பால், தலைமகனும் பற்பன்னுற யிரவர்கூர்வேலினைஞரொடு நளிர்மாமலைச்சாரல் வேட்டம் போய் விளையாடுகின்றான், ஆண்டெழுந்ததோர் கடுமானின் பின் ஓடிச், காவலினைஞரைக் கையகன்று, நெடுமான்தே ரொடு பாகனை நிலவுமணற் கானியாற்று நிற்கப் பணித்துத், தொடுகழல் அடியதிரச் சுருளிருங்குஞ்சி பொன்னாணிற் பிணித்துக், கடிகமழ் நறுங்கண்ணிமேல்கொண்டு வண்டு மனமயர, அஞ்சாந்தின் நறுநாற்றம் அகன்பொழிலிடைப் பூர்து நார, †அடுசிலையொடு கனை ஏந்தி வடிவுகொண்ட காமன்போலச் சென்று அவன் நின்ற இரும்பொழில் புகும். அஃதியாங்கனமோவெனின், வடகடலிட்ட ஒரு துகம் ஒரு துளை தென்கடலிட்ட ஒருகழி சென்று கோத்தாற்போல வும், வெங்கதிர்க்கனவிபுந் தண்கதிர்மதியமுந் தங்கதிவழு வித் தலைப்பெய்தாற்போலவுந் தலைப்பெய்து, ஒருவரொருவரைக் காண்டல் நிமித்தமாகத் தமியராவர்.

தமியராதலென்பது தம்முணர்வினரல்லவாதல். தம் முணர்வின ரல்லராதலென்பது என்னோவெனின், தலை மகற்கு அறிவு நிறை ஓர்ப்புக் கடைப்பிடி என்பன குணம். அறிவென்பது என்னோவெனின்,

---

* 'இளவிரிகதிர்' என்பதும் பாடம்.

† 'வரிசிலை' என்பதும் பாடம்.

“எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்

மெயப்பொருள் காண்ப தறிவு” (குறள் - 365.)

என்றாராகலின், எப்பொருளாயினும் அப்பொருட்கண் நின்று அம்மெய்ம்மையை அறிவது. நிறையென்பது என்னோடுவெனின், காப்பன காத்துக் கடிவன கடிந்து ஒழுதும் ஒழுக்கம். ஒர்ப்பென்பது ஒருபொருளை *ஆராய்ந்து உணர்தலென்பது. கடைப்பிடியென்பது கொண்டபொருண் மறவாமை. இந்நான்மையுந் தலைமகற்கு வேட்கையான் மீதாரப்பட்டுப் † புனலான் மீதாரப்பட்ட புற்போலச் சாய்ந்துகிடப்பது.

இனித் தலைமகட்கு நான் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பென்பன குணம். அவற்றுள், நானென்பது பெண்டிர்க்கு இயல்பாகவே உளதொரு தன்மை. மடமென்பது கொளுத்தக் கொண்டு கொண்டது விடாமை. அச்சமென்பது பெண்மையில் தான் காணப்படாததோர் பொருள் கண்டவிடத்து அஞ்சுவது. பயிர்ப்பென்பது பயிலாத பொருட்கண் அருவருத்து நிற்கும் நிலைமை. இந்நான்மையும் புனல் ஒடுவழியிற் புற்சாய்ந்தாற்போல வேட்கையான் மீதாரப்பட்டுச் சாய்ந்து கிடப்பது.

வேட்கையென்பது என்னோடுவெனின், ஒருவரொருவரை இன்றியமையாமை. அவ்வின்றியமையாத நின்ற வேட்கை எல்லா உணர்வினையும் நீக்கித் தானேயாய் நான் வழிக் காசுபோலவும் நீர்வழி மிதவைபோலவும் பான்மை வழியேயாடி இருவருயிரையும் புணர்விக்கும் என்பது. ஆதலால், தமிழராய்ப் புணர்தல் தலைமையொடு மாறுகொள்ளா தென்பது.

‘உணர்ந்து ஆராய்ந்துகொள்வது’ என்பதும் பாடம்.

‘புனல் ஒடுவழிப் புற்சாய்ந்தாற்போல’ என்பதும் பாடம்.

இது காமப்புணர்ச்சி என்பது. இதனை ஓராசிரியன் உள்ளத்தானே புணர்ந்தாரென்னும்; என்னை? மெய்யுறு புணர்ச்சி பொருவிற்றதாரென்பதனொடு மாறுகொள்ளும். யாங்ஙனம் மாறுகொள்ளுமெனின், ஏகதேசத்துப் பிறர்க்குரிய பொருளை வெளவியுணைப பெருமைசொல்லப்படாது. அதுபோல இவனுங் கொடுப்ப அடுப்ப எய்தற்பாலான் ஏகதேசத்துத் தலைப்பட்டுச் சென்றெய்தி முயங்கினமையின். என்னை? பிறர்க்குரிய பொருள் எளிதாகச் செய்யப்படா மையினும் பெரியனாய்ச் சென்றது. அங்ஙனமாகில் உலகத்துப் *பன்மக்களெல்லாம், பெரியர் சீராத பொழுது பிறருடைமை கொள்ளாது சீர்த்த பொழுது வெளவதலால்.

இனி, இவளுங் குரவரது பணியாற் சென்று அவனை வழிபடற்பாலான் ஏகதேசத்துத் தலைப்பட்டு மயங்கிவழிப் பட்டமையாற் பெருமைபிலன்; என்னை? தேர்ந்து காணாது உள்ளம் ஒடினவழி ஒடுதலான். உள்ளத்தான் வேட்கப்படாத பொருளில்லை யன்றே; அவ்வேட்கப்பட்டவற்றுக்க வணல்லாம் அறத்தின் வழாமையும் பொருளின் வழாமையுந் தீனக்குத் தகவும் ஆராயாது உள்ளம் ஒடினவழி ஒடுதல் தக்கதன்றென்பதனால் அது மாறுகொள்ளுமென்பது.

மற்றென்னையோ உரைக்குமாறெனின், அவர் தம் முண் மெய்யுற்றுப் புணர்ந்திலர்; இருவர்தங் காமமுமே தம்முட் புணர்ந்தன, என்றிங்ஙனம் உள்ளங்களானின்று புணர்வது புணர்ச்சி; இது பிறரொருவருணர நெடுங்காலம் புணர்தலாகாதென நீங்கு நீக்கம் பிரிவு; அப்பிரிவின்கட் சொல்லுவது மெய்யுறு புணர்ச்சிக்குச் சொல்லுவன எல்லாஞ் சொல்ல அமையும். பாங்கற்கூட்டத்தின்கண்ணுந்

* 'பன்மக்களெல்லாம் பெரியராயிராதபொழுது' என வே

சேர் எட்டுப்பிரதயிற் காணப்படுகின்றது.

தோழியிற்கூட்டத்தின்கண்ணும் எல்லாம் இதுவே. வரைந் தெய்திய ஞான்று மெய்யுறுபுணர்ச்சி உண்டாவதென்ப. அது பொருந்தாதென்று மெய்யுறுபுணர்ச்சி வேண்டுவார் சொல்லுவது: மெய்யுறுபுணர்ச்சி தக்கின்றென்றாகாதே உள்ளப்புணர்ச்சி வேண்டுவது? அங்ஙனங் கருதிற் பிறர்க் குரிய பொருட்கண் உள்ளத்தை ஒடவிடெல் தக்கின் மென்று மீட்க அமையாதோவென்பது. அல்லதூஉம், உள்ளத்தான் வேட்கை செல்லினும் மெய்யுற்றாராயிற்று. அதன்கண் இருபுடைகருதி ஆகாதே; ஆகவே, இவட்குக் கற்பழியும் பிறரொருவரை வழிபட; இனி உள்ளஞ் சென்ற பொழுதே அமைந்து இரண்டாவதில்லையென்று கருதினானே யெனினும் மெய்யுறவே; குற்றம் என்னோவென்பது. அல் லதூஉம் மெய்யும் மொழியுமென்பன உள்ளத்தின் வழிய வன்றே? அஃதிந்தபின்னை இறவாது நின்றதென்னோ என்பது. அல்லதூஉம், பார்ப்பான் பாதகமாயிற்றென்று நினைக்குமாயிற் பிராயச்சித்தத்திற்கு உரியனம்; அதனாற் செய்கையும் நினைப்புமொக்கும் என்பது; அல்லதூஉம், மெய்யுறுவதாகாதென்னுந் தெரிந்துணர்ச்சியுண்டாயின் தமிழரென்பதனொடு மாறு கொள்ளுமென்பது.

அல்லதூஉங், கந்தருவர் உள்ளத்தாற் புணர்ந்தா ராயின் இவரும் உள்ளத்தாற் புணர்பவென்பது; என்னை? கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்குமென்றமையினேன்பது. அல்லதூஉந் தெரிந்துணர் வுண்டாமேயெனின் அன்பினுள் நிறைந்தாரென்பதும் அமையாது. என்னை? நிறைந்திருந்த தோர் கொள்கலம் பிறிதொன்றற்கு இடங் கொடாதது போல வென்பது. இருவரும் உத்தமராகலான் உள்ளத் தானே புணரப் போகம்முடியுமெனின், பின்னையும் எஞ்

ஞான்றும் மெய்யுறவுவகை கூடாதாம். புத்திரலாபத்திற்கு

மெய்யுறுபலையெனிற, கருமப் பொருடனறி வேடகை யில்லை என்பதனால் உள்ளப்புணர்ச்சி உரையன்றென்று, மெய்யுறுபுணர்ச்சியே வேண்டப்பட்டது.

இனி ஒருசாரார் உரைக்குமாறு: மெய்யுறுபுணர்ச்சி தக்கது, இன்சொல்லுங் கூற்றுமின்யிப் பசுப்போலப் புணர்ந்தாரென்பதாகாது, சொற்படு கான் முறைமையான் நிகழ்ந்தது புணாதல் தகவுடைத்து. அவை யாவையோ வெனின், காட்சி, ஐயந், தெளிதல், தேறலென இவை.

அவற்றுட காட்சி யென்பது இருவருந் தமமுட கண் ணுறுவது. அதற்குச்செய்யுள் வருமாறு:

பூமரு கண்ணினை வண்டாப் புணர்மென் முலையரும்பாத்
தேமரு செவ்வாய் தளிராச் செருசெரு நிலத்தைவென்ற
மாமரு தானையென கோண்வையை வார்பொழி லேர்கலந்த
காமரு பூவகொடி கண்டே களித்தவென கண்ணினையே. (௧)

ஐயம் என்பது கண்ணுற்றபின் ஐயப்படுவது. எங்ஙன மோவெனின், வரையரமகள் கொல்லோ. வானரமகள் கொல்லோ, நீரரமகள் கொல்லோ, சூரரமகள் கொல்லோ இத் துணைமேதகவுடையாள்! அன்றி மக்களுள்ளான் கொல்லோ! என்று ஐயப்படுவது. அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு:

உரையுறை நீரதமிழ் வேந்த னுசிதன்றென் னாட்டொளிகேர்
விரையுறைபூம்பொழின் மேலுறைதெய்வங்கொ வன்றிவிண்டோய்
வரையுறை தெய்வங்கொல் வாணுறை தெய்வங்கொ வீர்மணந்த
திரையுறை தெய்வங்கொ லையந் தருமித் திருதுதலே. (௨)

இவ்வுளும் அவனை ஐயப்படும். கடம்பமர் கடவுள்கொல்லோ இயக்கன்கொல்லோ அன்றி மக்களுள்ளான் கொல்லோ வென்று இங்ஙனம் ஐயப்படும்.

இவ்வகை நினைந்தபின்னைத் தெளிவு வருமாறு: ஆடை மாசுண்டலானுங், கால்நிலந்தோய்தலானுங், கண் இமைத்த

லானும், கண்ணி வாடுதலானுஞ், சாந்து புலர்தலானுமென்று இங்ஙனந்தெரியும். தெரிந்தபின்னைத் துணியுமென்பது. அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு :

பாவடி யானைப் பராங்குசன் பாழிப் பகைதணித்த
துவடி வேன்மன்னன் கன்னித துறைசுகரும் பார்புவனைப்
பூவடி வானெடுகு கண்ணு மிமைததன பூமிதன்மேற்
சேவடி தோய்வகண் டேன்றெயவ மல்லளிச் சேயிழையே. (௩)

இவளும் அவனை அவ்வாறு தெரிந்து மக்சுருள்ளா
னென்பது துணியும். துணிந்தபின்னை இருவருக்கும் வேட்
கைமிகத் தம்முட்கூடுவது. இவ்வாறுபுணரப் பெரிதும்
வணப்புடைத்தாய்க் காட்டுமென்பது. இவ்வுரை பொருந்
தாது. என்னை காரணமெனின், இது கைக்கிளை இலக்
கணம். தெய்வங்கொல்லோ மகடேக்கொல்லோ என
ஐயமுற்ற ஐயநிலையுந், தெய்வ இலக்கணந் தீண்டாவாகலின்
ஐயந்தெளிந்து மகடேவாதல் துவர உணர்ந்த அத்துணிவு
நிலையுமெனக் கைக்கிளையிலக்கணமாகச் சொல்லப்பட்டஐம
யின். ஈங்கு அகத்திணையுள் அஃதுரைப்பது திணையக்க
மாகலின் மேலதே பொருள். காமப்புணர்ச்சியென்றமை
யிற் காமத்தின் வேறு புணர்ச்சியாகல் வேண்டும்பிற,
வாளாற்கொண்ட கொடியென்றதுபோலவெனின்; அந்
தன்று, பொன்னாற்செய்த மஞ்சுகை, மண்ணாற்செய்த குட
மென்பதுபோல வேறன்றி நிற்புழிக்கொள்க. இஃது இயற்
கைப் புணர்ச்சி யெனப்படும், புலவராகூறப்பட்ட இயல்
பினாற் புணர்ந்தாராகலானும் கந்தருவ வழக்கத்தோ
டொத்த இயல்பினாற் புணர்ந்தாராகலானு மென்பது.
இனித் தெய்வப் புணர்ச்சியெனவும்படும், இருவரும் தெய்
வத்தன்மைபாற் புணர்ந்தாராகலினென்பது. அல்லதூஉம்,
முயற்சியும் உளப்பாடுமின்றி ஒருவற்கு ஒரு கருமங் கைகூ

டினவிடத்துத் தெய்வத்தினுள் ஆயிற்றெனபது. அதுபோல இருவர்க்கும் முயற்சியும் உளப்பாமேன்றிப் புணர்வு முடிந்தமையானுந் தெய்வப்புணர்ச்சி யெனப்பட்டது. இதுவே முன்னுறுபுணர்ச்சி யெனவும்பரிம, இவள் நலம் இவனானே முன்னுற எய்தப்பட்டமையானும், இவன் நலம் இவளானே முன்னுற எய்தப்பட்டமையானுரென்பது.

மற்றுந் தெய்வப்புணர்ச்சி, முன்னுறுபுணர்ச்சி, இயற்கைப் புணர்ச்சியென இவற்றுள் ஒன்று சொல்லாது காமப் புணர்ச்சியென்றே கூறிய காரணமென்றை யெனின், இவற்றுள் ஒன்றே சொல்லினுமொக்கும்; அல்லது அவையெல்லாம் அன்பினுனே நிகழுமாகலிற் காமப்புணர்ச்சி யென்று ரென்பது. பலகாரணத்தினையொருகூர் ஒரு காரணத்தினுற் சொல்லுப சிறப்புடைமை நோக்கி; என்னை? நிலனும் நீரும் காலமும் விததுமென இவற்றது கூட்டத்தினு யையுமுனைய நென்முனையென்ப. நென்முனைக்கு நெல் சிறப்புடைக்காரணம், நிலனும் நீரும் முதலாகவுடையன பொதுக்காரணம், அவை பயற்றுமுனை முதலாகவுடையன வற்றிற்குங் காரணமாதலொக்குமாகலான். அதுபோல ஈண்டுந் தெய்வமும் இயற்கையும் முன்னுறவும் பொதுக்காரணமும், காமம் சிறப்புக் காரணமுமாகலாற் காமப்புணர்ச்சி யெனப்பட்டது.

இனி இருவயினொத்தல் என்பது என் சொல்லியவா ரோவெனின், புணராதமுன் நின்ற அன்பு புணர்ந்தபின் னும் அப்பெற்றியே நிற்குமென்றவாறு. ஆயின் உலகினு டொவ்வாது பிற, உலகினிற் புணராதமுன் நின்ற *வேட்கை புணர்ந்தபின்றைத் தவிர்ந்தலானும் உண்ணாதமுன் நின்ற

வேட்கை உண்டபின்றைத் தவிர்தலானுமென்பது. என்றற்கு, அறியாது சொல்லுதி, இஃது *உலகத்துள்ள பான்மை முன்னே கேட்டாயன்றே, இல்லது இனியது நல்லதென்று புலவரால் நாட்டப்பட்டதென தூல் எடுத்துக் கோடற்கண்ணே சொல்லிப்போந்து, இனி ஒருகால் உலகினோடொவ்வாதெனல் வேண்டுமோவென்பது. ஆயின் உலகினுள் அன்பன்றாக; புணராதமுன் நின்ற வேட்கை புணர்ந்தபின்னும் அப்பெற்றியே நிற்குமெனிற் புணர்ச்சியானாய பயமில்லையாம்பிற, உண்பதன்முன்னின்ற வேட்கை உண்டபின்றையும் தவிராது அப்பெற்றியே நிற்குமாயின் உண்டதனாய பயமில்லை, அதுபோல என்றற்கு, அது வந்து : புணராதமுன் நின்ற வேட்கை புணர்ச்சியுட் குறைபடும்; அக்குறைபாட்டைக் கூட்டத்தின்கண் தம்முட்பெற்ற செய்குணங்களானாய அன்பு நிறைவிக்கும்; பின்னும் முன்னின்ற அன்பு கூட்டத்திற் குறைபடும், அதற்கிடையின்றியே குணத்தினாய அன்பு நிறைவிக்கும்; நிறைவித்தபின் முன்னின்ற அன்பு கூட்டத்திற் குறையாது எஞ்ஞான்றும் ஒரு பெற்றியேயாய் நிற்குமென்பது.

இனி, அவ்வகை புணராதமுன்னும் புணர்ந்தபின்னும் ஒத்த அன்பினாய் நின்ற தலைமகன் பிரியுமென்றுமோ? பிரியானென்றுமோ? பிரியுமென்றுமேயெனின், அன்பிலையினனும்; என்னை? பிரிவு அன்பிற்கு மறுதலையாகலான். இனிப்பிரியானேயெனினும், அன்பிலையினனும். என்னை? பிரியாதிருப்ப இவ்வொழுகலாறு பிறர்க்குப் புலனும், ஆகவே இவள் இறந்துபடும், அவள் இறந்து பாட்டிற்குப் பிரியானையினனும். ஆகவே மூன்றாவது செய்யப்படுவது இல்லையாலோவெனில், பிரியுமென்பது. ஆயின் அன்பின்மை

---

* 'உலகிலுள்ள தன்மை' என்பதும் பாடம்.

தங்காதோவெனில், தங்காது. பிரிவும் அன்பினுளே
நிகழ்மாறு சொல்லுதும்.

தெய்வப்புணர்ச்சிபுணர்ந்த தலைமகன் இயற்கையன்பி
னானுஞ் செயற்கையன்பினானுங் கடாவப்பட்டுத் தனது
நயப்புணர்த்தும். இயற்கையன்பென்பது காரணமின்றித்
தோன்றும் அன்பு; செயற்கையன்பென்பது அவடன்
குணங்களால் தோன்றிய அன்பு. அவ்விரண்டினானுங் கடா
வப்பட்டு நின்று தலைமகன் சொல்வது நயப்பு என்பது.

நயப்பென்பது தலைமகன் வண்டிற்கு உரைப்பாயுத்த
தலைமகள் கேட்பத் தன் நயப்புணர்த்தியது.

நயப்பு. எவ்வனமெனின், அவள்கையினைச் செங்காந்த

ளெனவுங் கண்ணினைக் கருங்குவளையெனவும்
வாயினை அரக்காம்பலெனவுஞ் சென்று தமொழிக், குழன்
மேலுங் கோதைமேலுஞ் சுழல்வாய், இவள் செவ்வாயது
நறுநாற்றம் அறிதியன்றே! இனி நீர்ப்பூ நிலப்பூக் கோட்
டீப்பூக் கொடிப்பூவென்று இப் பல்வேறு வகைப்பட்ட

பூகின்மேலுஞ் செவ்வாய், ஆம்பற்பூவினது நாற்றம் அறிநி
யன்றே! அறிவாய்! இவ்வகைப்பட்டாள் செவ்வாய்போல

நாறுந் தகைமைய உளவே ஆம்பல் நறுமலர்? என்னுந்
தேறப்படும்வண்டே உரையாயென உணர்த்தினுனென்பது.
அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு :

வேறு மெனநின் நிகன்மலைத் தார்விழி ஞத்துவின்போ
யேறுந் திறக்கண்ட கோன்றென் பொதியி விரும்பொழியில்லாய்த்
தேறுந் தகையவண் டேசொல்லு மெல்லியல் செத்துவரவாய்
நறுந் தகைமைய வேயணி யாம்ப னறுமலரே.

என்றது, வேறுமொழின்று இசன்மலிந்தார் கிழிஞ்ஞ
கின்போயேறுந் கிமங்கண்ட கோன் தென்பொடியில்

இரும்பொழில்வாய் வண்டாதலால் தேறுந் தகைமைய
தென்றவாறு.

இதனாற் போந்த பொருள்: வெல்லுவது கருதி
வழிஞத்துக் கடற்கோடியுள் மலைந்த பல்வேந்தரையும்
படுத்தி இவரென் பகைஞரென நினைப்பது அவர்க்குத்
தவத்தானுந் தானத்தானுமன்றிப் புகலாகாச் சுவர்க்கங்
கொடுத்த பெருந்தன்மையானது நிலத்து வண்டாதலின்
நீயும் பெருந்தன்மையை; ஆகலின் தெளியப்படுதி. அல்ல
துடம் பொதியிலென்பது எல்லாத் தேவர்க்கும் பொது
வாகிய இல் என்றவாறு; அத்தேவர்களுடைய வனம் அவ்
விரும்பொழிலென்றவாறு; அப்பொழில்வாழ்வாய் நீயும்
அத்தன்மையையன்றே! ஆகலானுந் தெளியப்படுதி. அன்
னாய் நீ பொய்யுரையாய்; இவள் வாய்போல நானும் ஆம்பற்
பூவும்உளவோ வென்றவாறு. என்றதனால் தன் நயப்புணர்த்
தினான். இனி மெல்லியலென்பது மென்மையைத் தனக்கு
இயல்பாகவுடைய னென்றவாறு. மென்மையென்பது பெண்
டிர்க்கு மிக இயல்பு; அதனைத் தனக்குச் செய்துகொள்ளந்
இயல்பாக உடையாளென்றவாறு: எனவுந் தன் நயப்
புணர்த்தினான். இனிச் செந்துவர்வாயென்பது செம்மை
யைத் தனக்கு மிகவுடைய வாயென்றவாறு. செம்மையுடை
யாரென்பது உலகத்துத் தங்குணங்களை மறையாது ஒழுகு
வாரை. இவள் வாயுந் தன்குணமாகிய வடிவும் மொழியும்
நறுநாற்றமுமென்று இவற்றான் விளங்கிப் பொலிந்து
தோன்றுவதென்றவாறு: என்றதனானுந் தன் நயப்புணர்த்
தினானும். இனி நானுந் தகைமையவேயென்பது, ஐந்து
ஏகாரத்துள்ளும் இவ்வேகாரம் வினாவின் கண்வந்த ஏகார

மெனக்கொள்க.

“தேற்றம் வினாவே பிரிநிலை யெண்ணே

வீற்றலை யிவ்வைத் தேகா ரம்மே”(தொல்-தொல்-இளம்-சி.)

என்பவாகலின். அணி ஆம்பல் நறுமலரென்பது அழகிய ஆம்பல் நறுமலரென்றவாறு. அணிபாட்பன நறுமலரென்றதனாற் போந்தபொருள் அழகியாரின் குணங்களும் பெரும் பான்மையும் அழகியவாகலால் அவ்வாய்பற்கண்ணும் நறுநாற்றமிக்கதென்றற்குச் சொல்லப்பட்டது. அவ்வகை நறுநாற்றம் மிகவுடைய ஆம்பல் இவள்வாய்போல நாறுமேயென்றவாறு. பலரேயென்று நின்ற ஏகாரம் சுற்றசையேகாரம்.

இனி இதனைச் சோதிக்குமாறு: 'செந்திலர்வாய் நாறுந்தகைமையவே' என்றதல்லது, 'மேலவென்றதிலையாலோவெனின், உவமந் தொகருவின்றதென்றுகொள்க. என்னை?

"வேற்றுமைத் தொகையே யுவமத் தொகையே
வினையின் ரெகையே பண்பின் ரெகையே
யும்மைத் தொகையே யன்மொழித் தொகையென்
றவ்வா மென்ப தொகைமொழி விலையே."

(தொல்-சொல்-எச்-கக.)

என்றோதினமையின்.

ஆயின் உவமந் தொகை; உவமிக்கும் முறைமையன்றி உவமித்தீர். உலகத்துப் பெண்பால்கள் வாயது நறுநாற்றத்திற்கு உவமையாவது ஆம்பலென்றன்றே?—என்னை? "ஆம்பனாறுந் தேமபொதி கிளவி" என்பவாகலின். அவ்வாறன்றி இவள் வாய்போல நாறும் ஆம்பலுளவேயென் இவள் வாயை உலிமையாக்கி ஆம்பலை உவமிக்கப்படும் பொருளுகச் சொல்லுதல் குற்றம்பிறவெனின்; அறியாது சொல்லினாய், உலகத்து இவை உவமை இவை உவமிக்கப்படும்பொருளென்று கிலைபெற்றன உளவேயில்லை. *உரைக்குங் கவியது குறிப்பி'

‘ புணர்க்குல் லீயத குறிப்பினுன் ’ என்பதம் பாடம்

னான் உலகமையும் உவமிக்கப்படும் பொருளாம். உவமிக்கப்படும் பொருளும் உவமையாகவும் அமையும். என்னை?

“பொருளது *புணர்ப்பே புணர்ப்போன் குறிப்பின்
மருளற வருஉ மராயிற் றென்ப”

என் றோதினமையாற், **“கண்போனெய்தல் போர்விற்பூக்கும்” எனவும், “கண்ணென மலருங் குவளை” எனவும், “குவளை புண்க ணிவளும் யானும்” எனவும் “நெய்த லுண்கண் பைதல் கூர” எனவும் † இருவகையானுஞ் சொல்லுபவாகலின், இருவகையானும் உவமிக்க அமையுமென்பது.

இனி, மருதநிலத்து ஆம்பலைக் குறிஞ்சிநிலத்ததாகச் சொல்லுதல் திணைவழுவாம்பிறவெனின், ஆகாது; குறிஞ்சிநிலத்து வண்டு குறிஞ்சிநிலத்தே திரிதருவனவல்ல, எல்லாநிலத்துஞ் சென்று எல்லாப்பூவும் ஊதுமாகலானும் அமையும். அல்லதூஉம்,

“எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளு
மநிலம் பொழுதொடு வார வாயினும்
வந்த நிலத்தின் பயத்த வாகும்.”

(தொல் - பொ - அகத் - கக.)

என்பதாகலானும் அமையும். இனிச் சுனைக்குவளையுஞ் சுனையாம்பலும் உண்மையானும் அமையும். அது பெருங் குறிஞ்சியிற் கண்டுகொள்க.

இனித் தலைமகனென்னுஞ் சொல்லொடு மாறு கொள்ளும், பிறனொரு தலைமகனிலத்துப் புணர்ந்தாடுனன்றலுமயினெனின், மாறுகொள்ளாது; என்னை? நின்ற ஒருவனைய பாண்டிபனது பொதியிலிடமாகச் சொன்னமையான்.

‘புணர்ப்பே’ என்பதும் பாடம்.

நற்றிணையானுறு, அவறு செய்யுள்.

‘இவ்வகையானும்’ என்பதும் பாடம்.

என்னை? அக்குலத்துள் தோன்றுவார் தேவர்களேயாகலான்
தம்மால் வேண்டப்பட்ட தலைமகன் தேவருண் மிக்கானெ
னப்படான், மக்களுண் . மிக்கானாயதல்லது. ஆகலின்
இவன் நிலத்துப் புணர்ந்தானென்பது தலைமையொடு மாறு
கொள்ளாதென்பது. அல்லதூஉம்,

“மழைவளங் தருஉ. பாவண் டித்தன்
பிண்ட டெல்லி னுறநதை யாவட்ட
கழைநிலை பெறுஅக் காவிரி நீததவ
குழைமா னென்னிழை சீவைய யோனொடு
வேழ வெண்புனை தழிவிப் பூழிபர்
கயநா டியானையின் முகனமாந் தாஅவ
கேந்தெழி லாகத்துப் பூதநார் குழைய
நெருக லாடினை புனவே”

என்றும்,

“பருவாய் வராஅற் பல்வரி யிரும்போத்து”

என்றுங் கிளவித்தலைமகனைப் பாட்டுடைத் தலைமக
னிலத்துப் புனலாடினென்றும் புணர்ந்தானென்றும்
பிறசான்றோர் செய்யுளுள்ளுரு சொல்லப்பட்டதாகலா
னும் அமையுமென்பது. இப்பாட்டினால் தன்கண் நின்ற
அன்பு வெளிப்படுத்துத் தலைமகனாற்புகழ்ந்து நயப்புணர்த்
திறுநாயிற்றுப் போந்தபொருள். இன்னுஞ் செய்யுள்:
“தூவுண்ணு வண்டினங் காள்வம்மின்சொல்லுமின் னுன்னிலில்லாக்
கோவுண்டை கோட்டாற றழிவிதத கோனகொவக காட்டசெங்கே
மலுண்டை வாட்டிய கோக்கிதன் வார்குழல் போற்கமழும் [ழ்
பூவுண்டை தாமுன வோதுவகன் கானற் பொழிவிடத்தே.” (இ)
“இருங்கழல் வானவ னாற்றுக் குடியிகல் சாயநதழியப்
பொருங்கழல் வீக்கிய பூழியன் மாறன்றென் பும்பொதியின்
மருங்குழ லுங்களி வண்டினங் காளுரை யீர்மடந்தை
சருங்குழ னாறுமென் போதுவ வோதுங் கடிபொழிலே.” (உ)

“விண்டே யெந்நீர்ததெவ் வேந்தர் படவிழி ருத்துவென்ற
வொண்டே ருசிதனென கோன்கொல்லிச சார லொளிமலர்த்தா
துண்டே யுழல்வா யறிதியன் நேயுன வேலுரைடாய்
வண்டே மடநதை குழலபோற் கமழு மதுமலரே.” (எ)

“பொருங்குழல் வானவற் காயன்று பூலகதைப் போர்மலைந்தா
ரொருங்குழ லேறவேன ருனகொல்லிச சாரலொண் போதுகடம்
மருங்குழல் வாயர் யறிதியன் டேகொல் லெனக்குமங்கை
கருங்குழல் போலுள வோவிரை நானு கழமலரே.” (அ)

“தேற்றமில் லாததெவ் வேந்தரைச சேயூர்ச செருவழித்துக்
கூற்ற மவர்க்காய வன்கொல்லிச சாரல்கொவ ருண்டிழல்வாய
மாற்ற முரைநீ யெனக்குவன் டேமங்கை வார்முழல்போ
னற்ற முடைய வுனகோ வறியு நுமலரே.” (க)

“கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் துப்பி
காமஞ் செப்பாந் கண்டது மொழியோ
பயிலியது கெழிய நட்டின் மயிலியற்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலி
னறியவு முனவோநீ யறியும் பூவே.” (குறுங்-உ.)

இவையும் அப்பாற்படுத்திக்கொள்க.

அவ்வகை தன்னைப் புகழத் தலைமகள் ஆற்றாளாயினாள்
என்னை? சிறியவருந் *தம்முன்னின்று தமமைப் புகழ்ந்த
விடத்து நாணிவருநதுபவாகலால் தான் பெருமையும் பெரு
நானும் உடையாள் தலைமகன் முன்னின்று தன்னைப் புகழ்
ஆற்றாளாவது சொல்லவேண்டுமோ? அவ்வகை ஆற்றாளாயி
னாது ஆற்றமை தலைமகற்குப் புலனாயிற்று. புலனாக, அந்
னைக்கண்டு நீருடைநிலத்து நிலந்த நீண்மணமரம் வெப்பத்
தால் தெறப்படாததுபோல, யானுழையேனாக இவ்வேறு
பாடு இவட்காகாதன்றே! இஃது எற்றினாயிற்றுக்கொல்
லோவென நினைந்தான். நினைந்து, அறிந்தேன், தன்னையான்

‘தம்முன் நின்று புகழப், புகழ்நகவிடத்து’ என்பதும் பாடம்.

காதனம்கண்ணாற பாராட்டப்போலுமென உணரது யான் தன்னை முன்னின்று பாராட்ட இவ்வகை மெலிவுசென்ற பெருநாணுடையாள் புறத்து ஒருவர் இவ்வொழுக்கத்தை உணர்வார் கொல்லோமென்று உட்கொண்ட ஞான்று இவள் இறந்துபடும்போலுமெனப் பிரியதோர் ஆற்றாத தன்மையனாயினான். ஆற்றாததன்மையன் என்பது எவ் வுணர்வுமின்றி அவ்வாற்றாமை தானையாவது. இவ்வகை ஆற்றாமை தலைமகனது ஆற்றாமைக்குக் கவன்று * முன் நாளிற்சென்றெய்திய ஆற்றாமை நீங்கித் தலைமகள் ஆற்றா ளாயினான், †வேலேறுபடத் தேளேறு மாய்ந்தாற்போல. அது தலைமகற்குப் புலனாயிற்று. புலனாக, இவள் எவ் விடத்துத் தன்றன்மையென்பது ஒன்றிலன், என்றன்மை யுளே; யான் ஆற்ற ஆற்றி யான் ஆற்றாதுவிடத் தானும் ஆற்றாமை: ஆகலான், யான் பிரிந்தவிடத்து என்குயிப் பன்மி இறந்துபடான்; அல்லதுஉம், யான் பிரியாதுவிடப் புறத்தார் உணாவர். புறத்தாருணரவே இவள் ஆற்றா வாம். ஆகலான், யான் பிரியவே புறத்தார் உணரார். ஆகவே, இவள் ஆற்றாமெனக் கருதி அவள் கருங்குழற் கற்றை மருங்கு திருத்தி, அளகமும் துதலுந் தகைபெற நீவி, ஆகமுந் தோளும் அணிபெறத் தைவநது, குளிப்பந் கூறித், தளிப்ப முயங்கிப் பிரிவென்று வலித்தான். வலித்துப் பிரிவச்சமென்ப தொன்று சொல்லும்.

பிரிவச்சமென்பது, தான் பிரிவு அஞ்சிற்றும் பிரிவச் சம்; அவளைப் பிரிவு அஞ்சுகிறத்தும் பிரி பிரிவச்சம். வச்சம்; ஆதலிற் பிரிவச்சமெனப்படும். அது யாங்ஙனஞ் சொல்லுமோமெனின்,

‘முன்னாளினாகிய ஆற்றாமை’ என்பதும் பாடம்.

† ‘வேலேறுபெற்றுத் தேளேறு தீர்தாற்போல’ என்பதும்

நின்னிற் பிரியேன், பிரியினும் ஆற்றேனென்னும். அதற்
குச் செய்யுள்:

நின்னிற் பொலிந்தசெவ் வேல்வலத் தான்விழி ருத்தெதிர்த்
மன்னிற் குவானங் கொடுத்தசெங் கோன்மன்னன் வஞ்சியன்னாய்
நின்னிற் பிரியேன் பிரியினு மாற்றே னெடும்பணைத்தோட்
பொன்னிற் பசந்தொளி வாடவென் னொகொல் புலம்புவதே. (க0)
அணிநிற நீண்முடி வேந்தரை மாற்றுக் குடியழியத்
துணிநிற வேல்வலங் காட்டிய மீனவன் றொண்டியன்ன
பிணிநிற வாரகுழற் பெய்வளைத் தோளினின் னிற்பிரியேன்
மணிநிறம் பொன்னிற மாகவென் னுலி வருகதுவதே. (க1)

பொன்னார் புனைகழற் பூழியன் பூலகைப் பூவழிய
மின்ன ரயில்கொண்ட வேந்தன் விசாரிதன் வெண்டிடைமேன்
முன்னாண் முதலறி யாவண்ண நின்ற பிரான்முசிறி
யன்னாய் பிரியேன் பிரியினு மாற்றே னமுதகற்கவே. (க2)

இவ்வாறிலைகேட்ட தலைமகள் எம்பெருமான் நின்னிற்
பிரியேன், பிரியினும் ஆற்றேன் என்கின்றானால். பிரிவென்
பதம் ஒன்று உண்டுபோலும்; கேட்ட தகைமையால் அது
தங்காதலரைக் காணாதுங் கேளாதுங் கையினகன்று மெய்யி
னிற்குலதெனக் கலங்கிக், கார்மருங்கின் மின்னுப் போலவும்
நீர்மருங்கிற் கொடிப்போலவும் தளிரும் முறியுந் ததைந்து
குளிரும் நளிருங் கவினி எழாரின்றதோர் கவின்பெறு
கொடிப்போலுங் காரிகை, கண்ணாடி மண்டிலத்து ஊது
ஆவிபோலக் காணக்காண ஒளிமழுங்கிக், கனல் முன்னிட்ட
மெழுகு பாவைபோல மனமுருகிப் பசந்து காட்டினாள்.
காட்டியும் ஆற்றினாள், யான் ஆற்றாதிருந்துபடிச் எம்பெரு
மானும் இறந்துபடுமென. அங்கனம் ஆற்றினாது நீர்மை
யைக்கண்டு இவள் எவ்விடத்தும் எக்காலத்திற் தன்நன்மை
பென்பது ஒன்று இலன், என்றன்மையளே போலுமென்ப

பெரியதோர் கழியுவகை மீதூர நின்று வன்புறையென்ப
தோர் சொற்சொல்லும்.

வன்புறையென்பது வற்புறுத்துவது. அஃதியாங்கன
மோவெனின் அணித்து எம்மிடமென்
வன்புறை. பது. அதற்குச் செய்யுள்:

பாவினை யின்றமிழ் வேந்தன் பராங்குசன் பாழிவென்ற
வேவனை வெஞ்சிலை யான்வஞ்சி யன்னா யினையலெம்மூர்
துவண மாடச கூடர்தோய் றெடுங்கொடி துன்னிதும்மூ
ராவண வீதியெல் லாரிழற் பாயநின் றணவருமே. (கஉ)

திணிநிற நீடோ ளரசுகத் தென்னறை யாற்றயின்னா
துணிநிற வேல்கொண்ட கோன்றெண்டி யன்னா யதுயாலெம்மூர்
மணிநிற மாடத்து மாட்டிய லான்கூடர் மாலைதும்மூ
ரணிநிற மானிகை மேற்பகல் பாரித தணவருமே. (கச)

ஒன்றக் கருதா வயவர் நறையாற் றுடனழிந்து
பொன்றப் படைதொட்ட கோன்புன னுடனை யாய்துமர்கள்
குன்றத் திடைப்புனங் காவல ரிட்ட குருஉச்சுடரெம்
மன்றத் திடையிரு னீக்கும் படித்தெங்கன் வாழ்பதயே. (கடு)

சேவங் குளர்வயந் சேலு ரெதிரின்ற சேரலனை
மாலங் கடைவிதத மன்னன் லரோதயன் வஞ்சியன்ன
வேலங் கமழ்குழ லேழையெம் மூரெழின் மரூ-த்துச்சிக்
குலந் துடக்குதம் மூர்மணி மாடத் துகிற்கொடியே. (கஎ)

என அங்கினங் கேட்ட தலைமகள் எம்பெருமான் அணித்
தெம்மிடமென்கின்றானால், அணியதற்கு அருமையில்லை
என்கின்றனாம்; அருமையிலையென்றதனால் போந்த
பொருள், பல்காலுள் கேட்கவுங் காணவுமாமென்றவாறு
போலும்; பல்காலுங் கேட்பாருங் காண்டாரும் ஆற்றியுள்

ராவரன்றே; அதனால் எம்பெருமான் என்னைக் காண்டற்குங்
கேட்டற்கும் ஆற்றியுள்ளனும் பேரலுமென ஆற்றியுள்ளாம்.

அங்ஙனம் ஆற்றுகலை அறிந்தபின்னைப் பிரிவானும். இனி இவனும் பெருநாணிள்ள, யான் பிரியாதுவிட இவ்
வொழுக்கம புறத்தார்க்குப் புலனும். புலனாகவே இவள்
ஒரு தலையாக இறநதுபடுமென இவ்வகை பிரிவச்சமும்
வன்புறையுஞ் சொல்லிப் பிரியமாகலிற் பிரிவும அன்பி
னானே நிகழ்ந்ததென்பது.

இவ்வாற்றால் தலைமகளை ஆற்றுகித்துப் பிரிந்த தலை
மகன் அவளைத் தமியனாகவிட்டு நீங்குமோ
அருமையறிதல் வெனின், நீங்கான். அவள் தன்னைக் காணா
மல் தான் அவளைக் காண்பதோரா அணி
மைககண் மறைக்கொண்டலின் மின்னுப்புக் கொளித்தார்
போல ஒரு தழைப்பொதுபபரிடை மறைந்துநிற்கும்.
நிற்கத், தலைமகனார் தன் குழற்கற்றையுங் கோதையுந்
துயல்வரக், கொடியிடை நடுவுதளரப், பரவையல்குந்
றுகிலசையப், பைம்பொற்றோடு மின்னுப் படைப்ப,
†வரிவண்டறையுந் தாமரையகவிதழ் புரையும் அஞ்செஞ்
சிறடிமேற் பைம்பொற் சிலம்பரற்ற, அன்னம்பேரீல
மென்மெல ஒதுங்கிக், காமவல்லியுந், கற்பகக் கொழுந்தும்
நடைகற்பதென நடந்துசென்று, அணிவரைச்சார லருகின
தோர்மணியருவி மருங்கோலுறுத்தப் பளிங்கு விளிமபடுத்
தநீலப் பைஞாளை மருங்கினதோர் மரகதச் சிலாவட்டத்
தயல் மாணிக்கச் சதுரப்பாறைமேல், தாது தவிசு அடுத்த
மாதவிப் பந்தர்ப் போதுவேய்ந்த பூநாறு கொழுமிழ்விருந்
தாள். இந்நீந்தாளாகத், தாதுந் தளிரும் போதும் மேதக்
கனவற்றாற் குறுங் கண்ணியும், நெடுங் கோதையும்,

† 'அரவவண்டு' என்பதும் பாடம்

விரவுத்தழைபுரு, *சூட்டுக் கத்திகையும், மோட்டு வலய
மும், பிறவுமாகப் புனைநது, வண்டுந தேனும் புடை
மருட்ட அடியுறை ஏந்திப், மிரிந்த ஆயம †புடைமருவப்
பெயர்ந்தெய்திப், போற்றும் பல்லாண்டுங் கூறிவின்றார்.
நிம்ப, அவளுந் தாரகைநடுவண் தண்மதிபோல்வதோர்
பொலிவினனாய்க் காட்டினாள். காட்டினாளைக் கண்டு, இவளை
யான் எய்தினேனெனக் கருதினன்! எய்தியதுண்டேற்
கனுப்போலும்! நனவேயாயினும் இவள எனக்கு எய்து
தற்கு அரியளாமென ஆற்றாணையினன். அதற்குச் செய்
புள்:

சினவேல் வலங்கொண்டு செகிலத் தேற்றதெவ் வேந்தர்கன்போ
யினவேய நரலகுன்ற மேறவேன் றோளிருந் தன்ஃசிலம்பிற்
புனவே யனையமென றோளிதன் னாகம புணர்ந்ததெவ்வாங்
கனவே நனவாய விடினுமெய தாதினிக் கண்ணுறவே. (௪௪)

இருசிலங் காரண மாக நறையாற் றிகண்மலைந்த
பொருநில வேந்தரைப் பொன்னுல கான்வித்த பூமுகவேற்
பெருநிலங் காவலன் றென்புன் னாடன்ன பெண்ணணங்கின்
நீருநலஞ் சேர்ந்ததெவ் லாங்கன வேயென்று சிந்திப்பனே. (௪௫)

கையோர் சிலைமன்ன ரோடக் கடையற்றன் கண்சிவந்த
செய்யே ரயில்கொண்ட நேரியன் கொல்லி நெடும்பொழில்வாய்
மையோர் தடங்கண் மடநதைமெல் லாகம் புணர்ந்ததெவ்வாங்
பொய்யே யினிமெயம்மை யாயினு மில்லைப் புணர்ந்திறமே. (௪௬)

என இவ்வகையான் அவளது அருமைகினைந்து இவ்வொழுக்
கங்கைகூடாதெனக் கருதுவானாயின் வரையும்; இனி யான்
இவ்வகையாகைப் புணருமாறு என்னையொல்லோ வென்று

* 'சூட்டுவருருக்கத்தியும்' என்பதும் பாடம்.

† இச்சொற்றொடர் முன் அசைப்பிரதியில்லை; வேறொரு
பிரதியிற் கண்டது.

‡ 'பொதியில்' என்பதும்பாடம்.

கருதுவானாயிற் கூட்டத்திற்கே முயல்வானும். அவ்வகை
கிணந்து நீங்குவான் ஆயத்தோடுஞ் செல்லாநின்ற தலைமகளை
நோக்கிச் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

தேயத் தவருயி ரைப்புல னன்றென்பர் செவ்வததைக்
காயக் கனன்றெகிர்ந் தார்மரு மததைக் கடுங்கணைகள்
பாயச சிலைதொட்ட பஞ்சவன் வஞ்சிப்பைப் பூம்பொழில்வா
யாயத் திடையிது வோதிரி கின்றதென் னருயிரே. (௨௦)

இன்னுயிர் கண்டறி வாரில்லை யென்ப ரிகன்மலைதார்
மன்னுயிர் வான்சென் றடையக் கடையலுள் வென்றுவையந் [வா
தன்னுயிர் போனின்ற தாங்குமெங்கோணகொல்லித் தாழ்ப்பொழில்
யென்னுயி ராயத் திடையிது வோசின் றியங்குவதே. (௨௧)

என இவ்வாறுசொல்லி ஆற்றாருயினான். அவ்வாற்றாமை
ஆற்றுவதொன்றனைப் பற்றும். அஃது யாதோவெனின்
தானெய்திய ஆரணங்காகிய அவ்வுருவினைநினைந்து தானெய்
தும் உபாயமாவது தன்காதற் றோழனை இது கொண்டு
முடிக்குங் கொல்லோவென்பது. அது பற்றுக்கோடாக
ஆற்றி நீங்குமென்பது. (௨௨)

௨. ஆங்குனம் புணர்ந்த கிழவோன் றன்வயிற்
பாங்க னோரிற் குறிதலைப் பெய்தலும்
பாங்கிலன் றமியோ ளிடந்தலைப் படலுமென்
றாங்கவ் விரண்டே தலைப்பெயன் மரபே.

என்ப தென்னுதலிற்றோ வெனின், இயற்கைப்புணர்ச்சி
புணர்ந்த தலைமகன் அதன் பின்னே தெருண்டுவகை
தல் தலை; *தெருளானாயின் இவ்வா றொழுகுமென்று அவன்
ஒழுகுந்திறன் உணர்த்துதல் றுதலிற்று. என்னை? வழி

இச்சொற்றொடர் முன் அச்சப்பிரதியில் இல்லை; வேரோர்
ஏட்டுப்பிரதியிற் கண்டது.

போகாநின்றொருவன் *இழுக்கிச் சேறனுந் சாணக
மானும் மிதித்தவிடத் தப்பொழுதே காலைக்கழிஇப்
பாதுகாத்துத் தன் இல்லம் புகும்; அதுபோல் இவனும்
ஞானவொழுக்கக் குணங்களின்வழியே செல்லாநின்றான்
இழுக்கின், அவ்விழுக்கினை இழுககாவதறிந்து அதன்க
ணின்று மீடன் மிக்கது; மீண்டு நிற்கலானெனின் இவ்வா
றெழுமுகும் என்பது.

இதன் பொருள் : ஆங்கனம் புணர்ந்த கிழவோன்
—அவ்வாறு கூடிப்பிரிந்த தலைமகன்—தன்வயிற் பாங்கனோ
ரிற் குறி தலைப்பெய்தலும்—தன் பாங்கனாற் குறியிடத்துத்
தலைப்பெயலும்; பாங்கிலன் தமிழோள் இடந்தலைப்பட
லும்—பாங்கனையின்றித் தனியானே இடத்தெதிர்ப்படுத
லும்; 'ஆங்க' என்பது அசைச்சொல் : 'இரண்டு' என்பது
தொகை; தலைப்பெயல் மரபே—தலைப்பெய்தற்கு இலக்
கணம், என்றவாறு.

அவ்வாறு புணர்ந்து நீங்கிய தலைமகன் பிற்றைஞான்று
தன் பாங்கனாற் குறியிடத்துத் தலைப்பெய்தலும் பாங்கனை
யின்றித் தனியானே இடத்தெதிர்ப்படுதலுமென அவ்
விரண்டினுள் ஒன்றே தலைப்பெய்தற்கு இலக்கணம் என்ற
வாறு.

'ஆங்கனம் புணர்ந்த கிழவோன்' என்பது தெய்வம்
இடைநிற்கப் பான்மையால் † உய்க்கப்பட்டு யாருமில் ஒரு
சிவறுத் தலைப்பெய்த தலைமகனென்றவாறு. ‡ எனவே அவ்

'பிழைத்துச் சென்றானுந் சாணகமானும்' என்பது முன்
அச்சப்பிரதியிற் கண்ட பாடம்.

† 'ஊக்கப்பட்டான்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'அவ்வாறு புணர்ந்தான் தலைமகனெனப்படும்' என்பதும்

வாறு புணரப்பட்டாள் தலைமகளெனப்பட்டது. கிழமை யுடைமையிற் கிழவோனெனப்படும்; தலைமையுடைமையின் தலைவனெனப்படும். அவட்கும் அவ்வாறே கொள்க.

இனிப் பாங்கற்கூட்டமாமாறு சொல்லுதும்: இயற் கைப் புணர்ச்சிபுணர்ந்து ஆற்றுவித்துப் பாங்கற் கூட்டம் பிரிந்த தலைமகன் * பிரிந்தன்று வார்த்தை யெல்லாம் நினைக்கும். நினைக்குமாறு யாதோ வெனின், நின்னிற்பிரியேன் பிரியினுற்றேனெனச் சொல் லிப் பிரியப்பட்டாள் தன்னைக்காணாத என்னிலைமை நினைந்து † ஆற்றுங்கொல்லோ ஆற்றாளுக்கொல்லோ வெனவும், ஆற்றா ளாகி நின்றாள் தனது வேறுபாட்டைப் புறத்தாரயியாமை ‡ மறைக்குமாறியுங்கொல்லோ அறியாது வருந்துங் கொல்லோவெனவும் இவை முதலாயின நினைந்து ஆற்றா னும். ஆற்றாநிலைமையானைப் பிற்பறைஞான்று சிறுகாலே தலைப்படும் பாங்கன்; தலைப்பட்டு அடியிற்கொண்டு முடி காரும் நோக்குவான், புதையிரு ளிரியல்போகப் பொன் றுமுருளி மணிநெடுங்கோட்டுதையமென்னும் மணிவரை யுச்சி உலகுதுயில் டீபெயர்த்துத் தோன்றிய வளர்ஒளி இள முனோஞாயிற்றின் வனப்பழித்த திருவொளி மழுங்கியது நோக்கி என்னைகொல்லோ எம்பெருமாற்கு இற்றை வேறு பாட்டு வாட்டமென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

நீடிய பூந்தண் கழனிநெல் வேலி நிகர்மலைந்தா
ரோடிய வாறுகண் டொண்கடர் வைவே லுறைசெறித்த

வாடியல் யானை யறிகே சரிதெய்வர் போலமுங்கி
வாடிய காரண மென்னெகொல் லோவுள்ளம் வள்ளலுக்கே. (௨௨)

‘ஆங்குப்பட்ட’ என்பதும் பாடம்.

† இசொற்றொடர் முன் அச்சப்பிரதியில் இல்லை.

‡ இசொற்றொடர் முன் அச்சப்பிரதியில்லை.

* ‘பேர்வந்து ழறிய’ என்பதும் பாடம்.

! ‘தாண’ என்றும் பாடம் உண்டு.

வண்டுறை வார்பொழில் சூழ்கறை பாற்றமன் னோடவைவேல்
கொண்டிறை நீக்கிய தென்னவன் கூடற் கொழுந்தமிழி
னெண்டிறை மேலுள்ள மோடிய தோவன்றி யுற்றதுண்டே
தண்டுறை வாசிகதை வாடியென் னாங்கொல் தன்கின்றதே. (௨௨)

தெவ்வா யெதிரீன்ற சேரலர் கோணைச செருக்கழிததக்
கைவா னீதியமெல் லாமுட னேகடை யற்கவர்கத
கெய்வா யயினெடு மாறன் பகைபோ னினைநதுபண்ணை
யொவ்வா வருவு மொழியுமென் னோவள்ள ஹள்ளியதே. (௨௪)

இவ்வகை பாங்கள் தலைமகளை வினாவானாயின் தலைமகற்
குற்றதுகடைப்பிடியாது விட்டானாம். இவ்
உற்றது உரைத்தல், வகை கடைப்பிடித்து வினாயின பாங்கற்கு
நெருநல் இவ்வகையார் ஒருவரைக் கண்
டேற்கு என்னுள்ளம் பள்ளத்துவழி வெள்ளம்போல ஓடி
இவ்வகைத்தாயிற்றென்று சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள் :

அனையா ராவின் குருளை யணங்க வறிவழிநது
துனையார் நெடுங்கைக் களிறு நடுங்கித் துயர்வதுபோல்
வனையார் முனையெயிற் றார்மன்னன் மாறன்வன் கூடலன்ன
வினையா ரொருவ ரணங்கைத் தால்யா னினைகின்றதே. (௨௫)

அனையார் சுழன்மன்ன ராற்றுக் குடியழ லேறசசெற்ற
கொலையா ரயிற்படைக் கொற்றவன் கூடலன் னொருருவர்
முலையாய் முகிழ்த்துமென் றோளாய்ப் பணைத்து முகத்தனங்கள்
கிலையாய்க் குனித்துக் குழலாய்ச் சுழன்றதென் னித்தனையே. (௨௬)

பொருநெடுந் தானைப்புல் வார்தம்மைப் பூல்கைப் பூவழித்த
பருநெடுந் திண்டோட் பராங்குசன் கொல்லிப் பனிவரைவாய்த்
திருநெடுந் பாவை யணையவன் செந்தா மரைமுகத்துக்

கருவெடுங் கண்கண்டு மீன்டின்று சென்றதென் காதன்மையே.

‘சுழல்வதுபோல்’ என்பதும் பாடம்.

“சிறுவென் னரவி னவ்வரிச் சூருளை

காண யானை யணங்கி யாஅங்

கிளை யன் முளைவா னெயிற்றன்

வளையுடைக் கையனெம் மணங்கி யோளே.”

(குறுந்தொகை - 355)

“எலுவ சிறுஅ ரேமமுறு நண்ப

புலவர் தோழ கேளா யத்தை

மாககட னடுவ னெண்ணுட் பக்கத்துப்

பசுவெண் டிக்க டோன்றி யாங்குக்

கதுப்பயல் விளங்குஞ் சிறுதுதல்

புதுக்கோள் யானையிற் பிணித்தற்றா லெம்மே.”

(குறுந்தொகை - 356)

இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட பாங்கன் கழறும். கழறுத
லென்பது அன்புடையார்மாட்டுத் தீயன
கழறியுரைத்தல். கண்டால் அவ்வன்பிற் றலைப்பிரியாத

சொற்களால் நெருங்குவது. கழறுமாறு:
சூன்றம் உருண்டாற் சூன்றிவழியடையாகாதவாறு போல்
வும், யானை தொடுவுண்ணின் முடுங்கலம் இல்லது பேரீல்
வுங், கடல்வெதும்பின் வளாவுநீ ரில்லதுபோலவும், எம்
பெருமான் நின் உள்ளம், அறிவு நிறை யோர்ப்புக் கடைப்
பிடியின் வரைத்தன்றிக் கைம்மிக்கோடுமேயெனின் நின்
னைத்தெருட்டற்பால நீர்மையாரும் உளரோ, நீ பிறரைத்
தெருட்டினல்லது? அப்பெற்றியாய நீ இன்னதோரிடத்து
இன்னதோருருவுகண்டு என்னுணர்வொழியப் போந்தே
னென்றல் தக்கின்றென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

ஆய்கின்ற தீந்தமிழ் வேந்த னரிகே சரியணிவான்

ரேய்கின்ற முத்தக் குடைமன்னன் கொல்லியஞ் சூழ்பொழில்வா

யேய்கின்ற வாயத் திடையோ ரினக்கொடி கண்டெலுள்ளக்

தேய்வின்ற தென்ப தழுவிய தொன்றே இலம்பனாக்கே. (௨௮)

தண்டே னறைநறுத் தார்மன்ன ராற்றுக் குடிதனரத் [வ்வாய்
தின்னடேர் கடாஅய்ச்செற்ற கொற்றவன் கொல்லிக் செழும்பொழி
வண்டேய் நறுங்கண்ணி யாயங்கொர் மாதர் மதிமுதலீ
கண்டே தனினில் லாரினி யாரிக் கடவிடத்தே. (௨௧)

இவ்வாறு பாங்கன்கழறத் தலைமகன் ஆற்றானாய்ச்
கழற்றேதீர்மறை. சொல்லுஞ் சொற்கள் கழற்றெதீர்மறை
பென்பது. அதற்குச் செய்யுள்:

விண்டார் படவிழி ஞக்கடற் கோடியுள் வேவ்வலங்கைக் [கும்
கொண்டான் குடைமன்னன் கொல்லிக் குடவன்றக் கொம்பொகக்
வண்டார் குழன்மட மங்கை மதர்வைமென னோக்கமென்போற்
கண்டா ருளரே லுரையார் *பிறவின்க் கட்டுரையே. (௨௦)

†விண்டலங் கெஃகொடு கோட்டாற்றி னின்றவெவ்வேகதழித்திம்
மண்டலங் காக்கின்ற மான்தேர் வரோதயன் வஞ்சியன்னார்
குண்டலங் சேர்ந்த மதிவாண முகத்த கொழங்கயற்கண்
கண்டலீர் கண்டா லுரையார் கழறிய கட்டுரையே. (௨௧)

மண்டுகொண்டு வாழ ட்வலித்துவந தார்தா மதனழிததுப்
பிண்கொண்ட நீர்மூழ்கப் பூலகை வென்றான் புகாரணைய
பிண்கொண்ட கொல்லம் மடநகை முகத்துப்பைம் பூலகுவனைக்
கண்கண்ட பின்னை யுரையீ ருரைத்தலிக் கட்டுரையே. (௨௨)

“அம்ம வாழி கேளிர் முன்னின்று

கண்டனி ராயிற் கழறலீர் மன்னே

துண்டாது பொதிந்த செவகாற் கொழுமுனை

முண்டகை கெழீஇய மோட்டுமண லடைகரைப்

பேளய்த் தலைஇய பிணரரைத் தாழை

பெயிறுடை நெடுதோடு ||காப்பப் பலவுடன்

‘உரைத்தலிக் கட்டுரையே’ என்பதும் பாடம்.

† இச்செய்யுள் முன் அசகப் பிரதியில் வீடுபட்டிருக்கின்றது;
வேறார் ஏட்டுப்பிரதியிற் கண்டமையின் இங்கே சேர்க்கப்பட்டது.

‡ ‘வலித்துடன் ருந்தம்’ என்பதும் பாடம்.

|| ‘காய்’ என்பதும் பாடம்.

* வயிறுடைப் போது வால்தின் † வீரைஇ

புலவுப் பொருதழித்த பூநாறு ‡ பரப்பி

னிர்திரை தந்த வீரங்கதிர் முத்தங்

கவர்நடைப் புரவிக் கால்வடுத தபுக்கு

நத்தேர் வழுதி கொற்கை முனதுறை

வண்டுவாய திறந்த வாங்குகழி நெய்தற்

போது புறக்கொடுத வுணகண்

மாநர் வாணமுக மதைஇய ரோகநே ” (அகம - ௧௩௦.)

“இடிக்குங் கேளீர் நவருறையாக

* நிறுக்க வாற்றினோ நனறு மற்றில்ல

ஞாயிறு காடும் வெவ்வுறை மருங்கிற்

கையி லாமன கண்ணற் காக்கும்

வெண்ணெ யுணங்கல் போலப்

பரந்தன் றிவோய னோன்றுகொன்ற கரிதே.” (குறள்-௫௮)

இவ்வாறு தலைமகன் தனதாற்றாமையிற் கழிந்தெறிந்

மறுத்துரைப்பதுகேட்ட பாங்கன், எம

கண்ணுரைத்தல், பெருமான தானே தகாதனவற்றைத் தகா

வென்றுணரற்பாலான், யான் எம்பெருமாற்

குக் தக்கதோ இவ்வாறு உண்மெலிவதெனவுந் தெருண்டி

வன்; தெருளானாயது தான் காணப்பட்ட உருவும் அந்நீர்

மைத்தாகவே; அன்றாயின் தெருளுமன்றேயெனக் கவன்

றான். கவற்சிக்குச் செய்யுள் :

வன்றாட் களிறு கடாஅயன்று வல்லத்து || மன்னவியச்

சென்றான் கருங்கயல் சூட்டிய சென்னிச்செம் பொன்வரைபோ

‘வயிறுடைப் போது’ என்பதும் பாடம்.

† ‘விரித்து’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘வரைப்பின்’ என்பதும் பாடம்.

* ‘நிறுக்க வாற்றி னென்று மற்றில்லை’ என்பதும் பாடம்..

|| ‘மன்னிரிய’ என்பதும் பாடம்.

னீன்று னிறையு மறிவுங் கவங்கி நிலைதளரு

மென்றற் தெருட்டவல் லாரினி டாரிவ விருவிலத்தே. (௨௩)

இவ்வகை சித்தித்து இவனை இடனன்பிக்கமுயினன்,
என்பாகியமபிற கழற்றெநிர் மறுத்து
இயலிடங்கேட்டல். சொல்வானுறையு, சொல்லாது இறந்துபட்
டானுயிலுந் செய்வதிலை, பெரியதோர்
இழுக்களு செய்தேனென ஆற்றானுறினான். அவ்வாறருமை
ஆற்றுவதொன்றனைப்பற்றாந் யான் இதற்குபட்டவிடத்து
இவனை இவ்ந்தெய்துவிக்கலாகாது; யான் நிறத்து படாது
ஆற்றுவதே பொருளென இறந்துபடாநாய்கின்று எவ்
விடத்து எத்தன்மைத்து நின்னாற் காணப்பட்ட உருவென்
னும். அதற்குச் செய்யுள் :

வல்லிச சிறுமருங் கும்பெருக தோண்ட வார்வடிககன்
புல்லிப் பிரிகதறி யாதமக தாரததெங் கோனபுனனாட்
டல்லித தடநதா மரைமல றோவவன நன்னண்பார்
தொல்லிக குடவரை யோவண்ணல கண்டதக கொப்பினைவே. (௨௪)
கண்டார் மகிழுக கழகமழ் தாமரை யோகடையல்
விண்டார் விழுந்திக் குப்பையும் வேழங் குதாமுமவென்று
கொண்டான் மழைதவழ் கொல்லிக் குடவரை யோவுரைகின்
னெண்டர ரகல மெலிவித்த மாத ருறைவிடமே. (௨௫)

அங்ஙனங்கேட்ட தலைமகன் கோடையால் தெறப்பட்டு
வாடி நின்ற சந்தனமரம மழைபெற்றுத்
இயலிடங்கறல். தளிர்ந்தாற்போலப் பெரியதோர் கழி
யுவகைமீதார இவ்விடத்து இத்தன்
மைத்து என்னாற் காணப்பட்ட உருவமென்னும். அதற்குச்
செய்யுள் :

அடிவண்ணத் தாமரை யாடர வல்கு லரத்தமங்கை [சுரும்பின்
கொடிவண்ண தண்ணிடை கொல்வவச்செல் வாய்கொங்கை கோல்

படிவண்ணஞ்செவகோற்பராங்குசன் கொல்லிப்பைம் பூம்பொழில்
உடிவண்ணவேற்கண்ணினாலென்னை வாட்டியவாணுதற்கே. [வாய்

திருமா முகநிதிகள் செங்கய லுண்கண்ணெம் பொற்கணங்கேர்
வருமா முலைமணிச செப்பினை வானவன் கானமுன்னக்
குருமா மெடுமதிற் கோட்டாற் றரண்கொண்ட தென்னன்கன்னிப்
பெருமான் வரோதயன் கொல்வியஞ் சாரலப் பெண்கொடிக்கே.

கடித்தடம் விண்ட கமல முகநகம லத்தரும்பேர்
பொடித்தடங் காமுலை பூலநைதத் தெம்மன்னர் பூவழிய
விடித்தடங் காவுரு மேந்திய கோன்கொல்லி யீர்ப்பொழில்வாய்
வடித்தடங் கண்ணினை டாலென்னை வாட்டிய வாணுதற்கே. (௧௮)

கிணங்கொள் புலாளுணங்க னின்றுபுள் ளோப்புத நலைக்கோகக்
பணங்கொள்வண் டார்த்துலாங் கன்னி நறுஞாழல் கையி டிலேநதி
மணங்கமழ் பூங்கானன் மன்னிமற் றுண்டோ
ரணங்குறையு மென்பதறியே னறிவனே லடையேன் மன்னே.

இவ்வாறுணர்த்தப்பட்ட பாங்கன் நீ இனையையாகல்,
என்னினாவதுண்டேற் காண்பெனென்று தலைமகளை ஆற்றி
வித்து, அவன் சொன்ன இடம நோக்கிச் செல்வானாவது.
இது தலைமகளிலைமை.

இனித் தலைமகளது நிலைமை: பிற்பிறைஞான்று தன்
ஆயவெள்ளத்தொடும் வந்து தான் விளையாடும் இடம்புகு
தலுடையாள், நெருநலைநாளால் நின்னிற்பிரியேன் பிரியின்
ஆற்றேனென்று சொல்லினார் ஆயத்துள்ளே வருவார்
கொல்லோடுவென்னும் பெருநாணிணும், ஆற்றாமையரின்
இறந்துபட்டார் கொல்லோடுவென்னும் பேர்அச்சத்தினும்
மீதுரப்பட்டுத் தன்றன்மையளன்றித் தன் ஆயங்கள் புடை

செல்பதிகாரம், கானல்வரி, உலகு செய்யுள்.

† 'ஆன்' என்பதும் பாடம்.

பெயருமாறு புடைபெயர்ந்துவருகின்றான், நெருநலை நாளால் தலைமகனை வழிப்பட்ட இடம் எதிர்ப்படும். எதிர்ப்பட்டுத் தலைமகனைக் கண்டாளே போன்றான். என்னை? இனியா ரொடு தலைப்பெய்த இடங்கண்டாலும் அவ்வினியாசைக் கண்டாலேபோல்வது உலகத்துத்தன்மை. அவ்வாறு நிற்ப, ஆயங்கனும் நெருநலைநாளாற் பிரிந்தாற்போலத் தழைவிழை தக்கன *தொடுத்து மென்றுங், கண்ணி தண்ணறுநாற்றத் தனசெய்துமென்றும், போது மேதக்கன கொய்துமென் றும், இவ்வாறு வினையாட்டு விருப்பினாற் பிரியும். பிரிய நின் றான் எப்பெற்றி நின்றாளோவெனின், ஆயத்துள்ளே வரு வான்கொல்லோவென்னும் நான் நீங்கிற்று. என்னை? ஆயங் கள் நீங்கினமையான். இனி இறந்துபட்டான் கொல்லோ வென்னும் அச்சத்தினான் நீதூரப்பட்டு நின்றான். நின்ற நிலைமைக்கட் பாங்கள் சென்று அவள் தன்னைக் காணாமல் தான் அவளைக் காண்பதொர் அணிமைக்கட் காணும். கண்டு இவ்விடமே அவனாற் காணப்பட்ட இடமும், இவ்வுருவே அவனாற் சொல்லப்பட்ட உருவுமெனத்துணியும். அதற்குச் செய்யுள் :

தண்டா தலர்கண்ணி யண்ணறன் னுன்னக் தளர்வுசெய்த
வண்டார் குழவிவ னேயவன் மானீர் மணற்றிமங்கை
விண்டா ருடற்குன்ற மேறி விழிகட் டீசுமுதறங்கக்
கண்டான் பொதியி லிதவே யவன்சொன்ன கார்ப்புனமே. (௭௬)
சினமு மழிந்து செருவிடைத் தோற்றதெவ் வேந்தர்கன்போய்ச்
கலையும் படிக்கடை யற்செற்ற வேந்தன் கணங்குமுலார்
மனமும் வடிக்கண்ணுக் தங்கும் தாரத்து மன்னவீகொல்லிப்
புனமு மிதவிவ னேயவன் றுன்கண்ட பூக்கொடியே. (௭௭)

* 'தொடுத்து மென்றுங்' என்பதும் பாடம்.

† 'சுமுதறங்க' என்பதும் பாடம்.

என நினைந்துநின்று இவ்வுருவினைக்கண்டளம்பெருமான்

* ஆற்றுகாமைக்குக் காரணமென்னை?

தலைவன பெரியவர்க்கே ஆகாதே! அரியனதாங்
வியந்துரைத்தல். சுற்று வல்லன் அவனாகலான் ஆற்றினான்.

பிறராயின் இறந்துபடுப. இறந்துபடாது
என்காறும் †வந்த இருந்துணைப் பெருந்தக்காளை யான்
பெரியதோரிடனன்றிக் கழறினேனென நினைக்கும். அதற்
குச் செய்யுள்:

இருநெடுந் தோளண்ண லேபெரி யான்வல்லத் தேற்றதெவ்வர்
வருநெடுந் தாளையை ‡வாட்டிய கோன்கொல்லி மால்வரைவாய்த்
திருநெடுந் பாவையினையவன் செந்தர மரைமுகத்துக்
கருநெடுந் கண்கண்டு மாற்றிவந் தாமென்னைக் கண்ணுற்றதே.
பெரிய நிலைமையவரே பெரியர் பிறையெயிற்றுக்
கரிய களிற்றுதி வந்தா ரவியக் கண்டயல்வென்ற
வரிய சிலைமன்னன் மான்தேர் வரோதயன் வஞ்சியன்ன
ளரிய சீமலர்நெடுந் கண்கண்டு மாலண்ண லாற்றியதே. (௭௨)

மற்றிவ்வகையுஞ் சிந்திக்கும்.

|| துறைமேய் வலம்புரி தோய்கது மணலுழுத தோற்ற மாய்வான்
பொறைமலி பூம்புன்னைப் பூவுகிர்த்து துண்டாது போர்க்குங்காண
னிறைமதி வான்முகத்து நேர்கயற்கண் செய்த
வுறைமலிபுய்யாநோயூர்சுணகருமென்முலையேதீர்க்கும்போலும்.
“மணங்கமழ்குமுலிவன்வடிக்கண்செய்தமம்மர்வெந்நோய்”
சுணங்கணிவனமுலையல்லதுதீர்க்கலா”

* ‘ஆற்றுதற்கு’ என்பதும் பாடம்.

† ‘வருந்துணைப் பெருந்தக்காளை’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘மாற்றிய’ என்பதும் பாடம்.

§ ‘கயல்நெடுங்கண்’ என்பதும் பாடம்.

| சிலப்பதிகாரம், கானல்வரி ௮-வது செய்யுள்.

என நினைந்து ஆற்றாவினும், இறந்துபடாவினான்,
அவனை அஃதெய்துவிக்குந் திறமென்றே
கண்டமைகூறல், கொல்லோ வென்பதனான். அவ்வகை நினைத்
துத் தலைமகனைச்சென்றெய்தி, யான்கண்ட
இடம் மேதக்கதேகான்;

இரவோ ரன்ன கொழுநீழற் றுஅய்
நீலவோ ரன்ன வெண்மண லொழுநி
வண்டு தேனும வரிக்கடைப் பிரசமும்
கொண்டு புணர்நாம் பென்று முன்று
விழைவு விடுத்த விழுமி டோர்க்கும்
விழைவு தோற்று விகரும்

பண்பிற்பெண்ணும், அகற்றா செய்புள்:
யின்னே ரொளிமுதத வெண்மணன் மேல்விரை நூறுபுள்ளைப்
பொன்னேர் புதுமலாத தாயப்பொறி வண்டு முரன்றுபுள்ளை
மன்னே ரழிய மணற்றிவென் றான்கன்னி வார்துறைவாய்த்
தன்னே ரிலாத தகைததின் றியான்கண்ட தாழ்பொழிலே. (௨௨)
சூளிமன்னுவண்ணுரைக்கைத*வனாஅய்க்கண்டல்விண்ணுதண்டேன்
றுளிமன்னு வெண்மணற் பாயினி தேகட ரேர்மருமா
னளிமன்னு செங்கோ ிலதிரிய னாறாக் குடிபுள்வென்ற
லொளிமன்னு முத்தக் குடைமன்னன் கன்னி புயர்பொழிலே. (௨௩)
தேனுறை பூங்கண்ணிக் கேரலன் கேலு ரழியச்செற்ற
பூனுறை ஸுவே லுசிதன்றன் வையை புயர்மன்னமேற்
காணுறை புண்ணப்பொன் னேர்மலர் சித்திக் கடிசமழ்த்து
வானுறை தேவரு மேவும் படித்தக்கொர் வார்பொழிலே (௨௪)

என்பது சொல்லி, நீயாகாதே இவ்வகை மேதக்
கன எய்தற்பாலா யெனத் தலைமகனும் அவ்விடம்

* 'விராய்' என்பதும் பாடம்.

† 'அதிசயன்' என்பதும் பாடம்.

மொழிபெற நோக்கிச் செல்லும். சென்றவிடத்துத் தனி
வருந்தல். யளாய்சின்ற தலைமகளை எதிர்ப்பிடம். எதிர்ப்
படவே, தலைமகள் காணும். காணவே,
ஆற்றாமையான் இறந்துபட்டான் கொல்லோ வென்னும்
அச்சம் நீங்கிற்று. நீங்கத் தன்றன்மையளாயினாள். தன்றன்
மை யென்பது நாண் மடம அசசம பயிரபபென்னு மிவற்
றொடு கூடி நிற்பது. அத்தனமையளாய் நிற்பத் தலைமகள் து
ருதிப்பயிராமைச சாரலாகாமையின் ஆற்றாமை. இன்ன தலை
மகள். ஆற்றாமையாவது பிறிதெவ்வுணர்வுமின்றி அவ்வாற்
றமைதானேயாவது. அவ்வாற்றமை ஆற்றுவதொன்றனைப்
பற்றும். ஆற்றுவது பிறிதின்மையின் ஒருசொற்சொல்லும்.
என்சொல்லுமோவெனின், நின்னை யான் இப்பொழிவிறை
தெய்வமென ஐயுறுவல், அல்லையாயின் வாய்திறவாய்.
ஆகி சென்றபின்னைப் பெயர்ப்பதரிதன்றே யென அவ்வகை.
போல்வன சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள் :

மேலியொன்றொரவென்மாததுவென்றன்களனிவீழ்*பொழில்வா
தேலியென் றுநின்னை யானினைக ிகிளரதுசேயரிபாய [ய்ந்
காவிலென் றுயகண னுயல்லை யேலொன்று கடங்குரையா
காவிலென் றுத்† பின்னை யாரோ பெயரபப ரகவிடத்தே. (௧௬)

திரையுறை வார்புனற் சேவூர்ச செருமன்னர் சீரழித்த
வுரையுறை தீத்தமிழ் வேந்த னுசுதிதனென் பூம்பொதியில்
வரையுறை தெய்வமென் றேற்கல்லை யேனான் னன் வாய்திறவாய்
விரையுறை கோதை யுயிர்செல்லின் யார்பிதர் மீட்பவரே. (௧௭)

* 'துறை' என்பதும் பாடம்.

† 'பெயர்ப்பாரினியா ரிவ்வகவிடத்தே' என்பது முன் அச்சம்.

விதழிற் கண்ட பாலம்.

என்றான் தலைமகனோடுவனின் அல்லன் ; தலைமகனிட
 னாகப் பிறந்த ஆற்றாமை. அதுவுந் தலை
 மருங்கணதல். மகனெனவேபடும். அச்சொற் கேட்டலும்
 இறந்துபட்டானெனக் கவன்று நோக்கி
 உண்மை கண்டாட்டுக் கெடுத்துத் தேடு நன்கலம் எடுத்துக்
 கொண்டாம் போலப் பெரியதோர் * உலகையாயிற்று; ஆக
 அவ்வுலகை ஒரு மூரன் முறுவல் தோற்றிற்று; தோற்ற
 எம்பெருமான் முன்னர்ப் பெரியதோர் நானின்மை
 செய்கேனென ஆற்றாளாயினார். யான் முன் என்றன்மை
 யேனாய் நிற்ப ஆற்றாப்பின் எம்பெருமான்; எனதாற்றா
 மை கண்டவிடத்து இறந்துபட்டிடுற வென ஆற்றாமை
 நீங்கும். நீங்க, நான்வந்ததடையும். அடைய, மறைவது
 காணாது மாதுபடுநோக்கி தன் மணிக்காந்தன் மெல்லிரலாற்
 போதுபுரையெடுங்கண் புதைத்தாள். புதைப்ப, இனிச்
 சார் வாற்றுமென நினைந்து நின் கருகெடுங்கண் புதைத்தது
 இவற்குப் பெரியதோர் ஆற்றாமை ரெப்புகென்றோதே ?
 அவற்றின் பரத்தலோ கரும்புடைக்கோதை நின் கரும்
 புடைத்தோளென்னும். அதற்குச் செய்யுள் :

அரும்புடைத் தொவகற்செங் நோலரி கேசரி கூடவன்ன
 கரும்புடைக் கோதைநல் லாயிவற் குதறயர் செய்யுமென்றுன்
 பெரும்புடைக் கணபுதைத் தாய்புதைத்தாய்க்குட்பெரோளிசேர்
 கரும்புடைத் தோளமுன் ரோவென துள்ளு கலக்கிடதே. (௪௨)

* இச் சொற்றொடர்கள் முன்னக்கப்பிரதியில் இல்லை;
 வேறேர் எட்டுப்பிரதியிற் காணப்பட்டன: இவைகள் இல்லாமை
 யான் முன் னக்கப்பிரதியில் இப்பகுதி பொருட்பேரின்னிக் கிடக்

கின்றது. சுண்டுச் செய்யப்பட்ட ஏனைய நிருத்தங்களும் வேரோர்
அட்டும்பிரதிக்கு இணங்கவே செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

தேந்தன் பொழிவுணி சேவூர்த் திருந்தார் திறலழித்த
 உவந்தன் விசாரிதன் நெல்வரைப் போன்மெலி விக்குமென்றுன்
 பூநடங் கண்புதைத் தாய்புதைத் தாய்க்குன்பொருவில்செங்கேழ்க்
 கார்தன் விரலுமன்றோ வெம்மை யுன்னங் கலக்கியதே. (சக)

“சொல்லிற் சொல்லெதிர் கொன்னா யாழரின்
 றிருமுக மிறைஞ்சி னானுதி கதுமெனக்
 காமங் கைம்மிகிற் றுவருத வெளிதோ
 கொடுவகே ழிரும்புற நடுங்கக குத்திப்
 புலிவினே யாடிய புலவுளறு வேழத்தின்
 நலையருப் பேய்ப்பக் கடைமணி சிவந்தின்
 கண்ணே கதவ வல்ல நண்ணு
 ரரண்டலை மதில ராகவு முரசுகொண்
 டோம்பரண் கடந்த *வடுபோர்ச செழியன்
 பெரும்பெயர்க் கூட லன்னரின்
 கரும்புடைத தோளு முடையவா லணங்கே.”

(நற்றிணை-உக.)

என்பதுசொல்லி அவன் குழலுங் கோதையுந் திருந்து
 வானாய்ச் சென்று சாரும்.

இது பாங்கற்கூட்டமாயினவாறு.

இனிப் பாங்கிலன் தமிழோள் இடந்தலைப்படுமாறு :
 யான் இவனையெய்திற்று விதியானே ; இன்
 போழ்விடைச் னும் அவ்விதி கைதருமேற் காண்பவெனப்
 சேறல், பாங்கற்குச் சொல்லாதே தான் முன்னெ
 திர்ப்பட்ட இடமேநோக்கிச் செல்லும்.

அதற்குச் செய்யுள் :

சூமா நறிபவர் யாரே விதியையர் தீத்தமிழ்கர்
 *கோமான் குலமன்னர் கோனெடு மாறன்கொல் விச்சிலம்பி
 *பேமான் சிலைதத லேழையெ முன்னெதிர்ப் பட்டனைந்த
 துமா னிரும்பொழி லேவின்னும் யான்சென்று தன்னுவனே. (ஊ)

‘திண்டேர்ச்செழியன்’ என்பதும் பாடம்.

‘பெரும்பான் மையுமறி தற்கரி தாம்விதி பேணினில்வாப்
 ‘பொரும்பா ரரசரைப் பூலந்தை *வாட்டிய கோன்பொதியிற்
 கரும்பார் மொழிமட மாதரைக் கண்ணுற்று முன்னணைந்த
 -சரும்பாரிரும்பொழிவேயின்னும் யான்சென்று தன்னுவனே. (௯)

என நெருநலைநாளால் அவனைக் கண்ணுற்ற பொழிலே
 புக்கான். புக்காற்கு, அப்பொழில் பெரிய

‘மொழில்கண்டு தோர் சார்வாயிற்கூக, ஆற்றமை நீங்கி
 உவத்தல். னான். என்னை? இனியாரொடு தலைப்பெய்த
 இடங் கண்டாலும் அவ்வினியாரைக் கண்

டாலே போலும் என்னும், அதற்குச் செய்யுள் :

துனிதா னகலமன் காத்துத் தொடுபொறி யாய்கெண்டை
 பனிதாழ் ிவடவரை மேல்வைத்த பஞ்சவன் பாழிவென்ற
 குனிதாழ் சிலைமன்னன் கடவன் னானது கடலைப்போ
 -வினிதா யெனதுள்ள மெல்லாது குளிர்வித்த தீர்ப்பொழிலே. (௧௨)

‘தேர்மன்னு தானை பரப்பித்தென் சேலூர்ச செருமலைந்த
 ‘போர்மன்னர் தம்மைப் புறங்கண்டு ளாணிய பூங்கழற்கா
 -லூர்மன்னு வேலரி கேசரி யந்தண் புகாரணைய
 ‘வோமன்னு கோதையைப் போவினி தாயிற்றிவ் வீர்ப்பொழிலே.

என்று முன் பாங்கற்கூட்டத்துச் சொன்னவாறே
 சென்றுநின்ற தலைமகளை ஆங்குச்சொன்னவாறே சொல்லித்
 தலைமகன் புணர்வக. இவ் பாங்கிலன் கமியோன் டெட்
 தலைப்படுமாறு.

பாங்கற்கூட்டம் ஈகழிந், இடந்தலைப்பாழ் ஈகழாது;
 இடந்தலைப்பாடு ஈகழின், பாங்கற்கூட்டம் ஈகழாது.
 என்னை? அத்துனை எனியள் அல்லளாகலான். அஃதே-
 பெனின், ‘பாங்கிலன் தமியோன் இடந்தலைப்படலும் பாங்க

* ‘ஓட்டிய’ என்பதம் பாடம்.

† ‘பருவரை’ என்பதம் பாடம்.

னோரிற் சூழிதலைப்பெயதலு மெனறு எழறபாற்றுச் சூத்
 திரம்; என்னை? இடந்தலைப்பாடு தெய்வப்புணர்ச்சியோடு
 ஒக்குமாகலான். என்றார்க்கு அதுவே அங்ஙனஞ் சொன்ன
 னேயெனினும் மொழிமாற்றிகொள்கவேன்பது. அது
 பொருந்தாது; மொழி மாற்றுதல் என்பது செய்யுள் கிடந்த
 வாறுசெய்யலாகாதவழிச்செய்வது. அவ்வாறு செய்யுள் சூத்
 திரம் இனிதாய்க்கிடப்புழி மொழிமாற்றுச் சூத்திரமாகச்
 * சொல்ல வேண்டியோ என்பது. பெருமபான்மையும்
 பாங்கனாமென்பது சிந்திக்குஞ், சிறுபான்மை விதியினா
 மென்பது சிந்திக்கும். அதனால் அவன் சிந்திக்குமாற்றிலே
 சூத்திரஞ்செய்யப்பட்டது. மொழிமாற்றுச் சூத்திரம் அன்
 றென்பது. அல்லதூஉம உலகத்தோர இடுக்கணுற்றால்
 விதியானே திருமென்றிரார், முன்னந் தீர்த்தற்குச் சுற்றத்
 தாரையும் நட்பாரையும் நினைப்பர்; ஆகலானும் அவ்வாறே
 சொல்லப்பட்டது. அஃதேயெனின், புறத்தார் உணர்ந்தா
 ருளமென்பது உணர்ந்த ஞான்று இவள் இறந்து படுமென்
 னுங் கருத்துடையான் பிற்பை ஞான்றே சென்று பாங்கந்
 குணர்த்தற்பாலனோ வெனின், குற்றங் குணமென்பது
 தெருளாதுணர்த்துமென்னும் ஒருவன். அது பொருந்தாது.
 அங்ஙனந் தெருளாதுணர்த்திற் பாங்கற்கே உணர்த்தக்
 கடவனோ வழிப்போவார்க்கு உணர்த்த அமையாதோவென்
 பது. மற்மென்னோவெனின், தான் உணர்ந்தானன்றே இவ்
 வொழுக்கத்தினை! தான் உணர்ந்ததனோ டொக்குமன்றே
 இவன் உணர்ந்தது! அவனைத் தன்னின் வேறல்லமென்று
 கருதினமைபானமையும் என்பது.

* இப்பகுதி முன்னச்சுப்பிரதியிற் பொருட் பொருத்த மின்
சூயப் பலவாறு பிறழ்ந்து கிடக்கின்றது; ஆதலின் வேறொரு பிரதி
கோக்கி இங்கே பலநிரூத்தங்கள் செய்யப்பட்டன.

பூனாப பாவகனாற் குயிதலைப்பெய்தலும் என்றொரு
 மைப்படச் சூத்திரஞ்செய்வாது 'பாங்கனோரி'னென்று பன்
 மைப்படக்கூறிய தெற்றிற்கு, அவனொருவனாலோவெனின்,
 பாங்கன் பார்ப்பானாகலிற் பன்மைவாசகத்தாற் கொன்னு
 ரென்பது. அல்லதூஉம, இருமுது குரவராலும் இவனை
 எம்போற் கொண்டொழுதுகென்று தலைமகற்குக் காட்டிக்
 கொடுக்கப்பட்டான் பாங்கனென்பதூஉம, நீயும் எமபொ
 லத் *தீயனகண்டு பண்பானவிடத்து அடக்குவாயாகென்று
 பாங்கற்குக் காட்டிக்கொடுக்கப்பட்டான் தலைமகனென்
 பதூஉம போதரல்வேண்டி இவ்வாறு பன்மைவாசகம்படச்
 கொன்னுரென்பது. அஃதேயெனின், இயற்கைப் புணர்ச்சி
 புணர்ந்த பிறறைஞான்று இவளது வேறுபாடு கண்டு தாய்
 இற்செறிக்கில் என் செய்யுமோவெனின், பார்ப்பார் சான்
 றோரை முன்னிட்டு அருங்கலங்கனோடு பாங்கன் சென்று
 வரைந தெய்துவிக்கும். அங்ஙனங் கிடந்ததே விதியென்
 னின், அன்று; இவ்வாற்றாற் புணர்தன்முறைமையாக்கும்
 விதியெனில் தாய்க்கு அது புலனாகாமல்கொள்ளு மென்
 பது. அஃதேயெனின், ஆயங் கழிதகானலிடையே கொண்டு
 புகுதாது மற்றொரு கானலிடமே கொண்டு புக்கவிடத்
 துத் தலைமகன் குயியும் பிழைக்கும், பாங்கன்சென்ற
 செலவும் பிழைக்கும்; இவையெல்லாமாம் பிறவெனின்,
 அதுவன்று; அவ்வாறு படினும் வரைந்துபுகும்; அது
 வன்றிப் பிறறைஞான்று இக்கூட்டம் நிகழ்விப்பான் நின்ற
 விதி பிறிதோர் கானலிடங்கொண்டபுக உள்ளம் பிறப்
 பிக்குமோவென்பது. அஃதேயெனின், இயற்கைப்புணர்ச்சி
 புணர்ந்த பிறறை ஞான்று பாங்கன் தலைமகனைக்கண்டு

முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

எற்றினாயிற்று நினக்கு இவ்வேறுபாடென்று வினவின வாறுபோல, அன்றேயானும் பிறற்றொன்றேயானும் தலைமகளது வேறுபாடு கண்டு நினக்கு இஃதெற்றினாயிற்று என்று தோழி வினவாமைக்குக் காரண மென்னையோ வெனின், தலைமகளது வேறுபாட்டை விதி தோழிக்குப் புலனாகாமைக் காக்குடென்பது. ஆயின் தலைமகன் மாட்டு வேறுபாட்டையும் விதி பாங்கற்குப் புலனாகாமைக் கொள்ளற்பாற்று, அன்றாகிற் காரணங் கூறற்பாற்றெனின், விதிக்குக் காரணங் கூறற்பாற்றன்றென்பது; காரணங் கூறினும் பாங்கற்குப் புலனாகலாயு பபனுன்றி; அக்கூட்டம் பாங்கனறிந்து வினவமுடியும். தோழி தலைமகன்மாட்டு வேறுபாடுகண்டறிந்து வினவப் பாங்கற்கூட்டம் முடியாது தோழி தன்னு லாவதும் இல்லை. இது காரணமென்பது அஃதேயெனின், 'ஆங்கவிரண்டே தலைபெய'லென அடையாதோ, 'மரபு' என்றது எற்றிற்கோவெனின், தலைப்பெயற்கு இலக்கணமென்றவாறு. மரபெனினும் இலக்கணமெனினும் எல்லாம் ஒருபொருட் பன்மொழி யென்றவாறு

௪. அவ்விவல் பல்லது கூட்டக் கூட

லெவ்விடத் தானுங் களவிற் கில்லை.

என்ப தென்னுதலிற்றோ வெனின், இந்நூலகத்துக் களவினது இலக்கணத்தையுங் கற்பினது இலக்கணத்தையுந் தொகுத்துணர்த்துதுதலிற்று.

சூத்திரங்கிடக்கை நான்குவகைப்படும், ஆற்றொழுக்கமும் அரிமாநோக்கமுந் தவளைப்பாய்த்தும் பருந்து வீழ்க் காடுமென. அவற்றுள் ஆற்றொழுக்கென்னுஞ் சூத்திரங்கிடக்கை ஆற்றாரீர் தொடர்புறு ஒழுக்குமாறு போலச் சூத்திரங்களுந் தம்முள் இயைபுபட்டொழுகுவது. சிங்க

நோக்கென்பது முன்னோறையும் பின்னோறையும் நோக்
குஞ் சிங்க நோக்கம், அதுபோல இறந்ததனோடும் எந்நா
வதனோடும் இயைபுபாடக்கிடப்பது. தவணைப்பாய்த்தென்பது
தவணைபாய்கின்றழி இடையிடை நிலங்கிடப்பாய்ப்பாடி, அது
போலச் சூத்திரம் * இடைவிட்டுப்போப் இயைபுகொள்வது.
பருத்தின் விழக்காடுன்பது தான் கருதினபொருளை
எங்காணும் விழ்நது கொண்டுபோய் பருத்து போல
இதுவுந் தான் கருதிமுடிக்குற பொருளை முடித்துப்போய்
இயைபின்பியேயென்பது. இஃது அமுதரத் திவ்வனோக்
கென்றுகொள்க. என்னோ காரணமேனின், இறந்த மாய்ந்
கூட்டத்தினையும் நோக்கி வருகின்ற தோழியிற்கூட்டத்
தினையும் கற்பினையு மெல்லாம் நோக்கிற்றுகலாணென்பது.

இதன் பொருள்: அவ்விதப்பல்லது—பேற் கூறப்
பட்ட இயற்கைப்படினாரசி புணராத இயல்பல்லது; கூட்டக்
கூடல்—ஒருவர் இடை நின்று புணராதபுணராகப் புணா
தல்; எவ்விதத்தானும் களவிற்று இல்லே—எந்நேரத்துக்
கண்ணுங் களவெனப்பட்ட ஒழுக்கத்திற்கில்லை, என்றவாறு.

எனவே, உலகினுள் ஒருவனோ டொருத்திரிடை நிக
ழும் ஒழுக்கமன்று, கூட்டமும் நிகழ்நது கூட்டாமைமும்
உலகினுள் நிகழ்தலுடைமையால்; இது புலவரால் நாட்
டப்பட்ட ஒழுக்கமென்பது அறிவிக்கப்பட்ட தென்பது.
'கூட்டக்கூடல் எவ்விதத்தானும் களவிற் கில்லை' யெனவே
கூட்டாமைக்கூடல் கற்பினுக்கில்லையென்பதாம். தலைமகன்
உலாப்போயின இடத்துப் பரத்தையர்மாட்டும் பிரிந்தா
னென்றுகருதி ஒரு சிவப்புண்டாம். அச்சிவப்பு நீக்கி வாயில்

* 'இடைவிட்டுக் கொள்வது' என்பதும் பாடம்.

† இக்கே முன் அச்சப்பிரதியிலுள்ள பாடம் பொருட்டு

இவையிவ்வதா யிருக்கின்றது.

கள் கூட்டவே கூடுமென்பது. அஃதேயெனின் இஃதன்றே
 'நெடுந்தொகைப்பாட்டினுட்' " *கூர் முண் முள்ளி " கூட்
 டாமற் கூடிற்றெனின் அதுவுங் கூட்டவே கூடிற்று என்பது.
 ஆயின் எவ்வாயிலாற் கூடினானெவனின், ஆற்றாமைவாயி
 லாற்கூடினான். கூடினவாறு அதனுரையகத்துக் கண்டு
 கொள்க. அஃதேயெனின், களவினுட் 'கூட்டக் கூடலில்லை'
 யென்ற தெற்றுக்கோ? அங்கு ஆற்றாமை கூட்டக் கூடுப
 வென்னாமோவெனின், அங்கு ஆற்றாமை கூட்டுமே யெனி
 னும் வாயிலிலக்கணமின்று. இங்கு வாயில் இலக்கண
 முடைத்து; என்னை? வாயில்களும் அவளதுபொருமை நீக்கு
 வதன்றே செய்வது. இதுவும் அவளது பொருமை
 நீக்கினமையின் அமையாதோவெனின் அமையாது; இங்கு
 வாயிலிலக்கண முடைத்தாகலின் அமையுமென்பது.

* 'கூர்முண் முள்ளிக் குவிசூலைக் கழன்ற - மீன்முன் னன்ன
 வெண்கான் மாமலர்-பொயதன் மகளிர் விழவணிக் கூட்டும்-அவ்வயு
 னண்ணிய வளங்கே முரணைப்-புலத்தல் கூடுமோ தோழி யல்கற்-
 பெருங்கதவு பொருத யானை மருப்பி-னிருமபுசெய தொழி யனேர
 வாகி-மாக்க ணடைய மார்பகம் பொருத்தி-முயங்கல் விடாஅ விலை
 யென மயங்கி-யானோ மென்னவு மொல்லார் தாமற்-நிவைபா ராட்
 டியபருவமுமுனவேயினியே, புதல்வற் றடுத்த பாலொடு தடைஇத்-
 திதலை யணிந்த தேங்கோண் மென்முலை - நறுஞ்சாந் தணிந்த
 கேழ்வின ரகலம் - வீங்க முயங்கல் யாம்வேண் டினமே - தீம்பால்
 படுத ருமஞ் சினரே-யாயிடைக், கவவுக்கை நெகிழ்கதமை போற்றி
 மதவுடைச -செவிலி கையென் புதல்வனை நோக்கி - நல்வேரீர்க்
 கொத்தனார் நீயி ரிஃதோ-செல்வற் கொத்தனம் யாமென மெல்ல

வெண்-மகன்வயிற் பெயர்தக தேனே யதுகண் - டியாமூங் காதல
மவற்கெனச் சாஅய்ச்-சிறுபுறம் கவையின னாக வுறுபெயற் - தண்
டுளிக் கேற்ற பலவுறு செஞ்செய்-மண்போ னெனிறுத்தவற் கதுழிக்
தே-கெஞ்சறை போகிய வறிவி னேற்கே'—அகநானூறு—௨௫.

‘அவ்வியல்பல்லது சுட்டக்கூடல் களவிற்கில்லை’யென அமையாதோ? ‘எவ்விடத்தாலும்’ என்ற தென்னோ வெனின், உணர்த்த உணர்தல். ஓரிடத்துண்டென்றற்குச் சொல்லினார். யாருணர்த்த உணர்பவோவெனின், தோழி யுணர்ந்தமை தலைமக னுணர்த்தத் தலைமக னுணரு மென்பது. அஃதாமாறு: பகற்குயிலந் தொழுகாநின்ற தலைமகன் புணர்ச்சி யிறுதிக்கண் ஒருகால் தலைமகளைக் கோலஞ்செய்தான். செய்ய அவள் இறப்ப நாணிஞள். நாணத், தலைமகன் கருதுவான், யான்செய்கின்றது இயற்கைக் கோலமல்லது போலும் என்றும் இவள் வேறுபடுகின்றதென உணர்ந்து அவளை ஆற்றுவதித்தற்கு நின்றோழி செய்யுமாறே கோலஞ் செப்தேனெனச் சொல்லும். சொல்ல, ஒக்கும், இவர் என் றோழியொடு தலைப்பெய்துடையர்போலுமென உணர்வா ளாவது. அவ்வாறு உணர்ந்தாள் பெருநாணிள்ளாதவின் இறந்துபடாளோவெனின், இறந்துபடாள். இவளைத் தன் னின் வேறன்றிக் கருதுமாகவின். வேறன்றி உணரின், இவ் வொழுக்கந்தன்னை உணர்த்த அமையாதோவெனின், உணர்த்தாள், யான் காவற்குற்றப்பட்டேனெனத் தோழி கவலுமாகவின். *தலைமகன் உணர்த்தியதனாற் பயனென்னோ வெனின் நெடுங்கால மொழுகக் கருதுவான் யான் பிரிந்த பொழுது இவளை ஆற்றுவதித்துக்கொண் டிருக்கு மென்பத னானும் மேல் தான் ஒருநாள் இதனை யறியும், அறிந்தக்காற் கதுமென ஆற்றாளாங்கொல்லோ வென்பதனானும், இவ்வா

றுணர்த்த ஆற்றதற்குக் காரணமா மென்பதனானும் உணர்த்தும். இது பொருந்தாதென்ப ஒருசாரார்; என்னை?

பகற்குறிக்கண் இது நிகழுந்துணையும் நடவாது. இவ்வகை

---

* பொருட்டு இன்றியமைவாத இச்சொற்றொடர் முன் அக்கம்
பிரதியில் இல்லை.

வந்த சான்றோர் செய்யுளும் இல்லை. ஆகலான், 'எவ்விடத் தானும் இல்லை' யென்பது நன்றுமறுத்தற்குச் சொல்லப் பட்டதாம், மிகையன்றென்பது. இனிக் 'கூட்டக்கூடல்' களவிற்கில்லை' யென்றிராற், பாங்கற்கூட்டந் தோழியிற் கூட்டமென்று பேரிட்ட தெற்றிற்கோவெனின், அவர் துணையாயினமையின் அவ்வாறு சொல்லப்பட்டது. துணையாயினாரைக் கூட்டினாரென்னோமாவெனின், என்னும்; கடும் இருவரும் அக்கருத்தின ரல்லராகலானென்பது. (ச)

உ. புணர்ந்த பின்றை யாங்ஙன மொழுகாது
பணிந்த மொழியாற் றோழி தேளத்
திரந்துகுறையுறுதலுங்கிழவோன் மேற்றே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், பாங்கனாதல், தமிழ் யாளை இடத்தெதிர்ப்பட்டாதல் புணர்ந்த தலைமகன் தான் பின்னைத் தெருண்டு வரைதல் தலை; அல்லாதுவிடின், இவ்வாரொழுகும் என்று அவனொழுகுந்திற முணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன்பொருள்: புணர்ந்த பின்றை—பாங்கனானுந் தமிழாளை இடத்தெதிர்ப்பட்டானும் புணர்ந்தபின்றை; ஆங்கனம் ஒழுகாது—பின்றைஞான்றும் அபபெற்றியே ஒழுகாது; பணிந்தமொழியால்—இழிந்தசொற்களானு; இழிந்த சொல்லென்பது ஒலிவாய்பாட்டின்னுமை நோக்கிப் பணிந்த மொழி யெனப்பட்டது. பணிந்த மொழியாமன்றே இத்தழைநல்ல இக்கண்ணினல்ல வென்று இங்ஙனங் கையுறை. பாடாட்டிச் சென்றுநின்றல்; தனக்குத்தகாதன்றே இழிந்தார்க்கன்றே அஃதுரியதென்பது. தோழி தேளத்து—

தேவாழிமாட்டு; இரந்து குறையுறுதலும் கிழவோன் மேற்

மே—இரத்தலுங் குறையுறுதலுஞ் செய்து சிற்றல் தலை மகற்குரித்து என்றவாறு.

இரத்தலென்பது குறையுடையார் செய்யுஞ் செய்கை செய்தொழுகுவது. குறையுறுதலென்பது இக்குறையின்றி யமைபானென்பது படப் பசைந்தொழுகுதல்; அஃதே யெனின், அவளால் இக்குறை முடியுமென்றிரக்குமோ முடியாதென் றிரக்குமோ வெனின், முடியுமென்றிரக்குமே யெனின் இவளை இகழ்ந்து மதித்தானும்; தேரழியென்பாள் குற்றேவல் மகள், அவளா லெய்தலாமென்று கருதினமை யானென்பது. இகழ்ந்து மதிப்பவே, அருமையும் பெருமை யுங். காவலுமுடையாள், இவளை எத்திறத்தானும் எய்துவ தரிதென்று கருதினா னென்பதனாற் மாறுகொள்ளுமென் பது. இனி, முடியாதென்றிரக்குமேயெனின், இரத்தலா னே பயமின்று. * ஒருவரால் ஒரு கருமம் ஆகாமையறிந்தே அவருழைச்சென்று அக்கருமத்திற்கு முயல்வார் நெறியறி யாதாரன்றோவென்பது. மற்றென்றோவெனின், முடியும் முடியாதென்று சீர்தூக்கிக்கொண்டு இரப்பானல்லன், தன தாற்றாமை மீதுரப்பட்டிரக்குமென்பது. அஃதேயெனின், இவளால் முடியும் முடியாதென்று கருதானாகலாற் பிறரா னும் முடியும் முடியாதென்று கருதானாகல்வேண்டும்; ஆக லாற் பிறரையும் இரக்க அமையாதோவெனின், என்றார்க்கு அதுவன்று; இது முடியுஞ்ன்று இவளாலே முடிவதாய்க் கிடந்ததாக்கலான் அவ்விதி இவளுழையே செல்லு முளம் பிறப்பிக்கு மென்பது. அதுவன்றே உலகத்தார்க்குப் பண் பினைவழியே † ஊக்கம் நிகழுமென்பது.

* 'ஒரு கருமம் ஆகாமையறிந்தே யதன்கண் முயல்வார் நெறி யறிபாதாரன்றோ வென்பது' என்னும் பாடம் எட்டுப் பிரதியிற் காணப்படுகின்றது.

† 'ஓழுக்கம் நிகழுமென்பது' எனவும் பாடமுண்டு.

இவள் எப்பெற்றி கருதுமோ இதனைபெனின் ஐயப் பட்டிநிற்கும். இவனொரு குறையுடையான்போலும், அக் குறையின்றியமையான்; அஃதென்மாட்டதென்று கருது வேனாயின் இறப்பப் பெருந்தன்மையனாகலின் இறப்பச் சிறியேனுழை வேண்டிங் கருமமிலனன்றே! அதனால் என் கண்ணதெனவுமாகாது, யாரறிவார் சிறியாராற் பெரியார் முடிக்குங் கருமங்களுமுள, அதனால் என்கண்ணதென்பதன் கண்ணும் ஐயமேயாம். இனி எம்பெருமாட்டி கண்ண தென்று கருதுவேனாயின் அவ ளொருவரார் சுட்டவுஞ் சொல்லவும்படுந் தன்மையளல்லளாகலான் அவள் கண்ண தென்றுங் கருதலாகாது. யாரறிவார்? இவர்தாமும் அவ டினைப் பெருந்தன்மையராகலான் அவள் கண்ணது கொல் லோவெனவும் ஐயமேயாம். இனி இவ்வாயத்துள் ஒரு வர்கண்ணதே கொல்லோ வெனவும் ஐயமேயாம். பேரா ராய்ச்சியளாகலாற் கதுமெனத் துணியாளன்றே ஒன்றன் திறத்து. இனி அருள்காரணமாகக்கொல்லோ இத்தழையுங் கண்ணியுங் கொண்டிருவதெனவுமாகாது. ஆற்றாத இயல்பினையு வருமாதலான் இதன் கண்ணும் ஐயமே யாம் என்பது. அதற்குச்செய்யுள் 'முன்னுற வுணர்தல் குறையுற வுணர்தல்' (இறையனார்-எ) என்னுஞ் சூத்திரத்துட் காட்டெனும். அஃதேபெனின், இவளை அவட்குச் சிறந்தமை அவன் அறியுமாறென்னை? பிறர்சொல்லி னாரும் இல்லையாலோவெனின்; அறிந்தானன்றே! இயற் கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்தபின்னைத் தன்னை அவன் காணு மைத் தான் அவளைக்காண்பதேதார் அணிமைக்கண் நின்றான். நின்றானாக, மற்றையோரெல்லார் தலைமகட்குச் செய்யும் வழி பாடும், இவள் விசேடத்தாற்செய்யும் வழிபாடும், எல்லார்க் குந் தலைமகன் செய்யும் அருளிச்செய்கையும்; இவட்கு

விசேடத்தாற் செய்யும் அருளிச்செய்கையுங் கண்டமை
வான் இவளாம் அவட்குச் சிறந்தாள்; இதுவும் எனக்கோர்
சார்பென்பதனை உணர்ந்தான். உணர்ந்தமையான் இவ
ளுமையே செல்லுமென்பது. அஃதேயெனின் இவளுழைச்
*செல்கின்றயங்கள் ஐயுறவோவெனின், ஐயுற. எங்கனம்
ஐயுறதவாறெனின்; தழைபுங் கண்ணியுங் கோடற்பொருட்
டாக † வேரோரிடத்துக் தனியளாய் நின்ற நிலைமைக்
கட் செல்லுமென்பது. இவள் இன்னணர் தனியளாய் நிற்ப
தறிந்துசெல்லுமோவெனின், செல்லான்; விதிக்கொண்டு
சென்று தலைப்படுக்கு மென்பது. (௮)

அஃதேயெனின், 'இரந்துறுதல் கிழவோன் மேற்றே,
யென்னது 'குறையுறுத' லென்றது எற்றிற்கோவெனின்,
இரத்தலென்பது குறையுடையார்செய்யுஞ் செய்கை செய்
தொழுதுதல்; குறையுறுதலென்பது இக்குறை இவனின்றி
யமையானென்பதுபடப் பசைந்தொழுகுவது. அஃதே
யெனின், 'இரந்து குறையுறுத'லென அமையாதோ இரந்து
குறையுறுதலுமென்று உம்மைகொடுத்தது எற்றிற்கோ
வெனின், தெருண்டுவரைதல் சிறப்புடைத்து; தெருளாது
ஒழுக்கில் இவ்வா நெறுழுதுதலென்பதற்குச் சொல்லப்பட்டது.

இனி ஒருசாரார் சொல்லுவது, புணர்ந்தபின்றையென்
பது இயற்கைப்புணர்ச்சி 'புணர்ந்தபின்றை என்றவாறு.

செல்கின்றயங்கள்—செல்கின்ற ஆயங்கள்; செல்கின்ற
என்னும் பெயரொச்சம் ஈறுகெட்டது.

† 'வேரோரிடத்தினளாய் நின்ற நிலைமைக்கட் செல்லுமென்
பது; அஃதேயெனின் இவள் அக்கிலையளாய் நிற்குநிலைமையறிந்து'
என்பதும் பாடம்.

‘ஆங்கனம் ஒழுகா’ தென்பதற்குப் பாங்கனானார் தமிழாசை இடத்து எதிர்ப்பட்டானும் புணர்ந்தொழுகாது தோழியை இரந்து பின்னிற்றற்கண்ணே முயலுமென்பாரும் உளர். அதுபொருந்தாது. என்னைகாரணமெனின், தன் பாங்கன் தனக்குச் சிறந்ததுனை அவள் பாங்காய்தோழி சிறக்குமாறுண்டோவென்பதனான். அப்பொழுது அவளை வினையான் தன் பாங்கனையே வினைக்குமென்பது. (6)

இரந்துகுறை யுறாது கிழவியுந் தோழியு
மொருங்கு தலைப்பெய்த செவ்வி நோக்கிப்
பதியும் பெயரும் பிறவும் வினாஅய்ப்
புதுவோன் போலப் பொருந்துபு கிளந்து
மதியுடம் படுத்தற்கு முரிய னென்ப.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், மதியுடம்படுக்குந் திறனிதுவென்ப துணாந்துதனுதலிற்று. மேற்குத்திரத்தி னோடு இதற்கு இயைபென்னையோவெனின், மேற் பணிந்த மொழியால் தோழியை இரந்து பின்னிற்குமெனப்பட்டது. அங்கனம் இரந்து பின்னின்றவிடத்து எத்திறத்துக்கொல்லோ இவனுடைய குறையென்று ஐயப்பட்டு சிற்பதல்லது இன்னதென்றுணராளன்றே! உணராமையால் என் குறை இன்னதென்றறிவித்து இரந்து பின்னிற்பென்னுங் கருத்தினால் இதுசெய்யுமென்பது மேற்குத்திரத்தோடு இயையு.

இதன் விபரஞ்: இரந்து குறையுறாது—இரந்துவைத்துக் குறையுறவு தோன்றாமை; கிழவியுந் தோழியும்—கிழவியெனப்படுவாள் தலைமகள், தோழியெனப்படுவாள் செவிவித்தாய்மகள், என்னை? *‘தோழி தானே செவிலி மகளே’

என்றாகலின்; அவ்விருவரும்: ஒருங்கு—தூரிடத்தராதல்; தலைப்பெய்தல்—கடியிருத்தல்; செவ்வினோக்கி—அன்ன தோர் பதனோக்கிச் சென்றுவிற்தல்; அவ்வனம் நிற்பாற்கு ஒருசொறபதிகால் முறைமைவேண்டும; பதியும் பெயரும் பிறவும் வினாஅய்—பதிவினாதலென்பது எவ்வூரிரென்பது, பெயர்வினாதலென்பது என்னபெயரிரென்பது, பிறவினாதலென்பது இங்கே சில * மா போந்தனவுளவே, இனையர் போந்தாருளரே, யானே போந்தனவுளவே † என்று இத் தொடக்கத்கன வினாதல். அதற்குச் செய்யுள்:

பதியும் பெயரும் வினாதல்.

‡.ரீரின் மலிந்தசெவ்வேனெடு மாறனெல் வேலியொன்றார்
போரின் மலிந்தவெந் தானே யுறவெகாண்ட கோன்பொதியிற்
காரின் மலிந்தபைம் பூம்புனங் காக்கின்ற காரிகையிர்
ஊரின் பெயருதும் பேரு மறிய வுரையின்களே. (௮௮)

நிதியின் கிழவ னிலமகள் கேள்வனெல் வேலியொன்றார்
நதியின் மலிந்தவெல் மாவுங் களிறுங் கவர்ந்துகொண்டான்
பொதியின் மணிவரைப் பூம்புனங் காக்கும் புனையிழையிர்
பதியின் பெயருதும் பேரு மறியப் பகர்மின்களே. (௮௯)

அறையார் கழன்மன்ன ராற்றுக் குடியமர் சாய்ந்தழியக் [வான்
கறையா ரயில்கொண்ட கோன்கொல்லிக் கார்ப்புனங் காக்கின்ற
பிறையார் சிறுதுதற் பெண்ணு ரமிழ்தன்ன பெய்வினையிர்
மலையா துரையி னெமக்குதும் பேரொடு வார்ப்புனே. (௯௦)

கறையின் மலிந்தசெவ் வேல்வலத் தாற்றென கடையல்லென்ற
வறையுங் கழலரி கேசரி யந்தன் புகாரனைய
பறையன் மலிந்த சிறுதுதற் பேரமர்க் கன்மடவ
ருறையும் பதியுதும் பேரு மறிய வுரையின்களே. (௯௧)

* 'மான்போந்தனவுளவே' என்பதும் பாடம்.

† 'மயிலபோந்தனவுளவே' 'மாய்போந்தனவுளவே' என்பவும் வேறோர் எட்டுப்பிரதியிற் காணப்படுகின்றன.

‡ இச்செய்யுள் முன் அச்சப்பிரதியில் விடுபட்டது.

பிறவுமென்றதனால் இவையுஞ் சொல்லிச் சென்று நிற்கும். அவையிற்றிற்குச் செய்யுள்:

வேழம் வினாதல்.

வருமால் புயல்வண்கை மான்தேர் வரோதயன் மண்ணளந்த
திருமா லவன்வஞ்சி டன்னவஞ் சேரடிச் சேயிழையீர்
கருமால் வரையன்ன தோற்றக் கருங்கைவெண் கோட்ட செங்குட்
டோருமால் களிரென்று போந்ததுண் டோதும் புனத்தயலே. (௧)

கலமான் வினாதல்.

சினமான் கடற்படைச் சேரலன் நென்னறை யாற்றுவந்து
மனமான் பழியவை வேல்கொண்ட கோன்வையை நாடினைய
கனமான் வனமுலைக் கைடார் வரிவளைக் காரிகையீ
சினமான் புருந்தது வேவுரை யீர்தும் மிரும்புனத்தே. (௧௦)
சிலைமான் படைமன்னர் செநநிலத் தோடச் செருவினைத்த
கொலையா ணயின்மன்னன் நென்புன னூடன்ன கோல்வளையீ
சிலைமான் பகழியி னேவுண்டு தன்னினத திற்பிரிந்தோர்
கலைமான் புருந்ததுண் டோவுரை யீர்துங்கன் கார்ப்புனத்தே. (௧௧)

வழி வினாதல்.

வெல்லுந் திறநினைந் தேற்றார் விழிஞத்து விண்படரக் [நேன்
கொல்லின் மலிந்தசெவ் வேல்கொண்ட கோன்கொல்லிச் சாரலின்
புல்லும் பொழிவின வேங்கையின் கீழ்சின்ற பூங்குழலீர்
செல்லு நெறியறி யேனுரை யீர்துஞ் சிறுகுடிக்கே. (௧௨)

மொழிபெருது கூறல்.

தன்னும் புரையு மழையுரு மேறுதன் றுனைமுன்னுற்
தன்னுங் கொடியிசை யேந்திய கோன்கொல்லிச் சூழ்பொழில்வாய்
யின்னுங் கற்றொளி வான்முகத் தீரென் வினாவுரைத்தான்
மன்னுஞ் சுடர்மணி போந்தரு மோதுங்கன் வாயகத்தே. (௧௩)

வேழம் வினாது.

கண்ணுற் றெதிர்த்ததெவ் வேந்தர் படககடை யற்கொடிமேல்
விண்ணுற்ற கோளுரு மேந்திய வேதன் வியன்பொதியிற்

பண்ணுற்ற தேமொழிப் பாவைவல் வீரோர் பகழிமுழ்கப்
புண்ணுற்ற மாவொன்று போந்ததுண் டோதும் புனத்தயலே. ( )

முடிபுடை வேந்தரு மும்மத யானையு மொய்யமருட்
பொடியிடை வீழத்தென் பூலகைத வென்றான் புகாரணைய
வாடிபுடை வேனெடுங் கண்மட வீர்துங்கள் வார்புனத்திற்
பிடிபொடு போந்ததுண் டோவுரை வீரோர் பெருங்களிறே. (௬௫)
என்பன கொள்க.

புதுவோன்போல—எஞ்ஞான்றும் அந்நிலத்துச டசன
றறியாதானும் அவரைக் கண்டறியாதானும் போல :
பொருந்துபு கிளந்து—அந்நிலத்திற்கும் அவரை வினாந்
தும் பொருந்துவன சொல்லி; மதி உடம்பித்தற்கும்
உரியனென்ப—மதியென்பது அறிவு; அவ்வறிவினை ஒருப்
படுத்தற்கும் உரியன் என்றவாறு.

யாரறிவையோவெனில் தோழியறிவைபெனக் கொள்க.
அவளது அறிவினை ஒருப்பிக்குமெனவே முன் கவர்த்தமை
பெற்றும். எங்ஙனம் கவர்த்ததோவெனின், இயற்கைப்
புணர்ச்சி புணர்ந்த ஞான்று தற்கொண்டு கண்ணெவ்நா
றுதல் வேறுபட்டுக் காட்டிற்று, இவட்கு இவ்வேறுபாடு
தெய்வத்தினையிற்றுக் கொல்லோவெனவும், * டக்கள்
ஞாயிற்றுக் கொல்லோவெனவும், இனி இவனும் அதற்
கொண்டு தழையுங் கண்ணியுங் கொண்டு பின்னிலை
முனியாது இரந்து பின்னிற்கின்றன, இவனுடைய குறை
யார்மாட்டது கொல்லோவெனவும் எனக்கொள்க. அங்

* இக்கொற்றொடர் முன் அச்சப்பிரதியில்கை; வேருள்
எட்டிப்பிரதியிற் கண்டது.

நனங் கவந்த தோழி இவன் வேறுபட்டது இவன் காரணமாகப்போலும், இவன் இரந்து பின்னின்றது இவன் காரணமாகப்போலுமென ஒருங்கு கண்ணி வேறுக வஞ்சுதுணரு மென்பது. அதற்குச் செய்யுள்:

நெவரினவு மொருவழியுணர்தல்.

விரையா டியகண்ணி வேதன் விசாரிதன் கொல்லிவிண்டோய்
வரையா டியபுனங் காவலு மானின் வழிவரவு
நிரையா டியகுழ லாட்கு மிவற்கு நினைப்பினில்லை
புரையா டிவர்கண்ணி னுறுள்ளத் துன்னது மொன்றுளதே. (கக)
பொருங்கண்ணி குடிவா தார்படப் பூலந்தைப் பொன்முடிமே
விருங்கண்ணி வாசை யணிந்தான் பொதியி லிரும்பொழில்வாய்
மருங்கண்ணி வந்த சிலமபன்றன் கண்ணுமிவ் வாணுதலான்
கருங்கண்ணுந் தம்மிற் கலந்ததுண் டாயிங்கொர் காரணமே. (கௌ)

என இத்தொடக்கத்தன கொள்க. அஃதேயெனின் 'இரந்து குறைபுறுது கிழவியுந்தோழியுந் தலைப்பெய்த செல்வி நோக்கி' பெனவமையாதோ? 'ஒருங்கு' என்ன வேண்டியதென்னை? களவுகாலத்துத் தலைமகன் தேரோடும் * மருங்கு செல்ல அமைபுமென்றதற்கு வைத்தார்; என்னை? சான்றோர்செய்யுளுள் அங்ஙனம் வந்ததாகலான் அது வருமாறு:

சேர்ந்தங் காந்தலர் மேயி நெடுந்திண்டே

சூர்ந்த வழிசிறைய லூர்த்தாய்வாழி கடலோத

சூர்ந்த வழிசிறைய லூர்த்தாய்மற் றெம்மொடு

நீர்த்தாய்போற் நீர்ந்திலையால் வாழி கடலோதம்.

(சிலப்பதிகாரம் - காணல்வரி, ௨௯)

என்றித் தொடக்கத்தனவெனக் கொள்க. 'மதியுட படுத்தற்கும் உரிய'னென்ற உம்மையாதோவெனின், வரைந்

தெய்துதல் மிக்கதே யென்பது போதா ஆங்ஙனம் உரைத்
தார். (௧)

எ முன்னுற வுணர்தல் குறையுற வுணர்த
லிருவரு முள்வழி யவன்வர வுணர்தலென்
றம்முன் நென்ப தோழிக் குணர்ச்சி.

என்பதென்னுதலிற்றேவெனின், தோழி யுணர்ச்சியைப்
பெயரும் முறைபுந் தொகையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: முன்னுறவுணர்தல்—இயற்கைப்
புணர்ச்சி புணர்ந்த பிறறைஞான்று அவள் கண் சிவப்பும்
நுதல்வேறுபாடுங் கண்டி கரவு நாடி உணர்வது:

எங்ஙனம் உணருமோவெனின், எம்பெருமாட்டிக்
கவையாடல் கூறி குப்பண்டைத்தன்மைத்தன்றால் இவ்வேறு
நகைத்தல். பாடு; *இஃது எறயினன் ஆயிற்றுச்,
சொல்லுநீ யென்னும். என, நெருநல் நின்னை நீங்கிமேதக்க
நோர் சுணைகண்டு நெடுங்காலமும் ஆடினேற்கு ஆயிற்று,
ஆகாதே கண்சிவப்பும் நுதல்வேறுபாடு மென்னும். என,
என்னை! சுணையாடினார்க்கெல்லாம் இக்காரிகை நீர்மை பெற
லாமெனின் யானும் அதுவே செய்துகாணேனோ! என்னும்.

அதற்குச் செய்புள்:

தோர்மன்னு வாட்படை செல்லித் தோடச் செருவினைத்
போர்மன்னன் நென்னன் பொதியிற் புனமா மயில்புலையு
மோர்மன்னு காரிகை செய்தலுன் டாமெனின் யானுசீன்போ
னார்மன்னு நீல நெடுஞ்சுனை யாடுவ னேரிழையே. (௧௨)

இங்கிருந்து ஆறுவரிகளில் எட்டுப்பிரதிலை கோக்கிப் பை
இருத்தங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

புண்டா மருமிறத் துற்றுத்தென் பூல்கைப் போர்மலைத்
வொண்டா ரரசர் குழாமுட னேயொளி வானடையக்
கண்டான் பொதியின் மயிலன்ன காரிகை பெய்தனின் போ
துண்டா மெனிற்றையல் யானுஞ்சென் ருடுவ னென்சுனையே. ௯

“பையுண் மாலேப் பழுமரம் படரிய
கொவ்வுட்டைற வாவ னென்சிதை யேய்க்து
மடிசெவிக் குழவி தழீஇப் பைபாந்
திடுகுசவுண் மடப்பிடி யெவ்வங் கூட
வெந்திற லாளி வெரீஇச சநின்
பொரியரை மிளிரக் குததி வான்கே
முருவ டென்கோ டெககொண்டு கழியுங்
கடுங்கண் யானை காலுற வொற்றலிற்
கோவா வாரம் வீழ்த்தெனக் குளிக்கொண்டு
பேவ நாதக் தாழ்நீர்ப் பனிசகனை
கோனேள ரெல்வனை தெளிப்ப நின்போல்
யானு மாடிக் காண்கோ தோழி
வரைவயிறு கிழித்த நிழறிகழ் கெடுவேற்
றிகழ்ப்புண் முருகன் நீர்புன லலைவாய்க்
கமழ்ப்பூம புரலிற் கார்பெற்றுக் கலித்த
வொண்பொறி மஞ்ஞை போல்வதோர்
கண்கவர் காரிகைபெறுதலுண் டெனினே.”

எனக்கேட்டுத் தலைசாய்த்து நிலங்கிளையாநிற்பப்
பிறைதோழ புணர்ச்சி உண்டென்று உணர்ந்து கொள்
கென்றல். வாளாவது. அல்லதூஉய், அங்கனம் வேறு
பாடு கண்டு ஐயுற்றுகின்றாள் அந்திவான்கட் செங்கோட்டு
மதர்வைக் சூழனித்திங்களைக் கண்டு தான் தொழுது நீயுந்
தொழுதுகா னென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:
நீருமா வகலஞ்செஞ் சாந்தணிந் தன்னசெவ வான்முகட்டுக் [ஐச்
சுருமா மலர்க்கண்ணி கைதொழத் தோன்றிற்று காண்வந்தோன்

செருமா லரசுகச் செந்நிலத் தட்டென் நீந்தமிழ்நர்
 பெருமான் உனது குலமுத வாய பிறைக்கொழுந்தே. (எ0)
 முன்னுந் தொழத்தோன்றி முன்னெயிற்று யத்திசையே
 யின்னுந் தொழத்தோன்றித் தீதேகாண்—மன்னும்
 பெருகளிமால் யானைப் புகழ்க்கின்ளி பூண்போற்
 பெருகொளியான் மிக்க பிறை.

எனக்கேட்டித் தலைமகள் தொழாதேதிற்குங் கற்பழிபு
 வேறுபடுத்திக் மென்பதனான்; அதுகண்டு புணர்ச்சியுண்
 கூறல். மைஅறிந்துகொள்ளுமென்பது அஃதன்றி
 அவளை வரையணங்காகவுஞ்சொல்லும். அதற்குச்செய்யுள்:
 மண்டா னிறைந்த பெரும்புகழ் மாறன்மக் தாரமென்னுந்
 தண்டா ரவன்கொல்லித் தாழ்க்கை யாடிய தானகன்ற
 னொண்டா மரைபோன் முகத்தவ னின்னே டிருவமொக்கும்
 வண்டார் குழலவன் வந்தா லியங்கு வரையணங்கே. (எ1)

இங்கனமுஞ் சொல்லும்:

புணர்ச்சியுரைத்தல்.

ஆனெடுத் தானையை யாற்றுக் குடிவென்ற கோன்பொதியிற்
 சேனெடுங் குன்றத் தருவின் சேவடி தோய்த்ததில்லை
 வானெடுங் கண்ணுஞ் சிவப்பச்செவ் வாயும் விளர்ப்பவண்டார்
 தானெடும் போதவை குட்டவற் றேவத் தடஞ்சுளையே. (எ2)

இவை நாண நாட்டம்.

இனி நடுங்க நாடுமாறு: நம்புனத்துள் உதிரம் அனைந்த
 கோட்டதோர் களிறுகண்டேனென்னும். அதற்குச் செய்
 யுள்:

நடுங்கநாட்டம்.

கலவீர வயவர் கனத்து ரவியக் கண்புதைத்த
 *குலவார் சிலைமன்னன் கோனெடு மாறன்மென் கடலன்ன
 விலவார் துவர்வாய் மடல்நைநம் மீர்ப்புனத் தின்றுகண்டேன்
 புலவார் குருதி யனைந்தவெங் கோட்டோர் பொருகளிறே. (எ3)

.தென்காசியில்' என்பதும் பாடம்.

மொருநிவ் வுலகமெல் லாம்பொது நீக்கிப் புகழ்ப்படைத்தல்
 கருநிலந் தாருயிர் வான்போ யடையக் கடையல்வென்ற
 பரிதி நெடுவேற் பராங்குசன் கொல்லிப்பைப் பூம்புனத்துக்
 குருநிவெண் கோட்டது கண்டேன் மடநுதையொர் குஞ்சரமே. (௮)
 பண்டிப் புனத்துப் பகலிடத் தேனலுட்
 கண்டிக் களிற்றை யறிவன்மற் - நிண்டிக்
 கதிரன் பழையனூர்க் காநீலக் கண்ணு
 புதிர முடைத்திதன் கோடு.

அதாகேட்டிப் பல்காலும் இவ்விடத்துவந்து இயங்கு
 வான் எம்பெருமானாதலான் அவனைக் களிற் று எதஞ்செய்தது
 கொல்லோவென்று நடுங்கும். அதுகண்டு கூட்டமுண்மை
 உணரும். அது பொருந்தரது, நாணவும் நதிங்கவும் நாடுகல்
 அகத்தினையிலக்கணமன்றென்க. என்னை?

“காணவு நடுங்கவு ளாடா டோழி

காணுங் காலேத் தலைமக டேஎத்து”

என்பதாகலான். அல்லதூஉம், இவள் பெருநாணிள்ளாக
 லானும் பேரரசுத்தினளாகலானும் இறந்துபடுமாகலான்
 அவளேதத்திற்குக் கவலாளாயினாளுமாம். அல்லதூஉம்,
 அவளை அவமதித்துக் கருதினாளுமாம். அவளது குறிப்பறி
 யாது உரைத்தமையான் ஆசாரம் அறியாளுமாமென்பது.
 இக்குற்றமெல்லாந் தங்கும் அவ்வகை உரைப்பார்க்கு.

மற்றென்றோ உரையெனின், முன்னுறவுணர்தலெண்
 பது இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்தபின்னை அவளது வேறு
 பாடு தெய்வத்தினுணர்ந்துக் கொல்லோ மற்றொருவாறாயி
 த்துக்கொல்லோவென ஐயுற்று நிற்பது. அதற்குச் செய்யுள் :-
 ஸாட்டம் வினாது.

கந்தா ரடுகளி யானைக் கழனெடு மாறன்கன்னிக்

கொந்தா டிரும்பொழில் வாய்ப்பண்ணை யாயத்துக் கொலமென்பும்.

வந்தா டலினிடை கொத்துகொல் பைங்குழல பவண்மணன்மேல்
வந்தா டலினடி கொத்துகொல் வாணுதல் உடியதே. (௭௫)

*பொருத்திய பூத்தன் புனரூன் குடைநதுகொல் பொற்கயிற்றுத்
திருத்திய பூசல்சென் றாடிக்கொல் சேவூர்ச் செருவடர்சத
பருத்திவர் செஞ்சுடர் வென்வேற் பராகஞ்சன் *பந்தவர்போல்
வருத்திய காரண மென்னேகொல் லோமற்றிவ் வாணுதலே. (௭௬)

இனிக் குறையுறவுணர்த்' லென்பது: அவன் தழையுங்
கண்ணியுங்கொண்டு பின்னினைமுனியாது
சுறையுறவுணர்தல். நிற்ப, ஒக்கும் இவன் இரந்து பின்னின்றது
அவள் காரணமாகப்போலு மென உணர்
வது. அது பொருந்தாதன்றே. யாரானு மொருவர்
தன்னுழை ஒரு குறையுடையராய்ச் சென்றவிடத்து அவள்
கண்ணதென்று கருதுவாளாயின் அஃகை அவமதித்துக்.
கருதினாளுமாம், அவளது பெருமையொடும மாறுகொள்ளு
மென்பது. மற்றென்றே குறையுற வுணருமாறெனின
இவன் இரந்து பின்னிற்கின்றது எற்பிற்துக கொல்லோ
வென உணர்வதாயிற்று. அதற்குச் செய்யுள்:
மழையும் புரைவன்கை வானவன் மாதன்மை தோய்பொதியில்
வழையும் கமழு மண்ணெடுக கொட்டுகண் சாதனத்தின்
தழையும் வீழைதரு கண்ணியு மேனியித் தண்புனத்தி
னுழையும் † பிரிய ஓருனறி மேனிய னுள்ளியதே.

தின்பு முகநெடு வேன்மன்னர் சேவூர்ப் படமுடிமேற்
தன்பு மலர்த்தம்மை குடிய தார்மன்ன னேரிடென்னும்
வன்பூஞ் சிலம்பின் வரைப்புன நீக்கான் வருஞ்சுரும்பா
ரொண்பூந் தழையுந் தருமறி மேனிய னுள்ளியதே. (௭௭)

இவை இரண்டும் ஐயவுணர்வே, துணிபில.

‘தன்பகையேல்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘பிரியகில்லான்’ என்பதும் பாடம்.

இருவரும் உள்வழி அவன் வரவுணர்தல் என்பது: அல்வைய வுணர்வொடு நின்றான் இருவரும் உள்வழி அவன் வந்துநின்று பதியும் பெயரும் பிறவும் வினாவத் துணிக். துணருமெனக்கொள்க. அதற்குச் செய்புள்:

இருவருள்வழி யவன்வரவுணர்தல்.

செறித்தார் கருங்கழற் றென்னவன் செல்லித் தைச்செருவின்
மறித்தார் புறங்கண்டு காணிய கோன்கொல்லிச் சாரல்வந்த
நெறித்தார் கமழ்குஞ்சி யானே டிவளிடை நின்றதெல்லா
மறித்தேன் பலநினை தென்னையொன் றேயிவ ராகுயிரே. (௪௩)
வண்ண மலர்த்தொங்கல் வானவன் மறன்வை வேன்முகழல்
கண்ணுஞ் சிவப்பக் கடையல்வென் றுன்கட னுடனைய
பண்ணும் புரைசொல் லிவட்கு மிவற்கும் பலநினைந்திக்
கெண்ணுங் குறையென்னை யொன்றே யிருவர்க்கு மின்னுயிரே. ()

“ஏனல் காவ லிவளு மல்லண்

மான்வழி வருகுவ னிவனு மல்ல

னரந்தங் கண்ணி யிவனே டிவளிடைக்

கரந்த வுன்னமொடு கருதியது பிரிதே

நம்மு னுணுவர் போலத் தம்முண்

மதுமறை துண்டோர் மகிழ்ச்சி யோவ

வுன்னத் துள்ளே மகிழ்ப

சொல்லு மாடுப கண்ணி னானே.”

இதனை மதியுடம்பாடென்றமையானும் முன்னையறிவு
கவர்த்து நின்றதென்பது பெற்றும், துணிவுணர்வு பெற்றில
மென்பது. அஃதேயெனின், 'அம்முன் நென்ப தோழிக்
குணர்ச்சி' ளன்று முன்றினையும் உணர்ச்சி யென்றே சொன்
னமையால் துணிவுணர்வே ஆகற்பாலதெனின், துணிவுணர்
வும் உணர்வே யெனப்படும், ஐயவுணர்வும் உணர்வேயெனப்
படும், உணர்வென்னும் பொதுமைநோக்க; சந்தனமுகம் காஞ்
சிறையும் மரமெனப்பட்டதேபோல. இவ்வாறாகவே தோழி

ஆராய்ச்சி யுடைமையும் ஆசாரமுடைமையும் எதத்திற்குக் கவறலும் நன்கு மதித்தலும் வெளிப்படுமென்பது. அஃதே யெனின், 'அமமூன் மெனப தோழிக் குணாரசி'யென்ற தென்னை? மூன்றுமே யென்று துணிந்தாலாயின் உம்மை கொடுத்திச் சொல்லவேண்டும்; என்னை?

“இளைத்தென வறிதே சினைமுதற் கிளவிக்கு
வினைப்படு தொகுதியி னும்மை வேண்டும்”

(தொல் - சொல் - கிளவி - ௨௩.)

என்றாகலின். அஃதே, உம்மை எண்டுத் தொகுத்துக் கூறினார், அஃது அங்ஙனம் தொகுத்தற்கு இலக்கணம் உண்மையான். ஆயின் 'இருவரும் உள்வழி அவன் வரவு' என்றாகாது, அவன் செலவு என்பதன்றி; என்னை?

“தருசொல் வருசொ லாயிரு கிளவியுந்
தன்மை முன்னிலையாய் ரிடத்த”

(தொல் - சொல் - கிளவி - ௨௪.)

“வளை யிரண்டு மேனை யிடத்த”

(தொல் - சொல் - கிளவி - ௨௦.)

என்றாகலின். அஃது அறியாது சொன்னாய்,

“செலவினும் வரவினும் தரவினும் கொடையினும்”

(தொல் - சொல் - கிளவி - ௨௫.)

என்னுஞ் சூத்திரத்துள் இலேசினான் முடியும். ஆகலினன் நே, “* தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது ” என்று சொல்லினார் சான்றோர் என்பது.

“பருவாய் வராஅற் பல்வரி யிரும்போத்துக் கொடுவா யிரும்
யின் கோளிரை துற்றி - யாம்பன் மெல்லடை கிழியக் குவளைக் -
கம்புவிடு பன்மலர் சிதையப் பாய்ந்தெழுந் - தரிப்படு வள்ளை யாய்
கொடி மயக்கித் - தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது - கயிறிடு
கதச்சேப் போல மதயிக்கு - நாட்கய முழக்கும் பூக்கே மூர - வரு

௨. ஆங்குணர்ந் தல்லது கிழவோ டேளததுத
தான்குறை யுறுத றோழிக் கில்லை

என்ப தென்னுதலிற் றோவெனின், இதுவுந் தோழிக்
குரியதோர் இலக்கண முணர்ந்துதனுதலிற்று.

இதன்பொருள்: ஆங்கு உணர்ந்த அல்லது—அங்
கனம் உணர்ந்தபின்றையல்லது; கிழவோள்தேளத்து—தலை
மகள்மாட்டி; தான் குறை உறுதல் தோழிக்கு இல்லை—
தான் குறையுற்று *முடிப்பென்று நிற்குந்தன்மை தோழிக்
கில்லை என்றவாறு.

எனவே, என்சொல்லப்பட்டதாம்? கரவு நாடி வேண்டு
வாரையும் மறுக்கப்பட்டதாம். அஃதேயெனின், 'குறையுறு
தல் தோழிக்கு' என அமையாதோ, 'தான்' என்றது எற்
ழிற்கோவெனின், பின்னையுந்தானல்லன் குறையுறுபுக் கூறு
வான் அவனது ஆற்றுமையைத் தன்கட்டுகொண்டு நின்றமை.
யால் அவனே யெனப்படும். (அ)

புனல் வையை வார்மண லகன்றுறைத்-திருமரு தோங்கிய விரிம
லர்க் காலி-னறும்பல் கூடதற் குறுந்தொடி மடந்தையொடு-வதுவை
யயர்ந்தனை யென்பவலரே-கொய்சுவற் புரவிச் கொடித்தேர்ச் செழி
ய-ஞாலங் காணத் தகன்றலை சிவப்பச்-சேரல் செம்பியன் சினங்கெழு
திதியன்-போர்வல் யானைப் பொலம்பூ னெழினி-நாரரி நறீவி னெரு
மையூரன்-தேங்கமழகலத்துப் புலர்த்த சாநி-னிருங்கோ வேண்மா
னியதேர்ப் பொருநனென் - நெழுவர் நல்வல மடங்க வொருபகன் -
முரசொடு வெண்குடை யகப்படுத் துரைசெலக் - கொன்றுகனம்
வேட்ட ஞான்றை - வென்றிகொள் வீர ரார்ப்பினும் பெரிதே." (அகம்-௨௧.)

'முடிப்பல் என்னுஞ் சொல்' எனவும் பாடமுண்டு.

முன்னுற வுணரினு மவன்குறை யுற்ற பின்ன ரல்லது கிளவி தோன்றுது

என்ப தென்னுதலிற்றோ வெனின், தலைமகன் முன்னின்ற
'தோழி சொல்லாடுந் திறன் உணர்த்துதனுதலிற்று.

இதன்பொருள்: முன்னுறவு உணரினும்—மதியுடம்
படுப்பக் கூட்டமுண்மை உணர்ந்தாளாயினும்; அவன்குறை
யுற்ற பின்னர் அல்லது—அவன் இரந்து பின்னின்ற பின்
னர் அல்லது; அவன் இரந்து பின்னிற்றுகுமாறு 'குறையுறன்
கிழவனை யுணர்ந்த தோழி' (இறையனார்-கஉ.) என்னும்
சூத்திரத்துட் சொல்லுதும்: கிளவி தோன்றுது—முடிப்
பல் என்னுஞ் சொல் தோன்றுது என்றவாறு.

அஃதாமாறு, மதியுடம்படுத்துத் தன்கருத்தறிவித்துப்
பின்னைத் தழையுங் கண்ணியுங்கொண்டு பின்னிற்றும்.
நின்றொழுமி முடிப்பக்கருதுவாள் தன்கண் நானுக் கெடுந்
துணையுங் குறியாடும். ஆட, அற்றைக்கன்று ஆற்றமை அவற்
குப் பெருகும். பெருகுவதுகண்டு அற்றைக்கன்று இவட்கு
நானுச் சுருங்க இரண்டிந் துலாத்தலைப்பட்டு எடாநின்றன.
நின்றழி, அவனது ஆற்றமையும் இதனினுங்குப் பெருகுமா
றில்லையெனப் பெருக்கத்துக்கு வரம்பெய்தி நின்றது. இவ
ளது நானும்இதனினுங்கு தனுருமாரில்லையென தனுக்
கத்திற்கு வரம்பெய்தி நின்றது. நின்ற நிலைமைக்கண் தலை

மகன் ஒரு சொற்சொல்லும். என்சொல்லு
யுற்றிற்றம். மோ வெனின், * இதனினுக்கெல்லாம் இக்
கருமம் நின்னான்முடியுமெனக் கருதிவந்து
உழந்தேன்; இனி நின்னான் முடியாமை உணரப்பட

* 'இன்றினுக்கெல்லாம்' என்பதும் பாடம்.

† 'முயன்றேன்' என்பதும் பாடம்.

உது; பட்டமையின் இளிவந்தன செய்தாயினும் முடிப்பல், இதனை இன்றியமையேனாகலாவென்னும். இனி இளிவந்தன செய்து முடித்தலென்பது, மட நூலாவதாயினும் வரைபாய்வதாயினும் என்றவாறு. அதற்குச் செய்யுள்:

மடலே நியமதின் மூன்றுடைப் பஞ்சவன் பாழிவென்ற
மடலே நயின்மன்னன் *மெம்முனை போன்மெவிற தாடவர்கள்
மடலே நயவழி காமம் பெருகக் கருமபனையின்
மடலே நவரம்ற்றுஞ் டி செய்யா தனவிலலை மாநிலத்தே. (அக)
பொருநெடுந் தானைப்புல் லார்தம்மைப் பூலதைப் போர்தொலைத்த
செருநெடுஞ் செஞ்சுடர் வேனெடு மாறன்மென் னாடனையா
வருநெடுந் காமம் பெருகுவ தாயவழி னாடலாக
கருநெடுந் பெண்ணைச்செங் கேழ்மட லாரக் கருதுவரே. (அஉ).

“மாவென மடலு ளுர்ப பூவெனக்

ருவிமுதி மெருக்கை கண்ணியுஞ் குடுப

மறுகி னூர்க்கவும் படுப

பிரிது மாகுப காமககாழ்க் கொளினே.” (குறுக-கஎ.)

என்றான் தலைமகனோடுவெனின், அல்லன், தலைமகனிட
னாகப் பிறந்த ஆற்றாமை. அதுகேட்டலும் முன் குறைபாட்
புண்கட்சென்று நின்ற நாண் உண்டன்றே, அது கெடும்:
கெட, அவனது ஆற்றாமையைத் தன்கட்கொண்டு தலை
மகனை ஆற்றுவப்பீதோர் சொற்சொல்லும். அஃத்யாதோ
டுவெனின், அரியன தாக்கலன்றே பெரியாரது பெற்றிமை;
நீயிர் இதன்திறக்கின ராகன்மின், யானும் அதன் திறத்து
என்னின் ஆவதுண்டேற் காண்பனென்னும். என, அவ
னது ஆற்றாமை நீங்கும்: அது நீங்கத், தலைமகனது நிலைமை
நோக்கி இவனிதந்துபடா நென்பது உணர்ந்து இவை
சொல்லும். அவை யாவையோடுவெனின், மடலேநுவன்

* ‘தெவ்வர்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘செய்யா தனசெய்வர்’ என்பதும் பாடம்.

என்றிரால்; மடலேறுதல் இயையயாது
அருளாலரிதேன கொல்லோ; என்னை? நீர் பேரருளினர்
விலக்கல். ஆகலானென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

பலமன்னு புள்ளினம் பார்ப்புஞ் சினைபு மவையழிய
ஒலமன்னு தோளண்ண லூரக் கொளாய்கொல் லொலிதிராரும்
நிலமன்ன னோரியன் மாற நெடுங்கனத் தட்டிங்கட்
ருவமன்னன் கன்னிக் குலைவன் பெண்ணைக் கொழுமடலே. (அ)

“வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளையும் பலவே
யவையினும் பலவே சிறுகருங் காக்கை
யவையினு மவையினும் பலவே குவிமட
லோகுகரும் பெண்ணை மீமிசைத் தொடுத்த
தூங்கணங் குரீஇக் கூட்டுள் சிளையே”

அன்றியும் மடலேறுவன் என்றிரால், மடலேறப்
பவையவமெழுத படுவார் உருவெழுதிக்கொண்டன்றோ ஏறு
சுரிதேன விலக்கல். வது. நாமற்கு அல் வருவெழுதலாமே
வென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

*அண்ண னெடுத்தே ரரிசே சரியகன் ஞாபமன்னான்
வண்ண மொருவா நெழுதினு மாமணி வார்த்தைய
தண்ணென் கருங்குழ னூற்றமு மற்றவ டன்னடையும்
பண்ணென் மொழியு மெழுத வுளவே படிச்சந்தமே. (அ)
களிசேர் களிந்துக் கழனெடுமாறன் கடைபல்வென்ற
தெளிசே ரோளிமுத்த வெண்குடை மன்னன்றென் னுடையான்
களிசேர் மொழியுங் கருங்குழ னூற்றமுங் கேட்பியை
வெளிதே யெழுத வெழுதிப்பின் னூர்க் வெழின்மடலே. (அ)

அல்லதுஉம், எழுதின ஞான்று இங்ஙனமோ நீர்எழுது
வதென்று சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

* இச்செய்யுள் முன் அச்சப்பிரதியில் இல்லை, வேரூர் எட்.
நுப் பிரதியிற் கண்டது.

விற்றா னெழுதிப் புருவக் கொடியென்றிர் தாமரையின்
முற்ற முகைக் கொழுதி முலையென்றிர் மொய்யமருட்
செற்றார் படச்செந் நிலத்தைவென் ருன்றென்னன் கூடலன்னான்
சொற்றா னெனக்கின்னை யோநீரொழுதத் துணிகின்றதே. (அக)

அது கேட்டுத் தலைமகள் பெயர்த்தும் ஆற்றாமை.
ஆக இறந்துபடல் ஆகாசென்று, நீர் இந்
உடம்புலேலக்கல், நீரராகன்மின், நாமக்கு இக்குறை முடித்
துத்தருவன்; நாம்மாற் கருதப்படுவாள்
என்மாட்டுப் பெரிதும் அருளுடைய ளாயினாள் பருவமென்
னும். அதற்குச் செய்யுள்:

ஒங்கும் பெரும்புகழ்ச் செங்கோ லுசித னுறுகலியை
நீங்கும் படிநின்ற கோன்வையை வாய்நெடு நீரிடையான்
ருங்கும் புணையொடு தாழந்தண் பூம்புனல் வாயொழுதி
னாங்கும் வருமன்ன தாலின்ன காவ வ ளாரருளே. -(அஎ)
காடார் கருவரை யுங்கலி வானுங் கடையலன்று
கடார் செலச்செற்ற கோனெடு மாறன்றென் கூடலன்ன
வேடார் மலர்க்குழ லாளெவரு நிற்பினு மென்னையன்றி
யாடான் *புனலுமெல் லாசலு மீதவ ளாரருளே. (அஅ)

“தலைப்புணைக் கொளினே தலைப்புணைக் கொள்ளுங்
கடைப்புணைக் கொளினே கடைப்புணைக் கொள்ளும்
புணைகை விட்டுப் புனலோ டொழுதி
னாண்டும் வருகீவன் போலு மாண்ட
மாரிப் பித்திகத்து நீர்வார் கொழுமுனைக்
செவ்வெழி தாழ்நுங் கொழுங்கடை மழைக்கட்
டுளிதலைத் தலைஇய தளிரன் னோளே.” (குற-உஉஉ.)

அது கேட்டுத் தலைமகள் இவள் இனி எனக்கு இக்
குறை முடிக்குமென முன்னின்ற ஆற்றாமை நீக்கி ஆற்று

மென்பது. என்னை? உலகத்து ஒருபொருள் முடிபா
தெனக் கவன்றுநின்றார் முடிப்பதோர் உபாயங்கண்ட
ஞான்று அப்பொருள் எய்தினாரே போல மகிழ்வாரா
தலின்; இவனுந் தன்னுடைய குறை எய்தினானேபோலப்
பெயர்ந்தான். இது கொண்டிரிலைகூற்றென்று சொல்
லுவது. என்னை? தலைமகன் இறந்துபடுவானே அச்சொல்
தாங்கிக்கொண்டு நின்றமையினென்பது. இது சொல்லி
இவனை ஆற்றுவதித்துத் தலைமகன்மாட்டிச் சென்று அக்
குறை முடிக்கும் உபாயம் ஆராய்வாளாவது. (க)

30. உள்ளத் துணர்ச்சி தெள்ளிதிற் கரந்து
கிழவோ டேளத்துக் குறையுறா உ முளவே
குறிப்பறி வுறா உங் காலே யான.

எனபதென்னுதலிற்றோ வெனின், தலைமகற்குக் குறை
நேர்ந்த தோழி தலைமகளைக் குறை நயப்பிக்குமாறு உணர்த்
துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள்: உள்ளத்து உணர்ச்சி தெள்ளிதிற்
கரந்து—தன் உள்ளத்து நின்ற உணர்ச்சியை நன்கு புலப்
படாமை மறைத்து; கிழவோள் தேளத்து—தலைமகன்
மாட்டி; குறையுறா உம் உளவே—குறைவேண்டலும் உள;
குறிப்பு அறிவுறா உங் காலே ஆன—தலைமகனது ஆற்றாமைக்
குறிப்பினை அறிவுறுத்துமிடத்து என்றவாறு.

‘உள்ளத்துணர்ச்சி’யென்பது யாதோவெனின், கூட்ட
முன்மை உணர்ந்த உணர்ச்சியென்றுமாம்; அல்லது உம்
அவர் இக்குறையினை இன்றியமையாரென உணர்ந்த
உணர்ச்சி யென்றுமாம்; யான் குறையுற அவள் இதனை
ஆற்றங்கொல்லோவென உணர்ந்த உணர்ச்சியென்றுமாம்

அல்லது என்னினாய் கூட்டம் முடியாதுவிடின் இவன் இறந்துபடுமாயின் அவனைக் குறை நயப்பித்துக் கொண்டு முடிக்கலாந் கொல்லோவென உணர்ந்த உணர்ச்சியென்று மாம்.

‘தெளளித்திற் கரந்து கிழவோள் தேளத்துக் குறை யுறாஉம் உளவே’ என்பது இவள் *கூட்டமுண்மை உணர்ந் தாள்போன்று குறை யுறுகின்றனெனத் தலைமகட்குப்புல னாகாமை நன்று மறைத்துக் குறையுறாஉந் குறையுறவும் உடையள் தலைமகன்மாட்டுக் குறைநயப்புக் கூறுமிடத்து என்றவாறு.

உண்டென்னுது ‘உள’வென்ற பன்மைச்சொல் எற்றிற் கோவெனின், குறையுறுதல்தாம் பலவென்றற்குச்சொல்லப் பட்டது. அவை யாவையோவெனின், மெலிதாகச்சொல்லிக் குறைநயப்பித்தலும் வலிதாகச்சொல்லிக் குறை நயப்பித் தலுமெனஇவை.

இவற்றுள் மெலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்பிக்கு மாறு: இங்கு வந்து ஒழுகாநின்றான் ஒரு மென்மொழியாற் தோன்றல் உளன்; அவன் என்னினாய் கூறல். தொரு குறையுடையான்போலும்; ஒரு வராலும் ஒரு குறைகொள்ளுந் †தன் மையாலும் அல்லன், ஒருவர்க்கு ஒரு குறைமுடிப்பினல் லது; அதனாற் குறை இன்றியமையாமை நோக்கி யான் முடிப்பனென்று பொய்த்தேன். பொய்ப்பலென்று பொய்த்

* ‘கூட்டமுண்மை உணர்ந்த உணராதான் போன்று குறை யுறுகின்றனென’ என்பதும் பாடம்.

† ‘தகைமையாலும்’ என்பதும் பாடம். இங்கிருந்த ஐந்து வரி களில் வேறோர் எட்டுப் பிரதிக்கினங்கப் பல திருத்தங்கள் செய் லப்பட்டன.

தேனுமல்லேன்; இப்பொழுதைக்குள்ளாய் அப்பப்பாயினும்
பின்னுமோர் உபாயத்தான் முடித்துக்கொள்ளப் பொரு
ரோவென்று பொய்த்தேன். என்னை? *உயிருடையா
ரெய்தா ஒரு பொருளில்லை என்பவாகலான்; அவ்வாறு
கருதிப் பொய்த்தேற்கு அவர் அதனை மெய்யென்று கருதிக்
கைக்கொண்டுசென்றார், தாம்பொய்யறியாமையின். அன்
னார் இன்றும் வருவர்; வந்தால் குறை முடியாமையிற்
பொய்யென உணர்வராகாரோ வென்னும். அதற்குச் செய்
யுள்:

பாமான் டயிழுடை வேந்தன் பராங்குசன் கொல்லிப்பைம்பூந்
தேமந் தழையொடு கண்ணியுங் கொண்டிச் செழும்புனத்தி
லேமான் சிலைமண்ணல் வந்துநின் றூர்பண்டு போலவின்று
பூமான் குழலா யறியே னுரைப்பதொர் பொய்ம்மொழியே. (அக)

அல்லதூஉம்,

கொடியார் கெடுமதிர்கோட்டாற் றரண்கொண்ட கோன்பொழியிற்
கடியார் புனத்தயல் வைகலுங் காண்பல் கருத்துரையா
னடியார் கழல் னலங்கலங் கண்ணியன் மண்ணனந்த
கொடியான் சிறுவன்கொல் லோவறி யேனொர் கெடுதகையே. (கௌ)

நண்ணிய போர்மன்னர் வான்புக ண்டடாற் றமர்வினைத்த
மண்ணிவர் செங்கோல் வரோதயன் வையைநன் னுடையாய்
கண்ணியன் தண்ணந் தழையன் கழலன் கடுஞ்சிலை
னெண்ணிய தியாதுகொல் லோவக வானிங் வீரம்புனமே. (கக)

பன்னிய தீர்தமிழ் வேந்தன் பராங்குசன் பாழிவென்ற
மன்னிய சீர்மன்னன் கொல்விநம் வார்புனங் கட்டழித்துத்
தின்னிய வந்த களிது * தடித்த சிலம்பன்மந்த
பொன்னியல் பூண்மங்கை வாடுப வோமற்றிப் பூந்தழையே. (கஉ)

* 'உயிருடையதா ஒரு பொருளில்லை' என்னும் முன் அச்சப்
பிரதியிற் கண்ட பாடம் பொருட்பேறின்று

† 'கடித்த' என்பதும் பாடம்.

அரைதரு மேகலை யன்னமன் னாய்பண் டகத்தியன்வா
யுரை தரு தீந்தமிழ் கேட்டோ னுசிடறெண் பூம்பொதியில்
வரைதரு வார்புனங் கையக லான்வந்து மாவின்வும்
விரைதரு கண்ணியன் யாவன்கொ லோவோர் விருந்தினனே (கஉ)

பொரும்பா ரரசரைப் பூலந்தை வாட்டிய கோன்பொதியிற் றகலான்
வரும்பார் தழையுங்கொண் டியான்சொன்ன பொய்யையெய் பெண்
பெரும்பான் மையுமின்று வாரா விடான்வரிற் பேரமர்க்கட்
கரும்பார் கருங்குழ லாயறி டேனினிச சொல்லுவதே. (கச)

தெம்மாண் பழிந்துசெந் தீழ்முகச சேவூர்ச செருவினன்று
வெம்மாப் பணிகொண்ட வேந்தன்நென் னாடனன மெல்லியலா
வீம்மாந் தழைய னலங்கலங் கண்ணியன் யாவன்கொல்லோ
கைம்மா வினாய்வத் தகலா னமது கடிப்புனமே. (கரு)

சிலையுடை வானவன் சேவூ ரழியச் செருவடர்த்த
விலையுடை வேனெடு மாதன் கழலிதைஞ் சாதவர்போ
னிலையிடு சிசுதைவெந் நோயொழிந் தீன்புனங் கையகலான்
முலையுடை நேர்பவர் நேரு மிடமிது மொய்குழலே. (கக)

இலையும்செங் காந்த னெரிவாய் முகையவிழ்த்த வீர்த்தன்வா
கொலையே னெடுங்கட் கொடிசசி கதுப்புளருங் குன்றநாட
ஊலையுடை வெந்நே யுழக்குமா லந்தோ
முலையுடை நேர்வார்க்கு நேரு மிடமிது மொய்குழலே. (கௌ)

என இவ்வகை கூறக்கேட்டு நின்னிற்றிரியேன் பிரி
யின் ஆற்றேனென்ற எம்பெருமான் இவனை வந்து இரந்து
பின்னின்றமையான இறந்துபட்டிலனென்று ஏமாப்பானா
வது.

இனி வலிதாக்கச்சொல்லிக் குறை நயப்பிக்குமாறு
இங்குவந்து ஒழுகாநின்றான் ஒரு தோன்றல்
வன்மொழியாற் ளான்; என்னினுவதொரு குறையுடை
கறல். யான் போலும்; ஒருவராலும் ஒரு குறை
கொள்ளுந் தன்மையனுமல்லன், தான் பிறர்

குறை முடிப்பினல்லது. *அதனால் குறை இன்றியமை
யாமை நோக்கி குறை முடிப்பினெனப் பொய்த்து ஒழுகி
னேன்; ஒழுக, நெருநலைநாளால் இக்கான் லுள்வந்து என்னை
எதிர்ப்பட்டுத் தன் துணைப் புறந்தருவதோர் அலவனைக்
தண்டு இதுவாகாதே அறிவும் ஆண்மையுமுடையதென
அதனை நன்குமதித்து ஆற்றாமை என்னையும் நோக்கி அல
வனையும் நோக்கி உணர்வினை என் கண்ணும் அவ்வலவன்
கண்ணும் ஒழியப்போயினான்; எத்தன்மையனாயினான்
கொல்லோ இன்று வந்திலன் என்னும். அதற்குச் செய்
யுள்:

பாடுஞ் சிறைவண் டறைபொழிற் பாழிப் பற்றுவரசு
ரோடுந் திறங்கண்ட கோன்கன்னிக் கான லுறைதுணையோ
டாடு மலவற் புகழ்ந்தென்னை கோக்கி யறிவொழிய
கீடு ரினைந்தசென் றுனென்ன லாங்கொர் நெடுநதையே. (கஅ)
பொன்றா விரிபுகழ் *வானவன் பூவநதைப் பூவழிய
வென்றான் வியன்கன்னி யன்னநதன் மென்பெடை மெய்யளிப்ப
நஞ்ஞ மிதன்செய்கை யென்றென்னை நோக்கி நயந்துருகிச்
சென்றா ரொருவர்பின் வந்தறி யாரிச் செழும்புனத்தே. (கக)
புணர்துணையோ டாடும் பொறியலவ னோக்கி
யினர்ததைபூங் கான லென்னையு நோக்கி
புணர்வொழியப் போன வொலிதிரைநீர்ச் சேர்ப்பன்
வணர்கரியைம் பாலோய் வண்ணமுண் ரோனாவு.
(சிலப்பதிகாரம் - சானல்வரி, ௩௧.)

*ஒருவன் வாரல னிருநான் வாரலன்
பன்னான் வந்து பண்மொழி பயிற்றியென்

* வேறோர் எட்டிப்பிரதி கோக்கி இப்பகுதியிற் பல திருத்தம்
கள் செய்யப்பட்டன

† 'தென்னவன்' என்பதும் பாடம்.

எனனர் நெஞ்ச நெகிழ்ந்த பின்றை
வரைமுதிர் தேனிற் போகி யோனே
யாசா செந்தை யாண்டுடன் கொல்லோ
வேறுபுல னன்னாட்டுப் பெய்த
வேறுடை மழையிற் கலுழுமென் னெஞ்சே" (குறள் - ௧௭௧.)

இதுகேட்டு இறந்துபடாளாயிற்று எற்றிற்கோர்
வெனின், இறந்து படாளன்றே, இவன் உளனாயினும் இற
ந்து படும்பிற யான் இறந்துபடி னென்றதனான். (௧௦)

௧௧. தன்னுட் குறிப்பினை யருகுந் தோழிக்கு
முன்னுறு புணர்ச்சியி னருகலு முண்டே

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், அங்ஙனங் குறை
நயப்புக் கூறப்பட்ட தலைமகள் இன்னதன்மையனென்ப
துணர்த்துதல் றுதலிற்று.

இதன் பொருள்: தன் உள் குறிப்பினை—தோழி தன்
உள்ளத்துக் குறிப்பினை; அருகுந் தோழிக்கு—சார்த்த
லுறுந் தோழிக்கு; முன்னுறு புணர்ச்சியின்—இயற்கைப்
புணர்ச்சி, அங்கு நின்னிற் பிரியேன் பிரியினாற்றேனென்றது
உண்டன்றே, அதனின்; அருகலும் உண்டு—தலைமகள்
தனது தன்மையைச் சார்த்தலும் உடையன், என்றவாறு.*

மெலிதாகச் சொல்லிக் குறை நயப்பித்த வீடத்து
எம்பெருமான் தனக்குத் தகாத †இனிவுபட ஒழுகாரின்றா

* 'என்ப தென்னொன்னவாறெனின், அறிபரிற்றலு முடை
யன், அறியாமை நிற்றலுமுடையன், என்றவாறு.' என்னும் ஒரு
சொற்றொடர் ஈண்டுனதென்பது வேறோர் எட்டுப் பிரதியாற் றெரி
கின்றது; இச்சொற்றொடர் முன் அச்சப்பிரதியில் இல்லை.

† 'இழிவா' என்பதும் பாடம்.

னெனக் கவற்சி உண்டன்றே, அது புலப்படாமை நிற்கும். வலிதாகச் சொல்லிக் குறை நயப்புக் கூறினவழி நெருநல் வரானாயினான் என்றமையின் இறந்துபட்டானென ஆற்றாமை பெரிதாய், அங்குப் புலப்பட நிற்குமென்பது.

இனி ஒருதிறத்தார் வேண்டிவது, சொல் நிகழ்தலு முண்டு சொல்லிகழாமையுமுண்டென்பது. அஃதாமாறு: மெலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்புக் கூறியவழி முன் இறந்துபட்டான்கொல்லோ எனக்கருதி ஆற்றாமையொடு நின்றாள் உண்மைகேட்ப ஆற்றாமை நீங்கி நானாவந்து அடையத், தோழி முன்னா நிற்கலாது வேங்கைப்பூக் கொய்வாம; மயிலாடுமாறு காண்பாம்; * சூயில் கூவுமாறு கூறுவாம் அருவி ஆடுவாடுமென ஒன்றன்மேலிட்டு நீங்கும். அதற்குச் செய்யுள்:

கணிநிற வேங்கையுங் கொய்துங் கலாவம் பரப்பின்று
மணிநிற மாமயி லாடலுங் காண்டும்வல் லத்துவேன்ற
துணிநிற வேன்மன்னன் றெனனர் பிரான்சுடர் தோய்பொதியி
சுணிநிற மால்வரைத தூநீ றருவியு மாடுதமே. (க௦௦)

விரைவனர் வேங்கையுங் காந்தளங் கொய்தும் வியலறைமே
விரைவனர் மாமயி லாடலுங் காண்டு நிகர்மலைந்தார்
திரைவனர் பூம்புனர் சேலூர்ப் படசசெற்ற தென்னன்கொல்லி
வரைவனர் மாநீ றருவியு மாடுதும் வாணுதலே. (க௦௧)

எனச் சொல் நிகழ்ந்தவாறு. வலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்புக் கூறினவழி நெருநல் வரானாயினான் ஆதலின் இறந்துபட்டானென †ஆற்றாமையது பெருமையாற் சொற்பிறவா தெனக் கொள்க.

* 'இச்சொற்றொடர் முன் அசுசுப்பிரதியில் விடுபட்டது.

† 'ஆற்றாமை நிகழ்ந்து பெருமையால்' என்னும் முன் அச்சு. உரதியற்கண்ட பாடம் பொருட்பேறின்று.

இனி ஒருசாரார் சொல்வது: இயற்கைப்புணர்ச்சிபுணரா ததற்கு இடையின்றியே இறச்செறிக்கப்பட்ட தலைமகள் தோழிக்கு அறத்தொடுநிற்குமாறு உணர்த்துத னாதலிற் றென்ப. அவர் கூறும் பொருளாமாறு: தன்னுட் குறிப் பினை அருகுந் தோழிக்கு—தன்கண் வேறுபாட்டை அற யலுறந் தோழிக்கு; முன்னுறு புணர்ச்சியின் அருகலுப் பண்டு—முன்னுறு புணர்ச்சி காரணமாகச் சார்தலும் உண்டு, என்றவாறு. என்னை?

“முற்படு புணர்ச்சியிற் * கற்படு கிழத்தி
மெய்ப்பாட் டவலம் புரியுந் தோழிக்
கேதீ டாக வெண்ணிய முறைபாற்
† கூறவும் படுஉங்குறிப்போடு புணர்ந்தே
கற்புக்கடை காக்குங் கருத்தி னான.”

இதன் பொருட்டுத் தலைமகள் தோழிக்கு அறத் தொடு நின்றதென்ப. அஃது இங்குச் சொல்லவேண்டிவ தில்லை. போக்கி,

“அங்கா விடத்து மெய்நா னொரீஇ

யறத்தொடு சிற்ற ரோழிக்கு முரித்தே.” (இறையனார்-உக.)
என்பதன்கட் சொல்லுதும். ஒருவர்க்கு ஒரு சொற் சொன்னவிடத்து அச்சொல்லப்பட்டார் இன்னநிலைமையராயினு ரென்பது சொல்லவேண்டுமன்றோ? மேற்குத்திரத்துத் தோழி தலைமகளைக் குறையுறுமென்றார், இச்சுருத்திரத்துக் குறையுறப்பட்ட தலைமகள் இன்ன நிலைமையளாயினுளென் பது சொல்லவேண்டுமென்பதனான் மேலதே உரை. இவ்வகை குறையுய்ப்புக்கூறப்பட்ட தலைமகள் தலைமகளைக் காணலுறவினளாம். அக்குறிப்பு உணர்ந்த தோழி தலை

* ‘கடிபடுகிழத்தி’ என்பதும் பாடம்.

† ‘கூறவும் பெறுஉம்’ என்பதும் பாடம்.

ஊகன் குறையேந்தாதனென்பது தலைமகற்கு அறியபிறக்கும்
என்பாருமுளர். அதற்குச் செய்யுள்:

தழைவிருப்புரைத்தல்.

சிவையிசை வைத்த புலியுங் கயலுஞ்சென் றோங்குசெம்பொன்
மலையிசை வைத்த பெருமான் வரோதயன் வஞ்சியன்னுன்[ல்சேர்
ஸ்ரீவையிசை வைத்துமென் றோண்மேற் கடாய்த்தன்மொய் பூங்குழ
தலையிசை வைத்துக்கொண் டானண்ண னீதந்த தண்டழையே.
கழுது குருதி படியக் கவிநீர்க் கடையல்வென்ற
விழுது படுகெடு வேன்மன்ன வீரம்புனற் கூடலன்னு
டொழுது தலையிசை வைத்துக்கொண் டான்வண்டுத் தும்பியுந்தேன்
கொழுது மலர்நறுந் தாரண்ண னீதந்த கொய்தழையே. (கஉ)

கஉ குறையுறுங்கிழவனை புணர்ந்த தோழி
சிறையுறக் கிளந்து சேட்பட நிறுத்தலு
மென்னை மறைத்த லெவனா கியரென
முன்னுறு புணர்ச்சி முறைமுறை செப்பலு
மாயப் புணர்ச்சி யவனெடு நகாஅ
தீயே சென்று கூறென விடுத்தலு
மறியாள் போறலுங் குறியாள் கூறலும்[ளலு
படைத்துமொழிகிளவியுங் குறிப்புவேறுகொ
மன்ன பிறவுந் தலைப்பெயல் வேட்கை
முன்னுறு புணர்ச்சிக் குரிய வெண்ப.

என்ப தென்னுதலிற்றோ வெனின், தலைமகளைக் குறை
சயப்பித்து அவளது குயிப்புணர்ந்து தன்னினுங்கூட்டங்
கூட்டலுறுந் தோழி தலைமகன் தெருண்டு வரைந்தெய்தல்
வேண்டி இவையிவைபெல்லாக் கூறிச் சேட்பட நிறுத்தப்
படுமென்பதுணர்த்துதல் றுதலிற்று. மதியுடம்பித்துப்
பின்னின்றானாகத் தான் இதனை முடிக்கக்கருதுவான் தன்

கண்நாணுக் கெடுத்துணையுங் குறியாடிக்கொண்டு ஒழுக்கு
மாறுணர்த்துதல் நுதலிற்றெனவுமமைபும்.

இதன்பொருள்: குறையுறுங்கிழவனை உணர்ந்ததோழி
குறையுறுந் தலைமகனைக் கடைப்பிடித்ததோழி: கடைப்
பிடியாது சென்ற காலமும் உளவாதலால், இனி அன்ன
தன்மென்றவாறு. அல்லது உங், 'குறையுறுங் கிழவனை
உணர்ந்த தோழி' என்பது குறையுறவினான் ஆற்றாணுகிய
தலைமகனை உணர்ந்த தோழியென்றுமாம். அல்லது உங்,
இரத்தலுங் குறையுறுதலுஞ் செய்து ஆற்றாணுகிச் செல்லா
கின்ற தலைமகனைத் தன்னினுங்கூட்டம் முடியாதுவிடின்
ஆற்றாணுமென்பதனைத் திரிவினவி உணர்ந்த தோழியென்
றுமாம். சிறையுறக் கிளரது சேட்பட நிறுத்தலும்—சிறை
யென்பது காப்பு, உறவென்பது மிக, கிளத்தலென்பது
சொல்லுதல், சேமென்பது அகற்றல், படவென்பது
பிகழ்தல், நிறுத்தலென்பது தழீஇக்கோடல்; காப்புமிகுதி
சொல்லி அகற்றித் தழீஇக்கோடலும் என்றவாறு: ஆற்
றாத தன்மைக்கண் நிறுத்தலென்னுஞ் சொல் தழீஇக்
கொள்ளுமென்பது. எனவே, தலைமகனை ஆற்றாமை செய்
வனபோன்று ஆற்றுவிப்பன சொல்லுமென்பதும் போர
தது. நிறுத்தலென்னுஞ் சொல்லால் தழீஇக் கொள்ளு
மென்பதன்று, * நீக்கிநிறுத்தார் உய்நதுவிட்டார் போக்கி
விட்டார் என்பன்போல ஒருசொல் விழுக்காடுபட நின்றது
என்பாருமுனர். அங்ஙனங் காப்புமிகுதி சொல்லுமாறு:
டுவ்விடம் மிக்க காவலுடைத்து, நீயிர் வரற்பாலிரலீர்
என்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

“திக்கிலின்றுற்றார், ஆய்ந்துவிட்டார் என்றாற்போல”
என்பதும் பாடம்.

காப்புடைத்தென்று மறுத்தல்.

மண்ணிவர் செங்கோல் வரோதயன் வல்லத்து மாற்றவர்க்கு
விண்ணிவர் செல்வம் வினாவிதத வேந்தன்விண் டோய்பொதியிற்
கண்ணிவர் பூத்தண் சிலம்பிடை வாரன்மின் காப்புடைத்தாற்
பண்ணிவர் வண்டறை சோலை வளாயவெம் பைம்புனமே. (௧௦௪)

பூவலர் வயவர் நறையாற் றழியப் பொருதழித்த
வில்லான் வினங்குமுத் தக்குடை மன்னன் வியனிலத்தா
ரெல்லா மிறைஞ்சரின் றான் கொல்லி மல்லலஞ் சாரலிவகு
கில்லா தியங்குமின் காப்புடைத் தையவி: நீன்புனமே. (௧௦௫)

பூவலர் தன்பொழிற் பூலந்தைப் பூவலர் வரசுழித்த
மாவலர் தானை வரோதயன் கொல்லி மணிவரைவா
பேவலர் திண்சிலை யாரெமர் நீககா ரிருபொழுதுங்
காவல ராய்நிற்பர் வாரன்மி லீரிக் கடிப்புனத்தே. (௧௦௬)

இவ்வாறு தோழிசொல்லத் தலைமகன் ஆற்றினவா
றென்னையோவெனின், அச்சொல்லே ஆற்றுகிக்கும்;
இவள் இவ்விடத்து சிலைமையை மறையாது எனக்கு
உரைப்பாளாயது என்கட்கிடந்த பரிவினாகாதே! இத்
தானை என்கட் பரிவுடையாள் *எனக்கு இது முடியாமை
யில்லை பென ஆற்றுவானும். இனி இப்படி அருமைத்தாக
லின் இவளின் ஆகாதென்று உணர்வானாயின் வரைந்தெய்
துவானும். இவள் இவைபெல்லார் தலைமகனைச் சொல்லு
தற்குக் காரணமென்னெனின், தன் ஆற்றாமையால் யான்
முடிக்கின்ற அதனை எளிதென உணரும், அது படாமை அரி
தென உணர்வானாக என்றற்கு. இனி அச்சொல்லே ஆற்று
கித்த காரணமென்னெனெனின், இது முடியாதென
உணரின் இறந்துபடுவான்கொல்லோ வென்னும் அச்சம்
என்பது. இதனை இச்சுத்திரத்துள் எங்குந் தந்துரைக்க.

* 'என் குறை முடியாதவாறில்லை' என்பதும் பாடம்.

என்னை மறைத்தல் எவனாகியரென—ஆற்றாநகரின்
தலைமகனை இஃதிறப்ப இவன் இறந்துபடுமென நின்ற
தோழி, என்னை! நீர் இவ்வகையில் திரிதற்குக் காரண
மென்னெயென்னும். எனது ஆற்றாமை இன்னதியைதென
அதனை அறிந்திலன், அறியாதாட்கு இன்னது என் குறை
யென்பேனாயின் இவன் மறுக்கவும் பெறும்; இவனே இன்
னும் பல்கால் நெகிழ ஒழுகின், தானே அறிந்து முடிக்கும்
எனவுணர்ந்து, இன்னது என் குறை யென்
மறைத்தமைகூறி னாதானே நங்குறை என்னை மறைத்தால்
நகைத்துரைத்தல். நாமக்காவதென்னை என்னும்.

அதற்குச் செய்யுள்:

மின்னை மறைத்தசெவ் வேல்வலத் தால்விழி ளுத்தனொன்னார்
மன்னை மறைத்தவெற கோன்வையை சூழ்பெளவ நீர்ப்புலவக்
தன்னை மறைத்தின ஞாமல் கமமுநதண் பூநதுறைவா
* பென்னை மறைத்திவ் விடத்திய லாதுகொ லெண்ணியதே. (க௦௭)
தினடேர் வயமன்னர் சேலு ரகத்துச் செருவழியக்
கண்டே சதிரவேல் செறித்தவெவ் கோன்கொல்லிக் காப்பினத்து
வண்டேய் நறுங்கண்ணி கொண்டே குறையுற வந்ததன
னுண்டே முடித்த லெனக்கு மறைப்பினு முன்னகத்தே. (க௦௮)
† எனவே, மறையாது விட்டவிடத்து முடிவுண்டு
என்றொன்பது.

முன்னுறுபுணர்ச்சி முறை முறை செப்புவும்—முன்
னுறு புணர்ச்சியென்பது இயற்கைப்புணர்ச்சி, அதன்

---

* 'என்னை மறைத்த விடத்தியை யாதுகொ லெண்ணியதே'
என்பதும் பாடம்.

† 'எனவே என்சொல்லப்பட்டதாம், மறையாது விட்ட
விடத்து ஆமென்பதும் உண்டு என்றானாம்' என்பது வேருந்
ரட்டிப்பிரதியிற் கண்டபாடம்.

முறையென்பது பாங்கற்கூட்டம், அதன் முறையென்பது தோழிதன்னினையகூட்டம்; அஃது என்னை மறையாது விட முடிப்பன் என்றானாம். அதனால் என்குறை அறிந்தி லள், அறிந்த ஞான்று முடித்துத் தருமென ஆற்றுவானாம்.

மாயப் புணர்ச்சி அவனொடு நகரா நியே சென்று கூடுமென விடுத்தலும்—அவன் இரந்து பின்னின்றவிடத்து மாயமான புணர்த்துச் சொல்லுகின்றது உலகத்து நிகழ்வு தொன் மன்றாலோவென்று அவனொடு நகரின்னே, யாராயி வரா? அது நிகழ்வுமபெறும் நிகழாமையும் பெறுமே எனினும், யாங் குற்றேவன் மகனிராதலால்

நியே கூடுமென்று துணிந்து அவன் குறிப்பறியாது சொல் டுத்துத். லகில்லேம்; அவனாகரு நியேசென்று நின் குறை சொல்லென்னும்.

அதற்குச் செய்யுள்:

சேயே யெனகின்ற தென்னவன் செநிலத் தேற்றதெவ்வர்
போயே விசம்பு புகழ்ச்செற்ற கோனகதன பூம்பொதியில்
வேயே யனையமென் றோளிக்கு நின்கண் மெலிவுறையே
நியே புரையாய விரையா ரலகக னெடுதெகையே. (௬௦)

புரைத்தா ரமர்செய்து பூலதைப் பட்டபுல் லாதமன்னர்
குரைத்தார் குருதிப் புனல்கண்ட கோன்கொல்லிப் பாவைஉன்ன
நிரைத்தார் கருமென் குழலிக்கு நியே றெடுத்துறைவா
வுரைத்தா லழிவதுண்டோசென்று நின்றாநி னுண்மெலிவே. (௬௧)
என்னும். என்றவிடத்து ஆற்றாமை; என்னை? உலகத் தார் ஒருவரை இக்குறை முடித்துத்தரல்வேண்டுமென்று இரந்தவிடத்து என்னின் ஆகா, நீரே சென்று முடித் துக்கொண்மினென்றால் எத்துணையும் இன்னாதன்றே, அது போல என்பது. அவ்வகை ஆற்றாமை நின்றானது ஆற்றாமை ஆற்றுவதொன்றைப் பற்றும். என்னை? நகரின்ன

தே சொல்லியது. அந்நகை ஒன்றுடைத்தென ஆற்று
வானாவது. இனி,

அறியாள் போறலும்—தலைமகன் தழையுங் கண்ணி
அறியாள் போன் யுங்கொண்டு பின்னின்றவிடத்தும் தும்
துகிணைவுபெட்டல். மாற்சொல்லப்படுவானே அறியேனாலேக
வென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

பொறிகெழு சென்டை * வடவரை மேல்வைத்திப் பூமியெல்லா
கெறிகெழு செங்கோ னடாகெடு மாறனெல் வேவ்வெனருள்
வெறிகமழ் பூங்கன்னிக் கானல் வீளையாட் டயாரின்ற
செறிமுழ லார்பல் யார்கண்ண தோவண்ணல் சிந்தனையே. (௧௧௧)
தினைய வெதிரின்ற தெம்மன்னர் சேவூர் படசெறுகட்
டுனையர் கருங்கைக் களிறுநி னுன்றெண்டிச சூத்துறைவாய்
வனையர் வனமுலை யார்வண்ட லாரும் வாரெடுவகண்
னினையர் பலருள் யார்கண்ண தோவண்ண லின்னருளே (௧௧௨)
என்னும். இதுகேட்டு ஆற்றுவாய்வின்று என்குறை இன்னார்
கண்ணதென்று அறிநதிலள, அறிநதனான்று முடித்துத்
தருமென ஆற்றுவானாவது.

குறியாள் கூறலும்—இத்தழை நல்ல, இக்கண்ணி
சல்ல, இவை கொள்ளற்பாலவென்று கையுறை பாராட்டி.
கின்ற நிலைமைக்கண் அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளாது மற்
றென்று சொல்லி நீங்குவது. அதற்குச் செய்யுள்:

குறியாள் கூறல்.

மன்னன் வழுதயன் வல்லத்தொன் னார்கடகு வானம்காடுத்த
தென்னன் நிருமால் குமரியங் கானற் றிரைதொகுத்த
மின்னுஞ் சுடர்ப்பவ எத்தரு கேவிரை நாறுபுண்ணப்
பென்னக் துகள்சிந்தி வானவீற் போன்றதிப் பூத்துறையே. (௧௧௩)

* 'பென்மலர்வரை' என்பதும் பாடம்.

காரணி சோலைக் கடைய வீடத்துக் கறுத்தெதிர்த்தார்
 தேரணி தானே சிதைவித்த கோன்கன்னித் தென்றுறைவாய்
 நீரணி வெண்முத்தி னூலிந் நெடுமணன் மேலிழைத்த
 வேரணி வண்டல் சிதைக்கின்ற தாலிவ் வெறிக்கடவே. (ககச)
 என்பது கேட்டு இவள் இக்குறை முடியாள், அவத்த
 மே வருந்தினேன், யான் சொல்லியது இருப்ப ஏதெ
 தொன்று சொல்லினமையினென்று * ஆற்றினாயினான்.
 அவ்வாற்றாமை ஆற்றுவதொன்றனைப்பற்றும்; ஆற்றுவ
 தியாதோவெனின், இவள் பிற்தொன்றிற்குப் புடைகவ
 ன்று நின்ற நிலைமைக்கண் வந்தேன், அல்லாக்கால் மறுமாற்
 றந் தாராமை இல்லை, இவள் கவன்றுநில்லா நிலைமைக்கண்
 வருவெனென அந்நசையால் ஆற்றாம.

படைத்து மொழி கிளவியும்—† இவன் இத்தழை நல்ல,
 இக்கண்ணி நல்ல, இடமுத்து நல்ல, இஃ
 படைத்துமொழி கொள்ளற்பால வென்று கையுறை பாராட்
 யான் மறுத்தல். டி நின்ற நிலைமைக்கண் இங்ஙனஞ் சொல்
 லும்: யாதோவெனின், இவ்விடம் என்
 னையரானுந் தன்னையரானும் பல்காலும் புகுதரப்படுமால்;
 அவர் துடிமைக்கண்டால் ஏதஞ்செய்வார், கூற்றினங் கடுஞ்
 சினத்த ராதலான்; நீர் உடையதோர் குறை உண்டே
 யெனின், அகன்று நின்று முடித்துக்கொள்ளற்பாற் நென்
 னும். அதற்குச் செய்யுள்:
 பொன்னயர் வேங்கையம் பூத்தழை யேந்திப் புரிந்திலங்கு
 மின்னயர் பூணின வாறற் சிலம்ப விழிஞத்தொன்னார்
 மன்னயர் வெய்தவை வேல்கொண்ட வேந்தனம் மாந்தையன்கு
 டன்னயர் தியர் பல்கால் வருவாரித் தண்புனத்தே. (ககஐ)

‘அவ்வாற்றுல்தான் ஆற்றினாயினான்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘இவனித்தழையு மிக்கண்ணியும்நல்ல, இம்முத்து மிவ்விப்பி
 யும் நல்ல’ என்பதும் பாடம்.

பூட்டிய மாரெடுத் தேர்மன்னர் பூல்கைப் பூவழிப்
 வேட்டிய திணடே ருசிதன் பொதிய னுயர்வரைவா
 லீட்டியர் காயினர் வீணயர் வாரிய ரெப்பொழுதுங்
 கோட்டிய வில்வர் குறவர்கண் ணன்மினிக் கொயபுனத்தே. (ககசு)

இது படைத்து மொழிகிளவி ஆயினவாறு என்னையேடி
 வெனின், பெரியார்களிடமெனப்படுவன பெண்பால்கட்டு
 உரியவழி ஆண்பால்கள் புருதலும் ஆண்பால்கட்டு உரிய
 வழிப் பெண்பால்கள் புருதலுஞ் செய்யப்படாதன. அவற்
 றை இல்லது படைத்துமொழிந்தமையாற் படைத்துமொழி
 கிளவி யெனக்கொள்க. அதுகேட்டு ஆற்றானும்; என்னை?
 இவள் ஒருதிறத்தின் நீக்குதற்கு இவ்வாறு சொல்லு
 கின்றனென ஆற்றானுபினான்.

அவ்வாற்றானும் ஆற்றுவதொன்றைப்பற்றும்; என
 பற்றுமோவெனின் இவ்வகை என்கண் ஏதத்திற்குக் கவல்
 வான் யானெய்தாது விடின் உளதாம் ஏதத்திற்குங் கவலு
 மென அற்றுவானாம்.

குறிப்பு வேறு கொளலும்—தான கூட்டம் வேண
 டிக் குறிப்பினளாயினுஞ் சொல்லுங் கூற்றும் இன்றி
 வேண்டாத குறிப்பினளாய்க் காட்டுவது; அது கண்டிம
 ஆற்றானும். என்னை? இவள் என்குறை முடியாள், அவத்த
 மே வருந்துகின்றேனென. இது தானே ஆற்றாதற்குக்
 காரணம் ஆமாறு: ஒக்கும், பிறிது ஒன்றற்குப் புடை
 கவன்று நின்ற நிலைமைக்கண் வந்தென், அப்புடைகவுற்சி
 யில்லா நிலைமைக்கண் வந்தால் ஒரு மாற்றஞ் சொல்லும்
 பிறவென ஆற்றப்பெயரும். அஃகேயெனின், மேலனவும்
 எல்லாம் 'குறிப்பு வேறுகொள்'லேயல்லவே! *இதனையே

* இங்கிருந்து என்கு வரிகள் வேறொரு பாதியிற் காணப்பட
 வில்லை.

சூயப்பு வேறுபொருளெனச் சொல்லியது எற்றிற்கோ
வெனின், அவை எல்லாஞ் சொன்னிகழ்ச்சியுடைய, இது
சொன்னிகழ்ச்சியின்றிக் கூட்டம் வேண்டாக் சூயப்பின
ளாவது எனக்கொள்க. இனிப் பிறர் 'சூயப்பு வேறுபொருள்
லும்' என்பதனைச் சொல்லுமாறு: தன்குறிப்பினளன்றி
நின்றாட்கு என் சொல்லிச் செல்கேன் என்னும். அதற்குச்
செய்யுள்:

தவலவி தன்குறிப்பினளல்ல னென்றல்.

ஆடியன் மாநெடு தேர்மன்ன ராற்றக் குடியழியக்
கோடிய திண்சிலைக் கோனெடு மாநன்றென் கூடலன்ன
ணீடிய கார்முடி லீலமுஞ் குடா ளீனைநகுநின்ற
டோடியல் பூநெடுங்க லாயநி யேன்சென்று சொல்லுவதே (ககள)
நெறிநீ ரிருங்கழி லீலமுஞ் குடான்
பொநீமாண் வரியலவ னுடலு மாடான்
சிறுததல் வியர்வரும்பச சிவதியா நின்றாட்
கெறிநீர்த்தண சேர்ப்பயா நென்னொல்லிச் செல்கோ.

என இவ்வாறு சொல்ல ஆற்றாநாயினான், அச்சொல்லே
புற்றுக்கோடாக ஆற்றமென்பது. அவன் தன் குறிப்பின
ளன்றி நின்றாளெனச் சொல்லினமையின் தன் குறிப்பின
ளாய் நின்ற பொழுது சொல்லுமென ஆற்றுவானாம்.

அன்ன பிறவுந் தலைப்பெயல் வேட்கை முன்னுறு
புணர்ச்சிக்கு உரிய என்ப—அன்ன மற்றுமுள முன்னுறு
புணர்ச்சியைப் போலத் தலைப்பெய்விடப் பென்னும் உள்
ளத்தாள் சொல்லுதற்கு உரிய கிளவிகளெனக் கொள்க.
அங்ஙனம் ஒதுவான்புதப் பெருகுவது கண்டு சிலவேதிக்
சிலபுறனடுத்தார், அஃது இலக்கண மாகலானென்பது.
'அன்ன பிறவும்' என்றதனால் இங்ஙனமுஞ்சொல்லும்: நீயிர்
விருந்தினிராகலான் அவளது அருமை பெருமை அறி
வீரன்றே, அவள் தாமரைக்கொட்டையின் அல்லியே

போலக் கிளை புறங்காப்பச் செல்வாள், இந்நிலத்து மிக்
காள் ஒருதலைமகள், எமக்குக் கண்கூடாகச் செல்வதோர்
தெய்வமல்லனோர் அவளைக் கண்ணிற்கண்டு கையிற்கப்பித்
தலையிற் பணிந்து வழிபடச் செல்வதல்லது எம்போல்வார்
களால் ஒரு குறைவுணர்த்துந் தன்மையனோ என்று
சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

அருமைசாற்றல்.

புட்புலம் புமுனற பூலதைப் போரிடைப் பூழியர்கோ
னுட்புலம் போடு செவசென்ற வேத னுறதையன்னாள்
கட்புல னுச்செல்லுந் தெய்வங்கண் டாய்கமழ் பூஞ்சிலம்பா
வட்கில னாகியெவ் வாறு மொழிவனிம் மாற்றுகளே. (௧௨௮)

“நெருநலு நுன்னு னெல்லையு மொருசிறைப்

புதுவை யாகலிற் கிளத்த னாணி

நேரிறை வளைததோ ணின்னோழி செய்த

வாரஞர் வருத்தவ களையா யோவென

வேர்குறை யுறுதி ராயிற் சொற்குறை

யெம்பதத் தெளிய னல்ல னெமக்கோர்

கட்காண் கடவு னல்லனோ பெரும

வாயகோன் மினகின் மலையங் கொழும்பொடி

துஞ்சபுலி வரிப்புறந் தைவரு

மஞ்சுரும் மணவரை மன்னவன் மகளே.”

இனி இவ்வகையுஞ் சொல்லும்: நீயிர் பெரியிர்,
யாஞ் சிறியேம், நும்மோடு எம்மிடைக் கட்டுரை பொருந்
தாதென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

குலமுறை கூறி மறுத்தல்.

நடைமன்னு மென்றெம்மை நீர்வது நண்ணன்மி நீர்வனாட்

நடைமன்னு செல்வர் நமரெமர் பாழி † யிகலழித்த

* ‘ஆருயிர் வருத்தம் களையா யோவென’ என்பதும் பாடம்.

† ‘இன்மலைந்த’ என்பதும் பாடம்.

படைமன்னன் *தென்குல மாமதி போற்பனி முத்திலங்குங்
புடைமன்னன் கோடியர் கொல்லியஞ் சாரற் குறவர்களே. (ககக)

உற்றவ ரேதும்க் கொண்புன னுட்டிறு † செல்வார்சொல்லின்
மற்றெம ராய்விடின் வானவன் ருனுடை மானினையச்
செற்றமர் சேவூர்ப் புறங்கண்ட திங்கட் டிருக்குவத்தக்
கோற்றவன் மாறன் குடக்கொல்லி வாழுங் குறவர்களே. (கஉ௦)
இழைவளர் பூணண்ண லீர்ப்புன னுடனை நீயெமரோ
மழைவளர் மானக் ‡ களிறுகதி மாநீர்க் கடையல்வென்ற
தழைவளர் பூங்கண்ணி மூன்றுடை வேகதன்றண் ணம்பொதிபிற்
சூழைவள ராரத் தருவியஞ் சாரற் குறவர்களே. (கஉ௧)

“ இவளே, கான நண்ணிய காமர் சிறகுடி
நீனிதப் பெருங்கடல் கலங்க வுன்புக்கு
மீனெறி பரதவர் மகளே நீயே
கெடுவகொடி துடங்கு நியம மூதூர்க்
கீ கடுகதேர்ச் செல்வன் காத்தன் மகளே
நிணச்சுற வறுத்த வுணக்கல் வேண்டி
யினப்பு னோப்பு மெமக்குகல வெவனோ
புலவு காறுதுஞ் செலசின் நீமோ
பெருநீர் விளையுனஞ் சிறுநல் வாழ்க்கை
தும்மொடு புரைவதோ வன்றே
யெம்ம னோரிற் செம்மலு முடைத்தே” (தற்றிணை-௧௫.)

என ஆற்றாறுபினன்; ஆற்றாறுய், நீயிப்பெரியிர் பாஞ்
சிறியே மென்பதன்றே சொல்லியது; பாணும் அத்தன்மை
யனாக எய்தலாமன்றே என்று ஆற்றாமென்பது. இனி
இவ்வாறுஞ் சொல்லும். அத்தற்குச் செய்யுள்:

* ‘தென்குல மாமதி பெற்றபன் முத்திலங்கு’ என்பதும் பாடம்.

† ‘உயர்செல்வர்’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘களிறுக’ என்பதும் பாடம்.

கீ ‘கடுகதேர்ச் செம்மல்’ என்பதும் பாடம்.

நீடுநீர்க் கான னெருளு நித்திலங்கொண் டையவாதிர்
கோடியர் வெண்மணற் கொற்கையெம் மூரிவற்றாற் குறையிலம்யா
மாடுங் கழங்கு மணீவினக்கு மம்மனையும் பிதவு மெல்லாம்
பாடிய வலப்பனவும் †பந்தாடப் படுவனவும் பனிநீர்முத்தம்.
முன்னைத்தஞ் சிற்றின் முழங்கு கடலோத ‡மூழ்கிப்போக
வண்ணைக் குரைப்ப னறிவாய் கடலேயென் றலறிப்பேருந்
தன்மை மடவார் தணந்துகுத்த வெண்முத்தந் † தயங்குகானற்
புண்ணையரும் பென்னப்போவாரைப் பேதுறுக்கும்புகாரேயெம்மூர் ||

இன்னும், அன்னபிறவும் என்றதனானே தமிழிஃ
கொள்ளப்படுவனவற்றிற்குச் செய்யுள்:

வேழம் வினவுதிர் மென்பூங் தழையுங் கொணர்ந்துறித்றி

ராழ முடைய கருமத்திர் போறி ரணைந்தகலீர்

சோழன் சுடர்முடி வானவன் நென்னன்றுன் னொதமன்னர்

** தாழ மழையுரு மேகிய கோண்கொல்லித் தண்புனத்தே. (1)

பாவுற்ற நீகதமிழ் வேந்தன் பாரங்குசன் பாழிப்பற்றாக்

கோவுற்ற வல்லல்கண் டான்கொல்லிச சாரலெங் கொய்புனத் தா

ளேவுற்ற புண்ணோடு மான்வந்த தோவென்னு மீர்ஞ்சிலம்பா

மாவுற்ற புண்ணிற் கிடுமருந் தோரின்னை வார்த்தையே. (௨௩)

வேனக நீண்டகண் ணாளும் விரும்புஞ் சுருமபரற்றத்

தேனக நீண்டவண டார்கண்ணி யாயசிறி துண்டுதெவ்வர்

வானக மேறவல் லத்துவென் றுன்சொல்லி மால்வரைவாயக்

கானக வாழ்கருங் ††கண்டறி வாரிக் கமழ்ததையே. (௨௪)

துடியா ரிடைவடி சேவற்கண் மடநகைதன் சொல்லறிநூதற்

கடியார் கமழ்கண்ணி யாயகொள்வல் யான்களத் தாசில்வென்ற

வடியா ரிலங்கிலை வேன்மன்னன் வானே றணிகதவென்றிக்

கொடியான் ††மழைவளர் கொல்லியஞ் சாரலிக் கொய்ததையே (2)

* 'குறையேமல்லேம்' என்பதும் பாடம். † 'பந்தாடப் படுவன
வும்' என்பதும் பாடம். ‡ 'மூழ்கிப்போயர்' என்பதும் பாடம்.
§ 'தகைசுழ்க்கானல்' என்பதும் பாடம். || 'கொற்கையெம்மூர்' என்
பதும் பாடம். ** 'தாழுடரையரு' என்பதும் பாடம். †† 'கண்
டறியார்' என்பதும் பாடம். ‡‡ 'மழைதவழ்' என்பதும் பாடம்.

அங்கே முவர்துக் கண்ணியி னுடரு ளித்தரினு
மெக்கே முவருக் கியைவன போலா விருஞ்சிறைதாய்
வெக்கே முயினலக கொண்டவன் விண்டோய் பொதியிலின்லாபச்
செக்கேழ் மலரின் தளிரினம் பின்முயின் நீரதழையே. (கடசு)
வேசித் தடந்தொங்க லண்ணல் விருந்தா விருந்தமையாற்
பூரித்த மென்முலை யேழை புணையின்பொல் லாதுகொல்லாம்
பாரித்த வேந்தர் பறந்தலைக் கோடிப் படப்பரிமா
வாரித்த கோமான் *மணிரீர் மலயத்து மாந்தழையே. (கடஎ)
ஏமாண் சிலைத்து வேழையு மேற்குமின் தோனகலாப்
பூமாண் கமழ்கண்ணி யாய்நின்ற தொன்றுண்டு பூழிடர்கோன்
பாமான் டமிழின் பராவகுசன கொல்லிப் பனிவரைவாயத
தேமாண் பொழில் னகத்தன்றி யில்லையித் தேந்தழையே. (கடஅ)
|கைநிலத் துக்கணை யாற்சிலை யுதிக் கறுத்தெதிர்த்தார்
செந்நிலத் துப்படச சேரிய கோன்செழுந் தன்பொதியி
விகநிலத் திம்மலை மேலொவ்வ வாலிரு தன்சிலம்பா
வெந்நிலத் தெம்மலை மேலவிச சந்தனத் தீர்த்தழையே. (கடக)
இவைபுழை ஏற்கச் சொல்கிகொள்க. அஃதே பெ
னின் இவற்கு முடிக்கக் கருதுவாள் இவ்வாற்றான் இவனை
வருத்துவ தெற்பிற்கோ வெனின், தன்கண் டநாணுண்
டாந்துணையும் குறையாடி நாணினது நீக்கத்துக்கட்
கொண்டுநிலை நுவலாநென்பது. அஃதேயெனின், முன்னு
புணர்ச்சிபோலத் தலைப்பெய்சிப்பென்னும வேட்கை அவ
ட்குரிய ஏன்றையான் முன்னுறுபுணர்ச்சியை உணர்ந்தா
ளோவெனின், உணர்ந்தாளல்லள்; அந்நீரமைக்கு வரமபெய்
ந்ந் புணர்ப்பல் என்னும் நினைப்பினள்; அந்நினைப்பினை ஆசிரி
யன் தான் டீ முன்னுறுபுணர்ச்சியா ஒப்பித்தானென்பது

* 'மணிரீண்டலெத்து' என்பதும் பாடம்

† 'கைநிலத் துக்கணை யாற்கணை சிந்தி' என்பதும் பாடம்.

‡ 'நாணுக் கெடுதலுணையும் குறியாடி' என்பதும் பாடம்.

தீ 'முன்னுறு டுணர்ச்சியோடு' என்பதம் பாடம்.

-கஉ. குறையுறு புணர்ச்சி தோழி தேஎத்துக்
கிழவிக் கில்லை தலைப்பெய லான

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், தலைமகளது இலக்கணம்
உணர்த்துதல் றதலிற்று.

இதன்பொருள்: குறையுறுபுணர்ச்சி—*குறையுறவினாற்
புணரும் புணர்ச்சி; தோழி தேஎத்து—தோழிமாட்டு; கிழ
விக்கு இல்லை—தலைமகட்கு இல்லை; தலைப்பெயல் ஆன—
†தலைப்பெய்தற்கண் என்றவாறு.

தோழிபக்கம் நின்ற குறையுறவினாப கூட்டர் தலை
மகட்கில்லை என்றவாறு.

அஃதியாங்ஙனமோவெனின், ஈங்கு வந்து ஒழுகாநின்
றான் ஒரு தோன்றல் உளன், அவன் என்னினாவதோர் குறை
புடையான் போலும்; அக்குறை இன்றியமையாமையான்,
அக்குறை முடித்தருளாயாயின் என்னைக்குற்றேவல் இழத்தி
யென, அவளை யிழப்பதற்கஞ்சிக் குறைநோர்ந்து தலைமகள்
தலைமகளை ஏற்றுக்கொண்டு கூடுங் கூட்டமில்லை, வழக்கி
னுட்போல என்பது.

“அவ்வியல் பல்லது கூட்டக் கூட

லெவ்விடத் தானுங் களவிற் கில்லை” (இறையனார்-ச.)

என அமையாதோவெனின், அதுசொல்லிப் போந்து,

“உள்ளத் துணர்ச்சி தெள்ளிதிற் காந்து

கிழவோ டேஎத்துக் குறையுறாஉ முளவே

குறிப்பறி வுறாஉங் காலையான” (இறையனார்-கஉ.)

என்றது சொல்லவே, இவ்வகை தோழியாற் குறையுறப்
புணரும் புணர்ச்சி உண்டுகொல்லோவென்று ஐயமா

* ‘குறையுறவினையுணரும் புணர்ச்சி’ என்பதும் பாடம்.

† ‘தலைப்பெய்தற்கு இலக்கணம்’ என்பதும் பாடம்.

மென்று மேலதனையே வலியுறுத்தற்கு இச்சூத்திரம் வேண்டிற்றென்பது.

இனி ஒருசாரார் சொல்லுமாறு: 'குறைபுறுபுணர்ச்சி' தோழிதேளத்துக் கழறிக்கில்லை' யென அகையாதோ? 'தலைப் பெயலான' என்றது எற்றிற்கோவெனின், தோழி கூட்டந்தான் தலை இடை கடையென மூன்றுவகைப்பட்டது அவற்றுள் *தலைக்கண்ணேயில்லாது இடையார் தாத்தும் இறுதிக்கண்ணும எல்லாம இவள் கூட்டவே கூடுகின்றேன் என்பது அறிந்தே கூடும. †இங்ஙனமல்லா விடத்து,

“ அருன்புரி நெஞ்சமோ டெஃகு துணையாச

வாதோன் கொடியனு மல்லன் றாத

நீதவ றுடையை மல்லே நின்வயி

னா வரும்படர் செயத

யானே தோழி தவறுடை யேனே.”

என்னுமாறு உண்டோவென்பது, மற்றும் எங்கும் இப் பெற்றியே வந்தனவெல்லாங் கொள்க. (௧௨)

௧௨ தோழிக் குரியவைகோடாய் தேளத்து மாறுகோ ளில்லா மொழியுமா ருளவே. என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், †போய் அறத்தொடு நிலை உணர்த்துவார் அவ்வறத்தொடு நிற்கும முறைமை யுணர்த்துதல் துதலிற்று.

1) இதுன்பொருள்: தோழிக்கு உரியவை—தோழி சொல்லுதற்கு உரிய; கோடாய் தேளத்து—செவிலித்தாய்மாட்டு

* 'தலைக்கண்ணே அறியவில்லாது' என்பதும் பாடம்.

† 'இங்ஙனமில்வாவிட்ட விடத்து' என்பதும் பாடம்.

‡ 'பெயர்த்தொருகில்' என்பதும் பாடம்.

மாறுகோள் இல்லா மொழியுமார் உளவே—மாறுகொள்ளா
மைச் சொல்லுஞ் சொற்களும் உள என்றவாறு.

எற்றினொடு மாறுகொள்ளாமைபோவெனின், தாயறி
வினொடு மாறுகொள்ளாமைபுந், தலைமகள்பெருமைபொடு
மாறுகொள்ளாமைபுந், தலைமகளது கற்பினொடு மாறு
கொள்ளாமைபுந், தோழிதனது காவலொடு மாறுகொள்
ளாமைபும், நாணினொடு மாறுகொள்ளாமைபும், உலகி
னொடு மாறுகொள்ளாமைபுமெனக்கொள்க. என்னைத்
துககண்ணோவெனின், "காப்புக் கைமமிக்குக் காமம் பெரு
கினும்" (இறைய-உக) என்னுஞ் சூத்திரத்துட் சொல்லப்
பட்ட நான்கு இடத்தும் வேறுபாடுண்டாம். அஃது
எப்பொழுதுண்டாயிற்று அப்பொழுதே தோழிக்குப்
புலனாம்; என்னை? தான் அவள் என்னும் வேற்றுமையில
ளாகலான். அவ்வாறாயினவிடத்துத் தோழி எனக்குப் புல
னாயினவாறேபோல யாய்க்கும் புலனாயினனான்று வாளா
ஒழியாள், அறிவாநர வினா; வினாயின இடத்து வினாவப்
பட்டார் தெய்வத்தினுள் ஆயிற்றென்ப; * என்னை? பிறி
தொன்று கட்டி உணருந் தன்மைத்தன்று இக்குலமாகலா
னும் அதுவே சொல்லுதற்பயத்தது தங்கருமமாகலானும்.
அறியாதோரு சொல்லுப. சொல்ல, இவள் தெய்வத்
திற்கு வழிபாடு செய்கிக்கும்; செய்கிக்கத் தலைமகளுக்குக்
கற்பழியும்; என்னை? தன் தலைமகனையன்றிப் பிறிதோர்
தெய்வம் வணங்கார் பத்தினியாராகலின். தெய்வத்தை
வணங்கக் கற்பழியுமென்று தலைமகள் ஆற்றாளாம்.

அல்லதூஉம் ஒழுக்கக்குற்றக்குறைபாடு நீங்கி ஒக்கி
வாராநின்ற தொல்குலம் மணிக்கலங் கதுவாய்ப்பட்டது

* இதுமுதல் ஐந்துவரிகள் வேரோர் எட்டுப்பிரதியிற் காணப்
படவில்லை.

போல யான் தோன்றி இவ்வகை அணங்காட்டு அறி
யாது அணங்காட்டு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதெனவும்,
யாம் உற்றது *நிரப்பப்பாட்டினும் வேலன்றனது வெழி
யாட்டு வலத்தினனும் எம்பெருமானை அவ்வெறிக்களத்துக்
கொண்டுவருங்கொல்லோ என்னும் பேரச்சத்தினனும்,
எம்பெருமானை அவ்வெறிக்களத்துக் கொண்டுவருகல்
லாது என்கண்ணின்ற வேறுபாட்டைப் புறத்தார்க்குப்
புலனாகாமை மறைப்பதுகொல்லோ எனவும், அங்ஙனம்
மறைத்ததனைக்கேட்ட எம்பெருமான் என்னினிய
வேறுபாடு பிறிதொன்றினனும் நீங்கும்போலுமென்று
உட்கொள்ளுமெனவுந் தலைமகள் ஆற்றாளாமென்று தோழி
ஆற்றாளாம்.

ஆற்றாளாயினாது ஆற்றாமை ஆற்றுவதொன்றனைப்
பற்றும்; ஆற்றுவது பிறிதின்மையின் யாய் † அறிவாரை
வினாவுமிடத்து என்னை வினாவும்; வினாவ, யான் அறியே
னென்றதன் புறத்தாம பிறரை வினாவுவது; அங்ஙனம்
எனனை வினாவினவிடத்து இனி யாது சொல்லுவே
னென்று கூட்டயில் நாட்டவகையாற சிந்தித்துக்கொண்
டிருந்தாள்; இருந்த நிலைமைக்கண் தாய் பிறற்றாரூன்று
சிறுகாலையே படிமக்கலத்தொடும் புக்காள், மகளை அடியிற்
கொண்டு முடிசூறும் நோக்கினாள்; நோக்கி, அன்னாய்! என்
மகள் பண்டையளல்லளால், இவ்வேறுபாடு எற்றினா
யிற்று, நன்னால் அறியப்படுவதுண்டோவென்னும்; என்ற
விடத்து இவள் அன்றுகொண்டு என்னாலுஞ் சிறிதுண்டு
அறியப்படுவது; யாதோவெனின், எம்மைக்கழைக்கற்றைக்
குழவிப்பிராயத்து மாழைகலந்த ஏழைமையாரொடு

* 'நிரப்பப்பாட்டினும்' என்பதும் பாடம்.

† 'இவற்றை விஞ்ஞரிடத்து' என்பதும் பாடம்.

காடகோலஞ்செய்து வினையாடிவம்மினென்று போக்கினாய்;
போக்கினவழி, யாம்போய் ஒரு வெண்மணல் பரந்த தண்
*மலர்ப் பொழிவிடை வினையாடிநின்றேமாக, ஒருதோன்றல்
†ஒரு கண்ணிருவளைப்பூக்கொண்டு அவ்வழியே போந்தான்;
போதர, நின்மகள் அவனை நோக்கி அப்பூவினை என் பாறைவக்
கு அணிபத் தம்மினென்றாள்; அவனும் பிறிது சிந்தியாது
கொடுத்து நீக்கினான்; இஃது அறிவது அறியாக்காலத்து
நிகழ்ந்ததென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

அறத்தோடு நின்றல்.

கத்தார் களிது கடாயசசெந் நிலத்தைக் கறுத்தெதிர்த்து
வந்தா ரவியவை வேல்கொண்ட றோன் டுகனனி லார்துறைவாய்ப்
பந்தார் விரவிதன் பாவைக்கு வேண்டப்பிழைப் போதொருவர்
தந்தார் தாவவை கொண்டணிந் தாளித் தடங்கண்ணியே. (கூஉ)
நின்போ ரரசரைச சேஷ ரழிவிதத் தென்னன்னவீர்
மன்போ வழிக்குஞ்செந் கோன்மன்னன் வையைநன் னுடையான்
கண்போற் குவனையம் போதங்கொர் காணையைக் கண்டிரப்பத்
கண்போ தவன்கொடுத் தானணிந் தாளித் தடங்கண்ணியே.

இஃது அறிவது அறியாக்காலத்து நிகழ்ந்ததனை அறி
வதறிந்து, கொண்டார்க்குரியர் கொடுத்தாரென்பதும் உற்
றார்க்குரியர் பொற்றொழிமகளிரென்பதும் நினைந்து அவனை
வழிபடாது பிறிதோராறு ஆவதாயின், இக்குலத்துக்கு வடு
வாங்கொல்லோ எனக் கருதினமையான் நின்மகள் வேறு
பட்டதென்னும். எனவே, தாயறிவினொடு மாறுகொள்ளா
தாயிற்று; என்னை? வினையாடிவம்மினென்றமையின். இனிப்
பெருமையொடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று, அக்காலத்து நற்

* 'மணப்பொழில்' என்பதும் பாடம்.

† 'இரண்டுகண்ணிருவளைப்பூ' என்பதும் பாடம்.

‡ 'சென்னிவார் பொழில்வாய்' என்பதும் பாடம்.

§ 'பணிக்குவனை' என்பதும் பாடம்.

செய்கை செய்ததனை இக்காலத்து நினைந்தமையின். இனிக்கு
கற்பினெடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று, இவ்வாறன்றிப் பிறி
தோராறு ஆயின இடத்துக் குடிக்கு *வடுவாடுமணக் கருதி
னமையின். இனித் தன் காவலொடு மாறுகொள்ளாதா
யிற்று, இருவரும் இருந்த நிலைமைக்கண் நிகழ்ந்ததென்ற
மையின். இனி நானினெடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று, அறிவு
தறியாக்காலத்து நிகழ்ந்ததென்றமையின். இனி உலக்
னெடுமாறு கொள்ளாதாயிற்று, உற்றார்க்குரியா பொற்
றொடிமகளிரென்றமையின். இது மாறுகோள இல்லா மொ
ழியாய் நிகழ்ந்தவாறு. இது பூத்தருபுணர்ச்சி.

இனிக் களிறு தருபுணர்ச்சிக்குச் செய்யுள்:
உறுகற் புடைமையி னுன்னுமிப் பேதை யுசிதனென்னார்
மறுகற் திறலுரு மேந்திய கோன்கொல்லி மால்வரைவாய்த
துறுகற் புனமுஞ் சிதைத்தெவக டமமைபுந் துன்னவந்த
சிறுகட் களிறு கடிந்திடர் தீர்த்த சிலம்பனையே. (கஉஉ)
கினஞ்சேர் முலைமங்கை யுன்னுமிப் போதுங் கடையலொன்னார்
மனஞ்சேர் துடர்கண்ட வானவன்மாறனமை தோயபொதியிற்
புனஞ்சேர் தினையுங் கவர்ந்தெம்மைப் போகா வகைபுருந்த
சினஞ்சேர் களிறு கடிந்திடர் தீர்த்த சிலம்பனையே. (கஉஉ)

இவையும் அவ்வாறே புரைத்துக்கொள்க.

இனிப் புனல் தருபுணர்ச்சிக்குச் செய்யுள்:

ஒக்கிய வெண்குடைப் பைக்கழற் செங்கோ லுசிதன்வையை
வீக்கிய தன்புன வாடி வினையாட் டயர்பொழுதிற்
றேக்கிய தெண்டிறை வாங்க வொழுநின் சேயிழையா
ணீக்கிய போதருள் செய்தனன் வந்தோர் நெடுந்தகையே. (கஉச)

* 'வழு' என்பதும் பாடம்.

சின்னான் மறந்திலம் டாமுந்தென் சேவூர்ச் செருமவந்த
மன்னான் செலச்செற்ற வானவன் மாறன்வை யைத்துறைவாய்ப
பொன்னா புனலெம்மை வாங்கும் பொழுதக்கொர் பூங்கணைவே
நன்னா னொருவ னணைந்தெமக் குச்செய்த வாரானே. (௧௨.௮)

இவையும் அவ்வாறே உரைத்துக் கொள்க.

காமர் கடும்புணல் கலந்தெம்மோ டாடுவா
டாமனாக்கண புதைத்தஞ்சித் தனர்த்ததனோ டொழுகலா
னீனாக *தறம்பைந்தார் தயங்கப்பாய்ச் தருளினாற்
பூனாக முறத்தழிஇப் போததா னகணகலம்
உருமுலை புணர்த்தன வென்பதன வென்றேழி
வருமழை தரல்வேண்டிற் றருகிற்கும் பெருமையனே. (கவி-39.)
என இதுவும் புனல்தருபுணர்ச்சி.

இனி உம்மையான் மாறுகோளில்லாக் குறிப்பும் உன
வெனக்கொள்க. அக்குறிப்பு நிகழுமாறு: இவளை வினா
வாறே அட்வாரை வினாபின் னிடத்து அறிவோர் தெய்வத்தி
னான் ஆயிற்றென்ப. என்றக்கால் தெய்வத்திற்கு வழிபாடு
செய ரிப்பான் வேலனைக் கூவி வெறியாட்டெடுத்தாக்
கொண்டு வெறியாடுமிடத்து வேலற்குச் சொல்லுவாளாய்ச்
சொல்லாம. அதற்குச் செய்யுள்:

வண்டா நிரும்பொழில் வல்லத்துத் தென்னற்கு மாறெதிர்த்த
விண்டா ருடலின் மறியறத் தூட்டி வெறியயர்ந்து
தண்டார் முருகற் றருகின்ற வேலதண் பூஞ்சிலம்ப
னொண்டா ரகலமு முண்ணுங் கொலோகின் னுறுபவியே. (௧௨.௯)

“முருகயர்ந்து வந்த முதுவாய் வேல

சினவ லொம்புமறி வினவுவ துடையேன்

பல்வே றுருவிற் சில்லவிழ் மடையொடு

சிறுமறி கொன்றிவ ணறுறுத னீவி

வணங்கினை கொடுத்தி யாயி னணங்கிய

* ‘தறத்தண்டார்’ என்பதும் டாடம்.

விண்டோய் மாமலைச் சிலம்பன்

மண்டர ரகலமு முன்னுமோ பவியே." (குறள் - ௩௩௨)

எனபனவற்றால் சொல்லப்பட்டது: சிலம்பன் தண்டராகலமும் பவியுன்னுமேல் தக்கது நின்னும் செய்யப்படுகின்றதென்றவாறு. அதுகேட்ட தாய் என்சொல்லியவாறே என்னும் அவள் குறிப்பறிதற்கு. என்ற இடத்து, மேற்சொல்லியவாறே அறத்தொடு நிற்பாளாம் என்பது.

இனித் தெய்வம் ஏறியது கண்டு அதனை கோக்கி அருகு நின்றாக்கு உரைப்பாளாய் உரைக்கும். அதற்குச் செய்யுள்:

வாரணங் குறுகழல் வானவன் மறன்வண் கூடவன்ன
வேரணங் கும்மின மெனமுல் யாட்கிருந் தண்சிலம்பன்
ரூரணங் காவ தறிந்தும் வெறியின்கட் டாழ்ந்தமைபா
லாரணங் காயினு மாகவிச செவ்வே னறியிலனே. (௩௩௩)

பொன்னணங் றீர்ப்புனற் பூலகதை யொன்னார் புலாலனைந்த
மீன்னணங் கீரிலை வேற்றென்னர் கோன்விய னூட்டவர்முன்
றன்னணங் கன்மை யறிந்து வெறியின்கட் டாழ்ந்தமைபான்
மன்னணங் காயினு மாகவிச செவ்வேண் மதியிலனே. (௩௩௪)

“கடவுட் கற்சனை யடையிறத் தவிழ்ந்த
பறியாக் குவினை மலரொடு காந்தட்
குருதி யொண்பூ வுருகெழக் கட்டிப்
பெருவிரை யறக்கம் பொற்பச் சூர்மக
ளருவி யின்னியத் தாடு நாடன்
மார்புதர வந்த படர்மலி யருநோய்
நின்னணங் கன்மை யறிந்து மண்ணாந்து
கார்தறுங் கடம்பின் கண்ணி குடி

* ‘ஒண்டரகலமும்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘மாணா’ என்பதும் பாடம்

வேலன் வேண்ட வெறிமனை வந்தோய்

கடவு னாயினு மாக

மடவை மன்ற வாழிய முருகே.”

(நற்றிணை - ௩௪.)

என இவைகேட்ட தாய் என் சொல்லியவாரோ வென்னும், அவள் குறிப்பறிதற்கு. என்றவிடத்து, மேற்சொல்லியவாரோ அறத்தொடு நிற்பாளாம். (௧௧).

௧௧. முற்படப்புண ராதசொல் வின்மையிற்
கற்பெனப் படுவது களவின் வழித்தே.

என்பதென்னுதலிறோ வெனின், கற்புக்கு இலக்கணமா மாறுணர்த்துதல் உதலிற்று.

இதன் பொருள்: ‘முற்படப் புணராத சொல் இன்மையின்’ என்றது, மொழிமாற்றுச் சூத்திரம்; அதனைப் புணராத முற்படச் சொல் இன்மையினென்று மொழிமாற்றிக் கொள்க: கற்பு எனப்படுவது களவின் வழித்தே—கற்பென்பதற்குச் சிறப்புடையது களவின் வழித்து என்றவாறு.

என்னை? புணராத முன் சொல்இன்மையிற் கற்பென்று சிறப்பிக்கப்பட்ட ஒழுக்கங் களவென்னும் ஒழுக்கத்தின் வழித்தென்றவாறு. *களவின் கட்ட புணராதமுன் சொல் இல்லையெனவே புணராதமுன் சொல் ‘நிகழுமென்பாறை மறுத்தாராம். இனிப் புணராத முன் சொல் இல்லை யெனவே புணர்ச்சியுள்ளும் புணர்ச்சியின்னும் செரல் உனவெனப்பட்டதாம். ஆயினும் புணர்ச்சியுட் புலனல்ல †அவர்க்குத் துப்பாயினவல்லதென்பது. இனிப் புணர்ச்சியின்

* ‘கற்பினில்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘அவர்க்குத் துப்பாயினவல்லது’ என்பதும் பாடம்.

பின் *சொற்கள் புலனும்; அவை யாவையோவெனின், நயப் புணர்த்தினவும் பிரிவச்சமும் வன்புறையும் எனக்கொள்க. அப்பெற்றிப்பட்ட களவொழுக்கத்தின்வழி நிகழ்ந்து பின் னைத் தமரார்பெற்றெய்துவது கற்பெனக்கொள்க. எனவே, இவ்வாற்றானும் உலகக்களவன்று என்பது பெற்றும்; என்னை? உலகக்களவு புணராத முன்னுஞ் சொன்னிகழ்ச்சி யுடைமையின் என்பது. கற்புக் களவின்வழித்தென்னது எனப்படுவதென்றது எற்றிற்கோவெனின், களவின்வழி நிகழாதேயும் உண்டு உலகக்கற்பு; அஃது இத்துணைச் சிறப் பின்றென்றற்குச் சொல்லப்பட்டது. எனவே, இச்சூத் திரப்பொருள் களவினையுங் கற்பினையுந் தழீஇயிற்றென்பது.

௧௪. களவினுட் டவிர்ச்சி காப்புமிகி னுரித்தே
வரைவிடை வைத்த காலே யான.

என்பதென்னுதலிறோ வெனின், களவுகாலத்துச் சென்று ஒழுகாநின்ற தலைமகற்கு இடையிடம் இடையிடு இவை யென்பதுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: களவினுள் தவிர்ச்சி—களவுகாலத் துத் தலைமகள் புணராது இடையிடம் இடையிடு; தலை மகளை எய்தாத நாளொனினும் ஒக்கும்; காப்பு மிகின் உரித்தே—காப்பு மிக்கவழியும் உரித்து; வரைவிடை வைத்த காலே ஆன—வரைவிடைவைத்த காலத்துக் கண் ணும் உரித்து, என்றவாறு.

களவினுள் தவிர்ச்சி காப்பு மிக்கவழியும் உரித்து, வரைவிடைவைத்த காலத்துக் கண்ணும் உரித்தென்ற வாறு. காப்பென்பது தாய்துஞ்சாமை, நாய் துஞ்சாமை,

‘நிகழஞ்சொல்லுப்புலனும்’ என்பதும் பாடம்.

ஊர்துஞ்சாமை, காவலர்கடுகுதல், நிலவுவெளிப்படுத்தல், உகைகுழறல், கோழிகுறங்காட்டல் என இவை. மிகுதலென்பது பெருகுதல்; அஃது ஒன்று பன்னாளும் வருதலும், பல மயங்கி வருதலும், முறையிற்றேன்றலு மென இத்திறத்தான் ஆமென்பது.

அவற்றுள், தாயதுஞ்சாமைமென்பது தலைமகன் இரவுக்குறிவந்து ஒழுகாநின்றகாலத்து ஒருநாள் தாய்கண்படாநாகி மகளை அறிவும ஆசாரமுங் கற்பித்தற்பொருட்டாக இருக்கும்; இருநதகாலத்தும இடையீடாமென்பது. நாய்துஞ்சாமைமென்பது வழியறிஞமளி பட்டதற்கெல்லம் எப்பொழுதுங் குரைத்தக்கால் அதுவு மாகாதன்றே, என்னெகொல்லோ இவ்விடத்துப் பல்காலங் குரையாநின்றதென ஆராய்ச்சிவரும், அதனால் இதுவும இடையீடாமென்பது. இனி, ஊர்துஞ்சாமை என்பது ஊரெகொண்ட பெருவிழாநாளாய்க் கண்பாடில்லையாமாகவும் இடையீடாமென்பது. அவை மதுரை ஆவணி யவிட்டமே உறைபூர்ப் பங்குனியுத்திரமே கருவூர உள்ளிவிழாவேயென இவையும், இவைபோல்வன பிறவும எல்லாம் அப்பெற்றியான பொழுது இடையீடாமென்பது. காவலாகடுகுதலென்பது காவலரென்பார் காப்பாளர். ஊரகாத்தல இடங்காத்தலென இவற்றைக் கடிதுகாத்துமென்று காவலாளர் ஏமஞ் சூழ்ந்து கைவிளக்கினொடு திரிவாரன்றே? அப்பெற்றியான பொழுதும் இடையீடாமென்பது. நிலவு வெளிப்படுத்தலென்பது நீலாப் பகல்போலும் பெற்றித்தாய் அன்று ஞாயிறு பட்டவாறே எழுந்து ஞாயிறெழுந்துணையும் இடையீடாமென்பது. பிறவுமன்ன. இவற்றுக்கெல்லாம் செப்புள் “காமயிக்க கழிப்புட்கிளவி” (இறைமயன்-௨௦) என்னுஞ் சூத்திரத்துட்கொல்லுதும், ‘வரையிடைவைத்த காலையான்’

என்பதே குத்திரமாயிற், காப்புமிகிலும் வரைவடைவைத்த. காலையுங் களவின் இடையீடாமென்பது பொருந்தாது, வரைவடை வைத்தகாலக் காப்புமிகிலும் இடையீடா மென்பதன்றியெனின், அஃதே வரைவடைவைத்த கால வர்ணமென்னும் உம்மை இறுதிதிரிந்து வரைவடைவைத்த காலையான வென நின்றது. உம்மை இடைச்சொல்லாகவின் இறுதிதிரியும்; என்னை?

“தம்மீது திரிதலும் பிறிதவ னிலைபல

யன்னவை டெல்லா ரூரியலென்ப.” (தொல் சொல்-இடை-உ.)

என்பது இலக்கணமாதலால் என்பது.

(கக)

கஎ. அல்லகுறிப் படுதலு மவ்வயி னுரித்தே
யவன்வர வறியுங் குறிப்பி னான

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவுங் களவினுள் இடையீடாமா றுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள்: அல்ல குறிப்பிடதலும்—கு றியல்வ ததனைக் குறியாகக் கருதலும்; குறியாமாறு போக்கிச் சொல்லுதலும்: அவ்வயின் உரித்தே—இதுவுங் களவினுள் இடையீடாதற்கு உரித்தி; அவன்வரவு அறியுங் குறிப்பின் ஆன—அவன் வரவினை அறிவிக்குங் குறிப்பு அவனானன்றிப் பிறிதின் சிகழ்ந்து சென்றவிடத்து, என்றவாறு.

அஃதாமாறு: தலைமகன் இரவுக்குறிவந்து ஒழுகா வின்ற காலத்து ஒருநாள் தலைமகன் செல்லாமே அவனாற் செய்யப்படுங் குறிப்புக்கள் தாமே வெளிப்பட்டன. அவை புண்ணக்காய் நீரிலிதெலும், புள்ளெழுப்புதலுமென இவை. அவை வேறானும் சிகழுமாறு: புண்ணக்காய் முக்கு ஊழ்த் தும் விழும், வளி எறியவும் விழும், புள்ளுளக்கவும விழும்;

கூடக

இறைபுரை அகப்பொருள்

புள எழுமிடத்து வெருவியும் எழும், வேற்றுப்புள்வரவும்
எழும். இவை கண்டு இவனான் ஆபினவெனக் கொண்டு
போந்து அவ்விடம் புருந்து அவனிநாகாமை உணர்ந்து
போந்து மனையகம் புக்க பின்னை அவன் வந்து அக்குறி
செய்யும்; செய்தக்கால் இரண்டாவது கொண்டுபோகல்
ஆகாதன்றே, என்னை? சிறிது முன்னாகப் போனான்தே,
அக்கை புடைபெயராமல் போகின்றாரென்று உற்றார் பின்
நின்று ஆராய்தலா வென்பது. அகத்தினின்று நின்னின்
ஆகாதன கண்டு வந்து *நின்றுபெயராதேம் என்பதனை
அவனுக்கு †உணர்த்துந் திங்கண்மே விட்டானும் அன்
னத்தின் மேலிட்டானும் ‡ஒதத்தின்மே விட்டானுமென்
பது. அதற்குச் செய்யுள்:

அறையா யநீர்கழல் வேந்திக லாற்றுக் குடியழித்த
கறையா யிலங்கிலை வேன்மன்னன் கன்னியங் கானலின்வா
யிறையா யன்வளை டாயென்னை கொல்லோ விரவினெவ்வாந்
துறையா யிளம்புன்னை மேலன்னமொன்றுநதுயின்றிலவே. (ககக)
பூரின்ற வேன்மன்னன் பூலந்தை வான்புகப் பூட்டழித்த
வேனின்ற வெஞ்சிலை வேந்த னிரண்டு தகனறியும்
பானின்ற வின்றயி ழன்னகல் லாய்நம்பைவ கானலின்வாய்த்
துரின்ற மென்சிறை பன்னமின் ரென்றுந் துயின்றிலவே. (ககய)

புன்னை நனைப்பினும் பூஞ்சினை தோயினும்
பின்னிருங் கூட்கலென் ரோழி நடைபொக்கு
மன்ன நனையாதி வாழி கடலோதம்,
அரவளை மென்றோ எனுங்கத் துறத்து
கரவவ மேன்றொரைக் கண்ட திலையா
விரவெலா நின்றாயா லீர்க்கநீர்த் திங்கான்.

* 'நின்று டோதேம்' என்பதும் பாடம்.

† 'உரைக்கும்' என்பதும் பாடம்.

‡ இச்சொற்றொடர் முன் அச்சப்பிரதியில் இல்லை.

இவற்றுள் யாதானும் ஒன்றன்மேல் வைத்துச் சொல்லும்; சொல்ல, இவ்விதவேபாம் என்பாலராய்பின்று துயிலுராயினார் போலும். என்னை? தான் துயிலாது கின்றாரன்றே துயிலாதன அறிவார்; இவற்றின் துயிலெழு வினைபேன் குறிப்பென்று வந்து பெயர்ந்தார்போலுமென ஆற்றுவப்ப் பெயரும். பெயர்வான் இறந்துபடாவிற்று, எற்றிற்கோவெனின், இறந்துபடானன்றே யான் இறந்துபடின் இவளும் இறந்துபடுமெனக் கருதியென்பது. அவ்வகைப் பெயர்வான் தன் நெஞ்சினை நெருங்கியதற்குச் செய்யுள்:

ஒளியர் திருத்த வானை யெளியனென் றுன்னிவந்து
விளியா வருதலுந் செயதமை யால்விழி குத்துவென்ற
களியார் களிற்றுக் கழனெடு மாறன் கழுமுனைமேற்
நெளியா வயவரிற் நேய்வா யளியவென் சிந்தனையே. (௧௪௧)

*ஏரார் குழன்மட வானை யெளியனென் றுன்னிவந்து
நீரா விழுமந்தந் தாய்தென்னன் சேவூர்ச செருவடர்த்த
காரார் களிற்றுக் கழன்மன்னன் மாறன் கழல்பணிந்து
சேரா வயவரிற் நேய்வா யளியவென் சிந்தனையே. (௧௪௨)

“குணகடற் றிரையது பறைதபு ளாரை
திண்டேர்ப் பொறையன் றெண்டி முன்றுறை
யயிரை யாரிரைக் கணவந் தாங்குச்
சேய னீரியோட் படர்தி
நோயை நெஞ்சே கோய்ப்பா லோயே.” (குற-௧௨௮.)

எனக் கண்டுகொள்க.

* இஃ செய்யுள் முன் அசைப்பிரதியில்லை; வேரோர் எட்ட

பிரதியிற் கண்டமைவின் இங்கெடுத்துச் சேர்க்கப்பட்டன.

௧௮ குறியெனப் படுவ திரவினும பகலினு
மறியக் கிளந்த விடமென மொழிப.

எனபதென்னுதலிற்றோவெனின், குறியாமாறுணர்க்குதல்
ததலிற்று.

இதன் பொருள்: குறியெனப்படுவது—குறியென்று
சொல்லப்படுவது; இரவினும் பகலினும் என்றாயினும்
மொழிமாற்றிப் பகலின்கண்ணும் இரலின்கண்ணுமெனக்
கொள்க, என்னை? பகற்குறி நிகழ்ந்தபின்னை இரவுக்குறி
நிகழற்பாலதாகலான். அவ்வொழுக்கம் நிகழ்ந்தமுறையான்
நோக்கி மொழிமாற்றுச் சூத்திரமாகப் பொருளை உரைக்கப்
படும். அஃதேயெனின், 'குறியெனப்படுவது பகலினும்.
இரவினு' மென அமையாதோ வென்பது கடா; அதற்கு
விடை, அவ்வொழுக்கம் மறைத்தலைத் தனக்கு *இலக்கண
மாக உடைத்தாகலான் இரவுக்குறி பொருந்தியதுனைப்
பகற்குறி † பொருந்திற்றன்று என்பதனை உணர்க்குதற்
பொருட்டுச் சூத்திரத்துள் இரவினும் பகலினுமென இர
வுக்குறி முன்வைக்கப்பட்டது. 'அறியக்கிளந்த இடமென
மொழிப'—உணரச் சொல்லப்பட்ட இடமென்ப ஆசிரியர்
என்றவாறு.

யார்க்கு யார் சொல்லிற்றோவெனின், தோழி தலைமகற்
குச் சொல்லுமென்றவாறு. அஃதாமாறு, தலைமகன் தோழி
யை இரந்துகுறையுற்றுப் பின்னிற்ற இடத்து அவனை
ஆற்றுவாக்குஞ் சில சொற் சொல்லி ஆற்றுகின்றது † தலைமக

'அணிலேமாக' என்னும் நூன் அச்சப்பிரதியில் உள்ள
பாடம் சிறப்புடையதன்று

† 'பொருந்திற்ற' என்னும் நூன் அச்சப்பிரதியில் உள்ள
பாடம் பொருட்பொருத்தமின்று.

‡ இங்கே பொருட்டு இன்றியமையாத இச்சொல்லும் வேறு
சிலவும் முன் அச்சுப்பிரதியில் விடுபட்டன.

னைக் குறைநயப்பித்தவாற்றான் நின்றதோழியைப் பன்னாந்
தலைமகன் எதிர்ப்படும்; எதிர்ப்பட்டானே இன்ன இடத்து
வா என்று குறிப்பினான் உணர்த்தும். அதற்குச் செய்யுள்:-

மருள்போற் சிறைவண்டு பாட சிலவன்ன வார்ப்பணன்மே
விருள்போற் கொழுநிழற் பாயநிந் தார்கட்கின் றீர்ததமிழின்
பொருள்போ வினிதாய்ப் புகழ்மன்னன் மாறன் பொதியிலின்கோ
னருள்போற் *குளிர்த்தன்ன முகதுன்னு நீர்த்தெங்க ளாடிடமே.
காலியத் தண்டுகை சூழ்ந்து கடைபற் கறுத்தவர்போற்
தூவியம் பெய்தவன் ரொண்டுவண் டார்புண்ணைத் தூமலர்ச
டாலிய வெண்மணற் ருயநிந் தார்கட்குத் தண்டமிழி
னுவியும் பேரவ வினிதா யுனதெங்க ளாடிடமே. (௧௪௪)

அதுகேட்டு இவ்விடத்துக்கண் வா என்றான் என்ப
தனை உணர்ந்து அவ்விடத்திறகுசு செல்லும். செல்லத், தலை
மகனது வரவு உணர்ந்து, தோழி தலைமகனைக் குறியிடத்துக்
கொண்டிசென்று, யான் செங்காநதட்டிக் கொய்து கொடு
வருவன், அவ்விடம் தெய்வமுடைத்து, நின்னால் வரப்
படாது, நீ அவ்வளவும இப்பொழிலிடத்தே நிலலென்று
நிதினு நீங்கும். அதற்குச் செய்யுள்:

அஞ்சிறை வண்டுகை காந்தளம் போதசென றியானறருவென
பஞ்சுகை தேரல்கு லாள்வரற் பாற்றன்று பாழியொன்றா
நெஞ்சுகை யூசசெற்ற வேன்மன்ன னேரி நெடுவரைவாய
மஞ்சுகை சோலை வளாயத்தெய்வ மேவுர் வரையகமே. (௧௪௫)
கீவிரி கோதையிங் கேசினின் னூல்வரற் பாலதன்று
தீவிரி காத்தன்சென் றியானறரு வேன்றெய்வ மங்குடைத்தாற்
பூவிரி லாற்பொழிற் பூலந்தை வானவன் பூவழித்த
மாவிரி தானையெக் கோன்கொல்லி சூழ்ந்த வரையகமே. (௧௪௬)

'சுரத்தி' என்பதும் ஸாடம்.

“செங்கனம் படக்கொன் றவுணர்த் தேய்தத
செங்கோ வம்பின் செங்கோட் டியானை
*கழறொடி சேஎய குன்றவ
குருதிப் பூவின் குலைக்கா தட்டே.” (குற-க.)

இவ்வாறு நீடு சொல்லி நீங்கும். நீங்கத், தலைமகள் பொழிலிடத்து நிற்கும்; நின்றாள் தலைமகள் எதிர்ப்பட்டிப் புணரும். புணர்ச்சியிறுதிககண்டேதாழி வந்து நின் கை போலக் கார்தண்மலர்ந்தன கொண்மலந்தேன், எம்பெரு மாட்டி! நீட்டித்தாளென்று சீறியருளாது போந்தரு ளென்று அவளாக கொண்டிடுபாய் †ஆபவெள்ளத்தோடு கூடும். இது பகற்குறியாமாறு.

இவ்வகை பகற்குறியவது ஒழுக்காசின்ற தலைமகனைக் காணும்பொழுதிற் காணப்பொழுது பெரிதாகலான் ஆற் றாளாய் நெஞ்சு மிக்கது லாய்சொர்ந்து கடலிற்கானும், கானலிற்கானும், புள்ளிறகானும், நெஞ்சிற்கானும் வறிதே குழியி அழுதாறபோல யாதானும் ஒருசொற் சொல்லும். அவ்வகை சொல்லுமதற்குச் செய்யுள்:

பொருமா மணிமுடி மன்னரைப் பூலகைப் பூவழித் த
குருமா மணிவண்ண னோனெடு மாறன் குமரிமுநீ
ரருமா மணிதிகழ் கானலின் வாய்வந தகன்றகொண்கன்
றிருமா மணிரெடுத் தேரோடு சென்றதென் சிந்தனையே. (கௌ)

தலைமகள் அவ்வாறு சொல்லி, அவ்விடத்துத் தலை மகன் கேட்டின் வரைந்துபுருவானும், தோழி கேட்டின் தலைமகனை வரைவுகடாவுவாளாம். யாருங் கேட்பார் இல்லையாயின் தலைமகள் சொல்லி ஆற்றுவாளாம். முடியிருந்து

*‘கழறொடிச சேஎய் குன்றம்’ எனப் பாடம் ஒதி இதனை வேறு துறையாக்குவாரு முனர்.

† ‘ஆபவென்னத் தோடுங் கூட்டும்’ என்பதும் பாடம்.

வேவதோர் கொள்கலம் * மூய் திறந்த இடத்து ஆன்
எழுந்து முன் நின்ற வெப்பம் நீங்கினுற்போல அச்சொற்
சொல்ல ஆற்றமை பண்டையிற் சிறிதளவுபடுவதாம்.

இனிப் பகற்குயிவந்து ஒழுகாநின்ற தலைமகன்க்காணும்
பொழுதும் காணப்பொழுது பெரிதாகலான் தலைமகள் ஆற்
றளாயின இடத்துத் தோழி அவளது ஆற்றமைக்குப் பரி
ந்து உடனாயிருந்த புள்ளுநோக்கி இவை கண்டு ஆற்றிச்
செல்வாட்கு இவையும் நீக்கின, இனி எங்ஙனம் ஆற்றாந்
கொல்லோவெனத் தலைமகற்குச்சிறைப்புறஞ்செல்லாம்,
அதற்குச் செய்யுள் :

அன்னம் புறையு நடையான் புலம்பெயத வத்தமென்னும்
பொன்னஞ் சிலம்பு கதிரோன் மறைதலும் போயினவாற்
தென்னன் றிருமால் கழனெடு மாநன் றிருநதுசெங்கோன்
யன்னன் குமரிக் கருங்கழி மேயந்தவண் டானங்கனே. (கசஅ)

†பொருங்கழன் மாநன்புல் லாமனவர் பூவதைப் பூங்குருதி
மருங்கழி நீர்மூழ்கக்கண்டவென கோன்றெண்டிக்கானல்வண்டார்
கருங்கழி மேயந்தசென கால்வெள்ளை யன்னவ கதிரோடுநதம்
பெருங்கழி காநன்மை நீங்கி டீயிவனிற் பிரிந்தனவே. (கசக)

மேயின தம்படை யோடுமெம் மெல்லிய லாளைவெந்தீப்
பாயின மாலைக்குக் காட்டிக் கொடுத்துப் பரந்தமண்மே
லாயின சேரி கேசரிச் சன்றள நாட்டுடைநது

போயின தேவ்வறிற் போயின கானலிற் புள்ளினமே. (கசஇ)

இவ்வகை சொல்லக்கேட்ட தலைமகன் யான் வந்து
ஒழுகாநின்ற இவ்வொழுகலாறுதான் இவர்க்கு ஆற்றமைக்
குக் காரணமாயிற்றுப் போலுமென அவ்வாறு வந்தொழி

* 'மூடிதிறந்த' என்பதும் பாடம்.

† 'பொருங்கழிமான்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'இவனைப் பிரிந்தனவே' என்பதும் பாடம்.

காது வரைந்துபுகுவானவது. இவையெல்லாம் பகற்குறி யுள்ளே அடங்குமெனக்கொள்க.

இனி இரவுக்குரியாமாறு: பகற்குறிவந்து ஒழுகாதின்ற தலைமகன் இன்று தெருளும் நானைத் தெருளுமெனத் தெரு ளானாய் நெடுங்காலமும் வந்தொழுக இவ்வொழுக்கம் புறத் தார்க்குப்புலனாயதறிந்தவிடத்து இவள் இறந்துபடும், இவள் இறந்துபட இவனும இறந்துபடுமென ஆற்றாளாய் வரைவு கடாதற்குச் செறிப்பறிவுறுக்கின்று முன்னுடைத்தாக அறிவுறுடம். என்னை? சுதுமெனத் தமர் இற்செறித்தவிட த்து எமா எம்மை * இற்செறித்தாரென்ற ஞான்று ஆற்ற னாகவும பெறும்; அதனான் முற்படவே செறிப்பறிவுறுடம்; என்னை? ஆற்றனாமெனிற் சொல்லுவது தெளியச்சொன் னேனெனத தெருட்டுதற்பொருட் டென்பது. இனித் தோழி வரைவுகடாவுவதாக குறிப்பினான் வரைவுகடாவுத லும வெளிப்படையான் வரைவுகடாவுதலுமென இருதிறத் தன. அவற்றுட் குறிப்பினான் வரைவுகடாவுமாறு: யாய் எழ் டு உறுப்பிற் குறிககொண்டு நோக்கினுளென்னும். எனவே, தலைமகன, இவர் இற்புறத்துப்போய் விளையாடும் பதத்த ரல்லர், இவரை இற்செறிக்க வேண்டுமென்று போலும் அவ்வாறு நோக்கியதெனத் தெருண்டு வரைந்தெய்தப் பெறும். யாய் டு உறுப்பிற் குறிக்கொண்டு நோக்கினுளென் னும் அதற்குச் செய்புள்:

சீர்வண்ணன் வெண்ணரை மேனின்ற வேந்தனெல் வேலியொன்னுச்
போர்வண்ணன் வாட்டிய பூழியன் பூத்தன் குருத்தொசித்த
கார்வண்ணன் போல்வண்ணன் காலிரி நாடன்ன காரிகையா
வேர்வண்ண னோக்கின் தென்னையு லோக்கின னெம்மையே. ௦

* 'இற்செறிப்ப வென்றான்' என்பதும் பாடம்.

† 'உறுப்பிற் கொண்டு' என்பதும் பாடம்.

“உனமலை யாமைத ஐருத்திப் பொருவா னுடன்மெழுந்தார்
கனமலை யாமைக் கடைபல்வென் றுன்கடற் றுளைபன்ன
வனமுலை வான்முறு வற்றைய லாகத்து வந்தரும்பு
யினமுலை கோக்கின் நென்னைபு கோக்கின னெம்மனையே. (கடுஉ)

அல்லது இவ்வாற்றாணுஞ் செறிப்பறிவுதாடம். அதற்
சூச் செய்யுள்:

செயன்மன்னு மாவது சொவலாய ளிலமப்தென பாழிவென்ற
கயன்மன்னு வெல்பொறிக் காவலன் மாறன் கடிமுனைமே
வயன்மன்னர் போற்கொயது மான்கின்ற தாலணி வானுரிஞ்கம்
புயன்மன்னு கோட்ட மணிவரைச சாரலெம் பூம்புனமே. (கடுஉ)

என்னே ரழியா வகையென்னை வெற்ப விருஞ்சிறைவாய்
மன்னே ரழியவென் றுன்முனை போற்கொயது மான்கின்றதான்
யின்னேர் திகழு மழைகால் கழிய வியலறைவாய்ப்

பொன்னேர் திகழு மணிவரைச சாரற் புனத்தினையே. (கடுச)

இனி இவ்விடத்து வரப்பெறும் என்பதுபடத் தலை
மகற்குத் தோழி முன்னின்று சொல்லவும்பெறும. இனி
முன்னிலைப்புறமொழியாகத் தலைமகனது வரவு உணர்ந்து
வேற்கைக்கு உரைப்பாளாய்த் தலைமகன்கேட்ப இவ்வாறு
சொல்லியுஞ் செறிப்பறிவுறுத்தும். அதற்குச் செய்யுள்:

திரையார் குருதிப் புனன்முழ்கச் செங்கிலத் தன்றுவென்ற
வுரையார் பெரும்புகழ்ச் செங்கோ லுசிதனென் பூம்பொதியில்
வரையார் தினைப்புனங் கால்கொய்ய நன்னாள் வரைந்தறின்ற
விரையார் மலரியல் வேங்காய் நினக்கு விடையிலீயே. (கடுடு)

வானுடை யான்முடி மேல்வளை பெற்றியும் வஞ்சியர்தங்
கோனுடை யாப்படை கோட்டாற் றழிவித்துக் கொண்டவென்றி
தானுடை யான்மென்னன் சத்கு தரந்தான் பொன்வரைமேன்
யினுடை யான்கொல்லி வேங்காய் நினக்கு விடையிலீயே. (கடுக)

இச்செய்யுள் முன் அச்சப்பிரதியிலீயே, மேரேச் எட்டும்
யிரதியிற் கண்டவையின் இக்கெழுத்துச் சேர்க்கப்பட்டது.

இவ்வாறுஞ் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

என்றுசெய் தாமல்ல நன்னுத லாய்கறை லாற்றவெம்போர்
கின்றுசெய் தாருந்தி வந்த நெடுங்கைக் களிற்றுடலாற்
ருன்றுசெய் தான்கொல்லி வேங்கையை மெல்லரும் பாகக்கொய்த
உன்றுசெய் தாமெனி னிற்பதன் றோகம் மகன்புனமே. (௧௫௭)

இங்ஙனமுஞ் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

உலம்புனை தோண்மன்ன ரோடவல் லத்தட் டவருரிமை
நலம்புனை கோதைய ரல்லல்கண் டானகொல்லிச சாரணண்ணி
வலம்புனை வில்லோ டிருவிப புணங்கண்டு வாழிசினுறற்
சிலம்புனை னையநக வென்னு வகொல் வேங்கைகசெழும்பொழிலே.

இங்ஙனமுஞ் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

பொருங்கண்ணி குழுவை தார்படப் பூவதைப் பொன்முடிமே
விருங்கண்ணி வாகை யணந்தவென கோனகொல்லி யிர்ஞ்சிலம்பிற்
கருங்கண்ணி காக்கின் றபைமபுனங் காக்கொயய நார்வரைநடதே-
பெருங்கண்ணி யாரைப்பொன் வேங்கைமென றோவின்னும்பேசவ

இங்ஙனமுஞ் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

பைங்கின்ற வாடர வேரவ்கு வாங்கெல்ல நாட்பணித்த
விக்கின்ற வேங்கை குறையா தினஞ்சந தனக்குறைத்தார்
மெய்க்கின்ற செங்கோல் *வினாயச் சரத தன்விண் டோய்பொதியின்
மைக்கின்ற சாரல் வரையக வாணர் மடலியரே. (௧௬௦)

இவ்வகை சேறிப்பறிவுறுக்கப்பட்ட தலைமகன் தெருள்
வானாயின், இந்நாள் வரைவல், அத்துணையும் இவனே ஆற்று
வித்துக்கொண்டிரு, நினக்கு அடைக்கலமெனக் கைப் பற்
றும்; கைப்பற்றியதனைத் தோழி குளுறவாகக் கருதினாள்.
உலகத்துச் குளுறவார் பசுவையும் பார்ப்பாரையும் பெண்
ஐரையுள் தொட்டிச் குளுறவராகலாற் குளுறவாற்றாருடன்

‘விசயசிரி’ என்பதும் பரடம்.

பது நினைந்து நீவகாவலென்றதே அமையாதோ? குளுற வேண்டுமோ? பொய்த்தலும் வாய்த்தலும் உடையாரன்றே குளுறவார்? மெய்யல்லது சொல்லாதார்க்குச் குளுறவு வேண்டுமோ? நின்கண்ணுப் பொய்யுண்டாயின், மெய்யென் பது இவ்வுலகத்து நிலைபெற்றவழி இல்லையாகாதே என் னும். அதற்குச் செய்யுள்:

குளுறவு மறுத்தல்.

கெய்யொன்று வேனெடு மாறன்றென் னுடன்ன கேரிழையிம்
மையொன்று லாட்கண் மடந்தை திறத்திட் டறத்திரிந்த
பொய்யொன்று நின்கண் னிகழுமென் றுற்பின்னைப் பூஞ்சிவம்பா
மெய்யொன்றுயின்றியொழியுகொல்லெலிவ்வியலிடமே. (கசக)
திரைப்பா விரும்புநற் சேஷு கொதிர்நின்ற சேரலர்கோன்
வரைப்பா வடையச்செற்றான்வையையன்ற டிறத்துவண்டார்[ன்ப
விரைப்பானறுங்கண்ணியாயபொயம்மைசீ சொல்லின்மெயம்மையெ
துரைப்பார் பிறரினி யரவர்கொல் லெலிவ் வுலகினுள்ளே. (கசஉ)

“வேள்ளி விழுத்தொடி மென்கருப் புலக்கை

வள்ளி நண்ணிடை வயின்வயி னுடங்க

மீன்சிறை யன்ன வெண்மணற் குவைஇக்

காஞ்சி நீழற் தமர்வளம் பாடி.

பூர்க்கோ மகளிர் குறுவழி *பிறழ்ந்த

வார-வருத்திய சிறுகிரன் மருதின்

குழ்சிறை புறங்குந் தண்டுறை பூர

விழையா வுள்ளம் விழைவ தாயினும்

என்றுங் கேட்டவை தோட்டி யாக மீட்டாங்

கறனும் பொருளும் வழாஅமை காடித்

தற்றசீ வுடைமை கோக்கி மற்றதன்

பின்னா ரும்மே முன்னியது முடித்த

வனைய பெரியோ ரொழுக்க மதனா

லரிய பெரியோர் தீதேருங் காலை

தும்மோ ரன்னோர் மாட்டு மின்ன

பொய்யொடு மிடைந்தவை தோன்றின்

மெய்யான் னுதேவலிவ் வுலகத் தானே.

---

*'இறந்த' என்பதும் பாடம். †'தெரியுமி' என்பதும் பாடம்.

என யான் தனக்கு அடைக்கலமென்று கைப்பற்
 றிற்றைச் சூறாவாகக் கருதித் திரியடணர்ந்தாளாக
 லான் நீட்டிக்கல் ஆகாதெனப் பிற்றைஞான்தே வரைவொடு
 புதுவானும். இனித் தெருளானாயின் இரவுக்குறிவாரா
 வரைவென்னும். அதுகேட்ட தோழி இரவுக்குறிபது
 ஏதங்காட்டி மறுக்கும். யாங்நனம் மறுக்குமோடுவனின்
 அரவும் உருமும் புலியும் எண்கும் வெண்கோட்டியாண்பு
 மென்று இவற்றது ஏதம் உடைத்து,* ஏற்றிழிவுடைத்தாய
 அருவரை யிடத்து ஒருவேல் துணைபாக நீயிர் ஆகிருள் நடு
 நாள் வரவு ஆற்று நீர்மையவோடுவென்னும். என்பது கேட்ட
 தலைமகன் ஆற்றுவானாயின், வரைந்தெய்தும். ஆற்றானு
 யின் இறந்துபடுமெனக் கருதி, இறந்துபாட்டு அச்சத்தி
 னான் இரவுக்குறி நேரும். நேர்ந்தாள், தலைமகற்கு நின்
 னாட்டார் என்னபூவினர் என்னசாந்தினர் என்னமரத்தின்
 கீழ் விளையாடுவா என்னும். அது கேட்டுத் தலைமகன் முன்
 னெல்லாம் எனக்கு மறுத்தாளன்றே, மறுத்தாள் இது
 சொல்லிற்று ஒருகாரணம் நோக்கியெனஉணர்ந்து, தானும்
 நின்னாட்டார் என்னபூவினர் என்னசாந்தினர் என்ன மரத்
 தின்கீழ் விளையாடுவது என்னும். என்றக்கால் தோழி
 யாங் காந்தளும் வேங்கையுஞ் சூடுதுஞ்சந்தனமுஞ்சாந்தும்
 பூசுதும், † பிண்டி மரத்தின்கீழ் விளையாடுவ தென்னும்.
 அதற்குச் செய்யுள்:

குறியிடங்கறல்.

‡வந்தணங் காமன்னர் தேயமுன் னுண்மறை யேயயாதத
 கத்தணங் காமித யானைக் கழன்மன்னன் கார்ப்பொறியிற்

* 'ஏற்றிழிவுடைத்தாய வீடத்து' என்பதும் பாடம்.

† 'வேங்கை மாத்தின்னீழ்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'வந்தினக காமன்னர் சாபமுன் னுன்மறை யேறுய்த்தீ-
என்பதும் பாடம்.

சந்தனஞ் சாந்துசெங் காந்தனம் பூத்தழல் போல்விரியுங்
 'கொந்தனங் கீர்ப்பிண்டி யாம்வின யாடுங் குளிர் பொழிலே. (கக௮)
 காந்தனம் போதெங் கருங்குழற் போது கடையலொன்றார்
 தாந்தளர்க் தோடவை வேல்கொண்ட வேந்தன் நன்னம்பொதியிற்
 சாந்தமெஞ் சாந்தம் வினையா டிடமுந் தனையவியும்
 பூந்தனம் பிண்டி. யெரிபோல் விரியும் பொழிலகமே. (கக௯)

குறிஞ்சிசிலமாகவின் இவ்வகை சொல்லும்; அல்லா
 நிலத்துக்கும் அவற்றுக்குத் தக்கவாறு சொல்லும். இவை
 'சொல்ல, ஒக்கும்; இவை செய்துவந்து நின்மினென்றவாறு
 போலுமென உணர்ந்து பிறறைஞான்று அப்பூக்கொண்டு
 குடி அச்சாந்து அணிந்து அம்மரத்தின்கீழ் வினையாடற்குறி
 செய்து நிற்கும். நின்றவிடத்து அவனது வரவு உணர்ந்து
 தோழி சொல்லிய அதற்குச் செய்யுள்:

வரவுணர்ந்துரைத்தல்.

அணிரிற மாப்பக டுதிவந் தார்வல்லத் தன்றவியத் [ங்
 துணிரிற வேல்கொண்ட கோன்கொல்லிச சாரலிற் சூழ்பொழில்வா
 மணிகிற மாமயி லென்னைகொல் பொன்னேர் மலர்ததைந்த
 கணிரிற வேங்கையின் மேற்றுயி லாது கலங்கினவே. (கக௯)
 கயில்கொண்ட வர்க்குழற் போர்மன்ன ரோடக் கடையற்கண்ணேக்
 தயில்கொண்ட கோனரி கேசரி கொல்லி யருவரைவாய்ப் [வாய்த்
 பயில்வண்டு* தேனும்பன்*போன்முரால் வேங்கைப் பகர்பொழில்
 துயில்கொண் டிலதுணை யோடுமென் செய்தனை தோகைகளே. ()

இவ்வாறு தலைமகன் வரவு உணர்ந்து, தோழி குவளை
 யலீர்த்தனவேற் காண்பாம், பரந்த முல்லை அரும்பினவேற்
 காண்பாமெனச் சொல்லித் தலைமகனைக் கொண்டுபோதும்.
 அதற்குச் செய்யுள்:

* 'போல முரலும்பைப் பூம்பொழில்வாய்' என்பதும் பாடம்.

† 'என்னோசெய்ய தோகைகளே' என்பதும் பாடம்.

ஆழிக் கடல்வையங் காக்கின்ற கோனரி கேசரிதன்
பாழிப் பகைசெற்ற பஞ்சவன் வஞ்சிப்பைம் பூம்புறவிற்
பூழிப் புறமஞ்ஞை யன்னநல் லாய்கொள்கம் போதுதியேற்
குழிக் குவளைகின் கண்போல் விரியுந் தடமலரே. (௧௨௭)
விளைக்கின்ற பல்புகழ் வேந்தன் விசாரிதன் விண்டெதிர்நது
திளைக்கின்ற மன்னரைச சேவ்வு ராழித்தவன் நீந்தமிழ்போல்
விளைக்கொன்று கைம்மங்கை யாய்சென்று கோடுரின் வாயுள்வந்து
முனைக்கின்றமுன்னெயிற்றோர்கொண்டரும்பினமுல்லைகளே (௧௨௮)

என்று தலைமகளைக் கொண்டுபோனது அக்குறியிடம்
புகுந்து பகற்குறியின்கண் நீங்கினவாறே நீங்கித் தனியளாப்
நின்ற தலைமகளை எதிர்ப்பட்டுப் புணரும். புணர்ச்சி யிறுதிக்
கண் தோழி தலைமகளைக் கொண்டுபோதும். இஃது இரவுக்
குறியாமாறு.

குறி இரவினும பகலினும்' என்னுது 'எனப்படுவது
என்றது எற்றிற்கோடுவனின் குறியென்றற்குச் சிறப்பு
டையதென்றவாறு.

வண்டுந் தும்பியும் வரிக்கடைப் பிரசமுங்

கோண்டு புணர்நரம பென்று முரன்று

ஐந்துவாயிலானுங் கொள்ளப்படுந் துப்புரவினைத் தன்
னகத்துடைத்தரய்ப், பலவகைப்பட்ட மரங்களானும் பொ
லிவுடைத்தரய்ப், புறத்தார் அகத்தாரைக் காண்பதரிதாய்,
அகத்தார் புறத்தாரைக் காண்பதெளிதாய்,

விழைவு விடுத்த விழுமி யோரையும்

விழைவு தோற்றவிக்கும்

புண்பிற்பென்பதற்குச் சொல்லப்பட்ட தென்பது. அஃ
தே பெனின், 'அறியக் 'கிளக்கப்பட்ட இடம்' என்னுது

“கிளந்த இடம்” என்றது எற்றிற்கோவெனின், கிளைச்
 ‘சொற்கள் நான்குவிதர்பம் உடைய; யாவை அவ்விதற்
 ப்மெனின், கருத்தன், ஏதுக்கருத்தன் கருவிக்கருத்தன்,
 கருமக்கருத்தன் என இவை; அவற்றுட் கருத்தனென்பது
 தச்சன் எடுத்த மாடம், கொல்லன் செய்த வான்; ஏதுக்
 கருத்தனென்பது ஏவினான்க்கருத்தாவாகச் செய்வது, அரசர்
 தொட்டருளும், அரசர் எடுத்த தேவகுலம் என இத்
 தொடக்கத்தன்; இனிக் கருவிக் கருத்தனென்பது வான்
 எறியும், சரிகை குற்றும், இமமிடா நான்குறுணி அரிசிச்
 சோறு அமம் என இத்தொடக்கத்தன்; இனிக் கருமக்
 கருத்தனென்பது தின்னை மெழுகிற்று, கலங் கழுவிற்று,
 மரங் குறைத்தது என்று சொல்லுவது. அறியக்கிளங்க
 இடம், என்னும அச்சொற் கருமக்கருத்தனாய் நின்றதென்பது.
 அஃதே யெனின், இவ்வகை கருமக்கருத்தனாய்
 ‘சொல்லுதற்கு இலக்கணமுண்டோ வெனின் உண்டு;

“செயப்படு பொருளைச் செயதது போலத்

தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கியன் மாபே”

—தொல்-சொல்-வினை-க.உ.

என்பது. அஃதே யெனின் ‘குறியெனப்படுவ’ என்றாகாதே
 குத்திரஞ்செயற்பாலது; என்னை? இரவுக்குறி பகற்குறி
 ‘யென்று இரண்டு சொல்லுகின்றமையின். அஃதன்று;
 இடமென்னும் ஒருமை நோக்காற் ‘குறியெனப் படுவது’ என்
 றார் என்பது. (கஅ)

கக. இரவுக் குறியே யில்வரை யிகவாது.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், மேற்குத்திரத்துட் குறி
 இரண்டென்றார்; அவற்றுள் இரவுக்குறி நிகழுமிடம் உணர்த்
 துதல் றுதலிற்று.

இதன் பொருள்: இரவுக்குற—இரவின் கட்டுறியிடம்; இவ்வரை இகவாது—இவ்விடத்தைவிட்டு நீங்காது, என்றவாறு.

எனவே, புறத்தன்று என்றவாரும்.

“இரவுக் குறியே யிவ்வரை யிகவா

தனார் வரைத்த வரையினான்.”

என்றார் பிறரு மெனக்கொள்க. இரவின் கட்டுறியில் வரை இகவாதெனப் பகற்குறியில் வரை இகக்குமென்பது சொல்லினார். இராப் புட்கள் உண்ணு என்றும் பகற் புள் உண்ணு மென்பது முடிந்தது. இனி இராக்குறியென்று ஆகற்பாலது இரவுக்குறியென்றுயிற்றுச் செய்யுளாகலான். என்னை?

“குறியத னிறநிச் சின்கெட வகா

மறிய வருதல் செய்யுளு ளுரித்தே.”

—தொல்-எழுத்-உயிர்-உஉ.

என்றாராகலின்.

(௧௧)

உ. பகற்குறி தானே யிகப்பினும் வரையார்

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், பகற்குறியிடம் உணர்த்துதல் னுதலிற்று.

இதன் பொருள்: பகற் குறியானே—பகற்குறியிடந்தான்; இகப்பினும் வரையார்—இகந்து படினுங் குற்றன் கூறார், என்றவாறு.

இகத்தலென்பது ஒன்றின் இறத்த வென்றவாறு. இகத்தலென்னும் இறத்தலென்னும் ஒக்கும். ஒன்றின் இறத்தலென்பது பலவாதலென்றவாறு. ஒருஞான்று வேங்கைப் பொதும்பினுள் ஆம், ஒருஞான்று கோங்கம் பெறுதும்பினுள் ஆம், குறிஞ்சி நிலமாயின், ஒருஞான்று புன்னை

பங்கான லுள் ஆம், ஒருநூன்று கைதையங்கான லுள் ஆம். நெய்தனிலமாயின். இவ்வகை ஏனைகிலத்திற்கும் ஒக்குமாறு அறிந்து உரைக்க;

“பகற்குறிப் புணர்வுகள் பலவா ரும்மே.”

சீன்றாராகலின். ‘இகப்பினும் வரைபார்’ என்ற உம்மையாற் பகற்குறியும் ஒன்றாகலே வலிபுடைத்து. என்னையெனின், தங்குறைமுடித்தற் பொருட்டு ஒருபொழிலகத்தே கொண்டு சென்று விளையாடும் ஆயங்களுந் தன்வழிய ஆகலானென்பது. இனி யார் அறிவார், பண்டுபோலாது இப்பருவம் ஒரு காலகத்தே கொண்டு புருகின்றனென்று கருதுவார்க்கு, அறிந்து பல பொழிவினுள்ளும் புதுதலிற் பலபொழிலாகவும் பெறும். (௨௦)

௨௧. இரவுமனை யிகந்த குறியிடத் தல்லது
கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக் கில்லை.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், இரவுக்குறி வகுக்கப் பட்ட இடம் வேறுபாடுடையதாகுண்டு அவ் வேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று. மேல் இரவுக்குறி இவ்வரை இகவாதென, இவ்வரையகத்தன்றெனின் சாரான். அவற்றுள் னும் இரவுக்குறியாதல் சென்றது. சென்றதனை நீக்கியவாறு.

இதன்பொருள்: இரவு மனை இகந்த—இரவின்கண் மனைபகத்து நீக்கிய; குறியிடத்து அல்லது—குறிக்கப்பட்ட இடத்தல்லது; கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக்கு இல்லை—தலைமகற் சேர்தல் தலைமகட்கு இல்லை, என்றவாறு.

எனவே, இவ்வரைப்பகத்தே பாகவேண்டு மென்ப

தூதும், மனைபகத்தாகற்க என்பதூதும் உணர்த்தப்பட்டது.

அட்டில், கொட்டகாரம், பண்டசாலை, கூடகாரம், பள்ளியம் பலம், உரிமையிடம், கூத்தப்பள்ளியென இவற்றுள் நீங்கிச் செய்குன்றும் இளமாக்காவும் பூம்பந்தரும் விளையாடிடமும் இவற்றைச் சார்ந்தனவற்றுள்ளும் பிறவற்றுள்ளுமாக என்ற வாறு. எனவே பகற்குறியிடம் போல வேறுபட்டதாகற்க இரவிற்குறியிடமென்றவாறு. அஃதேயெனின், மணையகத் தாக அழிவதுண்டோவெனின், குரவர்கள் உறையும் இட மாதலின் தெய்வத்தானமென்று கருதப்படும். அல்லது உம் புகவும் போகவும் அருமைபுடைமையானும் ஆகாதென்பது. என்றார்க்குச் செய்யுள் "வாலமணையகத்துச் சார்த்தான் றலை மகன்" எனப்பட வந்தனவெனின், அவை அகமல்ல, அகப் புறத்தே அடங்குமென்பது.

" இரவுக் குறியென் றெய்து மதுவே
மனையோர் கிளவி கேட்டு மிடத்துச்
செலவுவர வில்லாத் தொழிலிற் குகை
மனையிதந் தெல்லையின் மாண்புடைத தாகு
மகப்புற மாயின் மறுதலைப் படுமே."

என்றார் பிறகு மெனக்கொள்க.

(25)

உஉ. அம்பலு மலருங் களவு

என்ப தென்னுதலிற்றே வெனின், களவொழுக்கினது நெடுங்காலச் செலவின்கண் இவர்க்கு நிகழும் உள்ளநிகழ்ச்சி இன்னதென் றுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: அம்பலுமஅலருங் களவு—அவ்விரண் டும் நிகழ்ந்தனவென்பது தாம் அறியினல்லது யாவரும் அறிவாரில்லை; இன்மையின் அவை களவு, என்றவாறு.

களவென்பது செய்தாரே அறிந்து மற்றொருவர் அறி
யாததாகலான் என்பது. *அம்ப லென்பது முகிழ்த்தல்,
அல ரென்பது சொல் நிகழ்தல்; அம்ப லென்பது சொல்
நிகழ்தல், அல ரென்பது இல் அறிதல்; அம்ப லென்பது
இல் அறிதல், அல ரென்பது அயல் அறிதல்; அம்ப
லென்பது அயல் அறிதல், அல ரென்பது சேரி அறி
தல்; அம்ப லென்பது சேரி அறிதல், அல ரென்
பது ஊர் அறிதல்; அம்ப லென்பது ஊர் அறிதல், அல ரென்
பது நாடு அறிதல்; அம்ப லென்பது நாடு அறிதல், அல
ரென்பது தேசம் அறிதல். அது பொருந்தாது; என்னை?
அம்பலெனப்பட்டதே அலரும், அலரெனப்பட்டதே அம்
பலுமாயின. இஃது அம்பற்கு இலக்கணம், இஃது அல
ருக்கு இலக்கணமென்று விசேடங் காட்டிற்றிலர்: இவை
இரண்டால் தம்முள் வேற்றுமை பெறப்படுமாகலான் என்
பது. மற்றென்னோவெனின், அம்பலென்பது சொல் நிக
ழாதே முகிழ் முகிழ்த்துச் சொல்வதாயிற்று; இன்ன
தின்கண்ணதென்பது அயல் அறியலாகாதென்பது. அல
ரென்பது இன்னோடு இன்னுளிடையதுபோலும் பட்ட
தென விளங்கச் சொல்லி நிற்பது. அம்பலென்பது பெரும்
போதாய்ச் சிறிது நிற்க அலருமென நிற்பது. அலரென்பது
அப்பெரும்போது தானும் அல்லியும் வெளிப்பட மலர்ந்
தாற்போலிற்கும் நிலையென வேற்றுமை சொல்லப்பட்ட
தாம். தாம் நெடுங்காலம் இவ்வொழுக்கத்தை ஒழுக்கிராத
லான் வேறுபின்று தங்கருமம் உசாவுவாரை உணர்ந்து
இத்தன்மைத்து இவர் ஆராய்வது இதுபோலுமென்று கரு
துப. தம்மனத்து ஒருகோட்டமுடையார் அப்பெற்றியே
கருதுவது உலகத்துத்தன்மை. இவ்வொழுக்கம் பிறர்க்குப்

“அமரலென்பது முகிழ் முகிழ்த்தல்” என்பதும் பாடம்.

புனஞ்சாதனமே தெய்வத்தினுள் ஆயதாகலான். அம்பலம் அலரும் எவ்விடத்து நிகழுமோவெனின், காப்புக் கைம் மிக்கவிடத்து நிகழுமென்பது. களவினது நெடுங்காலத்துக் கண் இவ்வொழுக்கம் வெளிப்படுங்கொல்லோ என்னும் அயிர்ப்பினுள் நிகழுமென்பது. அங்ஙனம் அயிர்ப்பினுற் களவொழுக்கம் ஒழிந்துநின்ற நிலைமை கற்பென்றுகொள்ளு வேனாயின் வரைந்துபுகுந்தின்மையிற் கற்பெனலுமாகாது, களவினகத்தென்றுகொள்ளுவேனாயின் ஒழுக்கம் நிகழ்கின் தின்மையின் களவெனலுமாகாது, என்னை கொல்லோ இதனை ஒருபாற் சார்த்துமாறென்று ஐயப்பட்டுநின்ற மாணாக்கற்கு அம்பலம் அலருமென்று நின்ற நிலைமையைக் களவிற்பாலே கொள்கவென்பது. இதுபொருந்தாது; என்னை?

“தந்தை தாயே தன்னைய ரென்றாக்

கன்னவ ரறியப் பண்பா ரும்மே.” (இறைவனார்-௨௧)

என்றமையின், இவரறியாதமுன் எல்லாக் களவென்பது போதுமென்பது. (௨௨)

௨௧. வெளிப்பட்ட பின்றையு முரிய கிளவி.

என்பதென்னுதலிற்றே வெனின், அம்பலம் அலரு மாயிற்றென்று உள்ளத்து வெளிப்பட்டபின்றை நிகழற பாலது உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன்பொருள்: வெளிப்பட்ட பின்றையும் உரிய கிளவி, என்றாரெனினும் வெளிப் பட்டபின்றைக் கிளவியும் உரியவென மொழிமாற்றிக்கொள்க. கிளவி என்பது, மகட் கூறுதல்; அதுவும் உரித்தென, மற்றுமொன்றுண்டு கூற்ற மால். அஃத்யாதோவெனின், அவனுடன் போக்கும் உரித்

தென்றவாறு. அஃதாமாறு சொல்லுதும்; இது பலராலும் அறியப்பட்டதென்னுங்கருத்தால் நிகழ்கின்ற தலைமகட்குந் தோழிக்கும் உடனே நிகழும். இருவரும் யாமே உணர்ந்தே மெனக் கருதுதலாம் கதுமென இந்நிலைமைக்கண் வரினும் வாராமைக் கொள்வேனென்னுங் கருத்தினுற் பண்டு, அவன் விந்து பயின்றகிடத்தே தோழி செல்லும். செல்லத், தோழியை எதிர்ப்பட்ட தலைமகளை வலங்கொண்டு சார்ந்து முன்பு நின்று நின்னல் தலையளிக்கப்பட்ட தலையளி அலு ராயிற்று, பலரானும் அறியப்பட்டென்னும்; அதற்குச் செய்யுள்:

அலரறிவரைத்தல்.

பலரா பெதிரின்று பாழிப்பட்ட டார்தங்கள் பைக்கினம்வாய் புலரா வகம்புடை வேன்மன்னன் வேம்போடு போதணிநத மலராள் மணிமுடி மான்தேர் வீரோதயன் வஞ்சியன்னுட் கலராய் விளைகின்ற தாலண்ண னீசெய்த வாரருளே. (௧௯௧)
பொருடா னெனகின்ற மானதன் பூலாதைத் தோற்றுப்புல்லா ரிருடா னடைகுன்ற மேறவென் றோன்கன்னி யீர்ப்பொழில்வாய் மருடா னெனவண்டு பாடுதண் டாரண்ணல் வநதுசெய்த வருடா னலராய் விளைகின்ற தான்மற்றிவ் வாயிழைக்கே. (௧௯௦):

“அறிந்தோ ரறனில ரென்றவர் சிறந்த
வின்னுயிர் கழியினு நனியின் னாதே
புன்னையங் கானற் புணர்குறி வாய்த்த
பின்னி ரோதியென் றோழிக் கன்னோ
படுமணி யானைப் பகம்பூட் கோழர்
கொடி தடங்கு மறுகி னார்க்காட் டாங்கட்
கன்னாடைத் தடவிற் புன்னொலித் தோவாத்
தேர்வழங்கு தெருவி னன்ன
கெளவை யாகின்ற தையகின் னருளே.” (நற்றிணை-௨௨௭.)

இது சொல்லிப் பின்னும் நீ இது புகுதருந்துணையும் இவ்வாறு ஒழுகுவாயாயினாய் அறனறியாமைமான்; அறிதி

யென்னின் இது புதுதாமை வரைந்தெய்துவாய மனனோ;
அல்லதாஉம் பிறரும் வரைந்தெய்துதற்கு முலைவிலையொடு
புகுந்து பொன்னணிவான் நின்றாரும் உளரெனப் படைத்து
மொழிந்து சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

மகட்பேச்சரைத்தல்.

நிரணி வேலி நெடுங்களத் தொன்னார் நிணமகோந்த
பேரணி வேன்மன்னன் கன்னியன் னுடன்னைப்பொன்னணிவான்
காரணி வார்முர சார்ப்பப் பிறருங் கருதிவந்தார்
வாரணி பூதகழ லண்ணலென் னாகி வலிக்கின்றதே. (௧௪௧)

வேலைத் துளைத்தகண் ணேழை திறத்தின்று விண்ணுரிஞ்சூஞ்
சோலைச சிலம்ப துணிவொன் றறிந்து கூடருமுத்த
மலைக் குடைமன்னன் வாணெடு மாறன்வன் கூடலின்வாய்க்
கலைத் திருமனை முற்றத் தியம்புங் கடிமுரசே. (௧௪௨)
போர்மலி தெவ்வரைப் பூல்கை வென்றான் புகாரணைய
வார்மலி கொங்கை மடகையை வேறோர் மணங்கருதிக்
கார்மலி வார்முர சார்ப்பப் பிறருங் கருதிவந்தார்
போர்மலி தாரண்ண லென்றோ விதன்றிறத் தெண்ணுவதே (௧௪௩)

வேயும் புரையுமென் றோளி திறத்தின்றை யெல்லையுள்வின்
டோயுஞ் சிலம்ப துணிவொன் றறிந்துதொன் னூற்புலவ
ராயுத் தமிழரி கேசரி கூட லகனகர்வா
யேயுத் திருமனை முற்றத் தியம்பு மெறிமுரசே. (௧௪௪)
இங்ஙனமுஞ் சொல்லும்:

பொன்னணி வுரைத்தல்.

குன்றொத்த யானைச்செங் கோனெடு மாறன்மென் கூடவன்ன
மென்றோத் தணிமுழ வேழை திறத்து விளைவறிந்தே
யின்றொத்த தொன்று துணிநீ சிலம்பவன் ருயினெம்மன்
மன்றத்து நின்ற முழங்குங்கோ னுனை மணமுரசே. (௧௪௫)

நலம்புரி தெய்வமன் ஞாய்செய்வ தென்னறை யாற்றுவென்ற
வுலம்புரி தோண்மன்னன் நென்புன ஞாட்டொரு வற்கியைது
ருலம்புரி கோதையைக் காப்பணிந் தார்கொடி மாடமுன்றில்
வலம்புரி யோடு முழங்குங்கொ ஞாளை மணமுரசே. (௧௭௭)

இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட தலைமகள் என்னாற் செய்
ப்பட்டது என்னோவென்னும், எனத், தோழி என்னை
வினவற்பாலை யல்லை, நீ இதற்குத் தக்கவாறறிந்து செயற்
பாலையென்னும் என்பது.

“துண்ணறி வுடையோர் துலொடு பழகினும்

பெண்ணறிவென்பது பெரும்பே தைமைகதே.”

என்பதாகலான், நீ ஒருபொருளை விகற்பத்து அறியுந்துணை,
யான் அறியுமாறில்லை பிற; அல்லதூஉம், யாங் குற்றேவன்
மகளிர், நீராயின் அவ்வாறொழுகுவதல்லது இதுகொண்டு
இது செய்மினென்றற்குத் தக்கேமல்லேம் என்னும். அதற்
குச் செய்யுள்:

முலலிலை யுரைத்தல்.

என்ன விதுசெய்கென் நென்சொல்ல லாமிகற் பாழிவென்ற
மினொ ரயிற்படைச் செங்கோல் விசாரிதன் வீடுகொலிநீர்த்
தென்னு டெனினுங்கொள் ளார்விலை உரத்தமர் சீர்செய்வண்டு
முன்னுண்மலரென்றணையுங்கண்ணைமுழுகிழமுலைக்கே. (௧௭௮)

இதுகேட்ட தலைமகன்உடன்கொண்டிபோவது துணிக்
தே னெனினும், நிழலும் நீரும் இல்லாத அழல்வெங்கா
னம் ஆற்றகில்லாங்கொல்லோ வென்னும். என்ன, அன்ன
வெங்கான மெனினும் எம்பெருமாட்டி தும்மொடுவரப்
பெரிதும் இனியவாமென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

ஆதரங்கூறல்.

மாப்புரை யானை மணிமுடி மாநன்மண் பாய்கிழற்றும்

உப்புரை வெண்குடைத் தென்னன் பதந்தலைக் கோடிவென்

-வேல்புரை வெம்மையக் கான மெனினும் வேந்தன்செய்ய
வேல்புரை தன்மையவாதும்மொடேகினக்கொம்பினுக்கே. (௧௭௮)

கழலணி போர்மன்னர் கானீர்க் கடையற் படக்கடந்த
தழலணி வேன்மன்னன் சத்ரு துரந்தான் தன்முனைபோன்
தழலணி வெம்மைய வாயினுங் கான மவன்ருடையி
னிழுவணி தன்மைய வாதும்மொடேகினெகநேரிழைக்கே. (௧௭௯)

அதுகேட்டு, ஆயின் உடன்போக்கு வலித்தேன், நீ
இதனை அவட்குச் சொல்லவேண்டுமென, நன்றென்று எம்
பெருமான் அருளிச்செய்தது எம்பெருமாட்டிக்கு உணர்த்
துவலென்று தலைமகனை வலங்கொண்டு போந்து, தலைமக
ளுழைச்சென்று அவள்குறிப்பறிநது, எம்பெருமாட்டி! நம்
பெருமான் நம்மைத் தம்மோடு உடன்கொண்டு செல்லக்
கருதுகின்றார், நின்குறிப்பென்னை என்னும். என்றவிடத்து,
உடம்படுதலும் உடம்படாதொழிதலுமென இரண் டல்ல
தில்லை; சென்று வழிப்படுமேயெனின் நாணிலளாயினுளாம்;
உடன்படாளாயிற் கற்பிலளாயினுளாம்; இரண்டினுள்ளும்
எத்திறத்தளாயினுளோ வெனின், நாணுக்கற்பென்னும்
இரண்டல்லவே அவள் கண்ணுள்ளன, அவற்றுள் நாணிற்
கற்பு வலியுடைத்து; என்னை வலியுடையவாறெனின்,

“உயிரினுஞ் செந்தன்று நானே நாணினுஞ்
செயிர்நீர் காட்சிக் கற்புச் செந்தன்று”

—தொல்-தொ-௧௭-௨௨

-என்பதாகலான். நான் அழியினுங் கற்பு அழியாமை நனைக்
கும். நனைத்து உடன் போக்குநேர்த்து தலைசாய்த்து நிலங்
கிளையாநிற்கும் நிலைமை இது சொல்லுவதே போன்றது.
அதற்குச் செய்யுள்:

நாணிழந்து வருந்தல்.

எனது மிகவு மழிந்துதெவ் வேந்தரெல் லாமிறைஞ்சிக்
காணுங் கழனெடு மாறன்செங் கோனின்று காக்குமன்மேற்
சேனா மகலா துடனென்னொ டாடித் திரிந்துவந்த
நாணு மழியத் தருகற்பு மேம்பட னெகின்றதே. (௧௮௦)

“அளிதோ தானே நானே நம்மொடு
நனிநீ ஓழந்தன்று மன்னே யினியே
வான்பூங் கரும்பி னோங்குமணற் சிறுசிறை
தீம்புன னெரிதா வீந்துக் காங்குத்
தாங்கு மனவைத் தாங்கிக்
காம நெரிதாக் கைநில் லாதே.” (குறுக்-௧௯௬.)

இன்னும் இது சொல்லுவது போன்றது அந்நிலைமை.

“சிலரும் பலருங் கடைக்க னோக்கி
மூக்கி னுசசிச சுட்டுவிரல் சேர்ததி
மறுகிற் பெண்டி ரம்ப னாற்றச
சிறுகோல் வலந்தன னன்னே யலைப்ப
வலந்தனென் வாழி தோழி கானற்
புதுமலர் நீண்டிய பூநாறு குருஉசசுவற்
கடுமா பூண்ட நெடுநதேர் கடைஇ
நடுநான் வருஉ மியதேர்க் கொண்டனொடு
செலவயர்க் திசினால் யானே
யலர்குமர தொழிகவில வழுங்க லாரே.” (நற்றிணை-௧௯௬.)

இங்ஙனம் இவள் உடன்படும். உடன்பட்டது உணர்ந்
துவைத்துத் தாயுழைச்செல்லும். தாயும் மகளது வேறு
பாடுகண்டு உற்றதயியாது நற்றிறம்படர்ந்து செல்கின்றகால
மன்றே! ஆதலாற் கண்டவாதே, அன்னாய்! என் மகட்டு
இவ்வேறுபாடு எற்றினாளுயிற்று? எனக்குச் சொல்லாபென்
னும். என்ன, என்னால் அறியப்பட்டதஞ் சிறிதுண்டென்று
அறந்தொடு நிற்குமாறு “தோழிக் குரியவை கோடாய்

தே எதது (இறையனார்-க௧) என்ற சூத்திரத்திற் சொல்லிப் போந்தாம்; அவ்வகை அறத்தொடுநிற்கும். நிற்கச், செவிளித் தாய் இன்புற்ற மனத்தளாய் என்மகள் பெரிது அறிவு உடையளே காணென்று அவ்வாறு நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நிற்கும். நற்றாயும் இன்புற்ற மனத்தளாய்த் தந்தைக்குத் தன்னையன்மார்க்கும் அறத்தொடுநிற்கும். நிற்க, அவரும் அவளது அறிவும் ஆசாரமும் கேட்டி இன்புற்ற மனத்த ராய்ச்சொன்மறுத்துத் தலையிறைஞ்சி நிற்பார். இங்ஙனஞ் சென்று மாட்சிப்பட்டுக் காட்டிமேயெனின், பெரிதும் மாட்சிப்பட்டுக் காட்டிற்று. காட்ட இவள் நீரில் ஆற்றி டைப்போய் வருந்துங் குறையென்னையென்று தலைமகனைச் செலவழங்குவிக்கும். அவ்வகையாற் சொல்லும் அதற்குச் செய்யுள்:

பாயப் புரவி கடாய்வது பாழிப் பகைமலைந்தார்
தேயச் சிலைதொட்ட தென்னவன் நேத்தன் பொதியிலின்வாய்
வேயொத்த தோளிதும் மோடு வரவு விரும்பவுந்தன்
ஞயத் தவரை நின்னாதுகண்ணீர்கொண் டலமந்தவே. (கஅந)

“விளம்பழங் கமழுங் கமஞ்சூற் குழிசிப்
பாகந தின்ற தேயகான் மதத
கெய்தெரி யியக்கம் வெளின்முதன் முழங்கும்
வைகுபுலர் விடியன் மெய்கரநது தன்கா
வரியமை சிஐம்பு சழீஇப் பன்மாண்
வரிப்புனைபந்தொடு வைஇய செல்வோ
னிலைகாண் டோறு நோவர் மாதோ
வளியரோ வளியரென் ஞயத் தோரென
தும்மெரீடு வரவுதா னயரவுந்

தன்உரைத் தன்றியுங் கலுழ்த்தனகண்ணே." (நற்றிணை-கஉ.)
இது கேட்ட தலைமகன் செலவழுங்கும். அழுங்கு
காரணம் வரைந்துபுகுத நினக்கு வரைவு மாட்சிப்படுமென்று

தலைமகனைத் தயர்ந்துப், பெயர்ந்து தலைமகளுழை வந்து,
 விழுவும் நீரும் உடைபவாய்க் கானந் தண்ணியவானுற் சேறு
 மென்று உடன்போக்கு அழுங்குவித்தவிடத்துத், தலைமக
 னும் அந்நான் வரைவொடு *விரைந்து புகுவானாம். இது
 வெளிப்பட்டபின்றைக்கிளவியும் உரியவாயினவாறு.

இனி உம்மையால் உடன்போக்கும் உரித்தாமாறு
 அவ்வாறு அறத்தொடுநிலை மாட்சிமைப்பட்டதில்லையாயின்
 இரவுக்குறிக்கண்தலைப்பெய்விக்குமாறுபோலத் தலைமகனை
 முற்படுத்து உடன்போக்க மாட்சிப்படும். படுத்து ஓம்
 படைசொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

ஓம்பதேதுரைத்தல்.

கொங்கை தளரினுங் கூந்த னரைப்பினு மேந்தன்மற்றிவ்
 வங்கை யடைக்கல மென்றே கருதி யருள்கண்டாய
 கங்கை மனாளுன் கலிமத னன்கடி மாமணற்றி
 மங்கை யமரட்ட கோன்வையை நாடன்ன மா தரைபே(௧௮௨)
 மென்முலை வீழினுங் கூந்த னரைப்பினும் விண்ணுரிஞ்சு
 நன்முலை நாட விகழல்கண் டாய்நறை யாற்றில்கென்ற
 'விண்மலி தானே நெடுந்தேர் விசாரிதன் வேந்தர்பெம்மான்
 கொன்மலி வேனெடுங் கண்ணினைப் பேதைக் கொடியினையே.
 'அண்ணுந் தேந்திய வனமுலை தளரினும்
 பொன்னேர் மேனி மணியிற் ருழ்ந்த
 கன்னெடுங் கூந்த னரையொடு முடிப்பினு

கீதத் தீவிரம்புமநி பூக்கே மூர
 வின் கடுங் கள்ளி னிழையணி நெடுந்தேர்க்
 கொற்றக் கோழர் கொங்கர்ப் பணிஇயர்
 வெண்கோட் டிசாணைப் பேளர் கிழவோன்
 பழையன் வேல்வாய்த் தன்னின்
 பிழையா னன்மொழி தேறிய விவட்கே.” (தந்திரை-௧௦.)

‘வந்து புருவானும்’ என்பதும் பாடம்.

“பெருன் குற்றிற் பேணு முளரே
யொருநன் றுடைய ளாயினும் புரிமாண்டு
*புலவி தீர வளிமதி யிலைகவர்
பாடமையொழுகிய தண்ணறுஞ் சாரன்
மென்னடை மலையா தஞ்சு
நன்மலை நாட நின்னல திலனே.” (குறும் - ௧௧௫.)

“நனைமுதிர் ஞாழற் சினைமரு டிான்வீ
கெயதன் மாமலர்ப் பெயத போல
ஆதை தூற்று முாவுநீர்ச் சேர்ப்ப
தாயுடன் றலைக்குங் காலையும் வாய்விட்
டன்னா யென்னுங் குழவி போல
வின்னா செயினு மினிதுதலை யளிப்பினு
நின்வரைப் பின்னென் றோழி
தன்னுறு விழுமங் களைஞரோ விலனே.” (குறும்-௨௧௭.)

“இவனே நின்னல திலனே யாயுங்
குவளை யுண்க ணிவளல திலனே
யானு மாய்டை யேனே
மாமலை நாட மறவா தீமே.”

இவ்வகை ஒம்பிடுத்துத் தான் தவிருமென்றவாறு. தான் தவிர்வதோ செயற்பாலது போகர்ட்ளோ வெனில், தனது வருத்தத்திற்குக் கவன்று போகாதாள்ல்லன், இதனைப் பண்பாக உரைத்தற்பொருட்டுத் தவிருமென்பது. செவிவித்தாய்க்கு உரைத்தாளன்றே, அவள் அதனைப் பண்பாக உரையாளோவெனின், இவள் சொல்லியது தெளியுமாறு செவிவித்தாய் சொல்லியது தெளியாரென்றவாறு: என்னை? எப்பொழுதுங் கைவிடாத மரபினளாகலான் என்பது.

‘புலவிதீர்வழி மதியிலைகவர்’ என்பதும் பாடம்.

இனித் தலைமகளைத் தலைமகள் ஆற்றுவித்துக் கொண்டு
சென்றதற்குச் செய்யுள்:

மேல்லக்கொண்டேகல்.

பண்டான னையசொல் லாய்ப்பைய வேரு பறத்தலைவாய்
விண்டார் படச்செற்ற கோன்வையை சூழ்நிய னுட்டகம்போல்
வண்டார் பொழிலு மணியறல் யாறு மருங்களைநது
கண்டார் மகிழும் தகைமைய தியாஞ்செல்லங் கானகமே. (கஅச)
சிறியபைங் கட்களி ழார்நதுதென் பாழியிற் செற்றெதிர்த்தார்
மறியவை வேல்கொண்ட தென்னவன் வையைந்நுட்டகம்போன்
முறியபைம் போதுகண் மேல்வண்டு பாடி முருகுயிர்க்கு
நறியபைங் கானகை யாறு நடக்கவெ னன்னுதலே. (கஅஇ)

“அழிவிலர் முயலு மார்வ மாக்கள்
வழிபடு தெய்வங் கட்கண் டாஅங்
கலமரல் வருத்தந தீர யாழநின்
னலமென் பணைத்தோ னெய்தின் மாகவிற்
பொரிப்பூம் புன்கி னெழிற்றகை யொண்முறி
சுணங்கணி வனமுலை யணங்குகொளத் திமிரி
நிழல்காண் டோறு நெடிய வைகி
மணல்காண் டோறும் வண்ட றைஇ
வருந்தா தேருமதி வாலெயிற் றேயே
மானை கொழுதி மகிழ்குயி லாறு
நறுந்தண் பொழில கானக
குறம்ப ஓராயாஞ் செல்லு மாறே.” (நற்றிணை-க.)

எனத் தலைமகளைத் தன் ஆயத்தோடுஞ் செல்வாள்
போலக் கொண்டு செல்லும். அவ்வகை போவாரை இடைச்
சுரததுக கண்டார் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

நெறிவிலக்கிக்கூறல்.

அலைமன்னு பைங்கழற் செங்கே வரிகே சரியளியா
நிலைமன்னு மாலைமுத் தக்குடை யானிகல் வேந்தரைப்போன்

மலைமன்னும் வெய்யோன் மறைத்தனன் மாதுமெய் வாடினார்தான்
 நிலைமன்னுத்தோளண்ணல் சேர்த்தனை செல்லெஞ் சிறகுடிக்கே,
 சின்னாக் செதிர்த்தார் குருதியு னாழ் நெடுங்கனத்து
 வென்றான் விசாரிதன் கூடலன் னாளு மிகமெலிந்தான்
 குன்றார் கூடரோன் மறைத்தனன் கூர்வேல் விடலைதங்கிச்
 சென்ற லழிவதுன் டோவணித் தாலெஞ் சிறகுடியே. (கௌ)

“எம்மு ரல்ல தூர்நணி யில்லை
 வெம்முரட் செல்வன் சிறு *முழ்த்தனன்
 சேர்த்தனை சென்மோ பூந்தார் மார்ப்
 விளையண் மெல்லியண் மடந்தை
 யரிய சேய் பெருங்க லாறே.”

இன்னும் இடைச்சுரத்துக் கண்டார் இவ்வாறுஞ்
 சொல்லுப்:

ஈகரணிமை கூறல்.

நீயு மிவளுமின் நேசென்று சேர்திரெல் வேலியொன்னார்
 தேயும் படிசெற்ற தென்னவன் நென்புன் னாட்டினையர்
 வாயு முகமு மலர்ந்த கமல மணித்தடத்துப்
 பாயுல் கயலவர் கண்போற் பிறமும் பழனங்கனே. (அகை)

பிற்பிறைநூன்று மகளது போக்கு உணர்ந்து செவிசீ
 மயங்கிப் பெரியதோர் கவலையளாய் நெருங்கி இவை செய்
 தது இது கருதிப்போலும் என்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

கவன்றுரைத்தல்.

ஒன்முத்த வடிக்கழற் கைதந்தென் னாறு வறுமுலையின்
 கன்முத்தம் கொண்டு முயங்கிற்றெல் லாங்கரு வெங்கனையோய்
 யின்முத்த நீக்காஞ் செல்லிய வேலியி னுத்தவென்ற
 தன்முத்த வெண்குடை யான்றமிழ் ஊடன்ன தாழ்குழலே. (கௌ)

‘இழந்தனனீ’ என்பதும் பாடம்.

“பெயர்த்தனென் முயங்கலான் வியர்த்தனெ னென்றன
 னினியறிந் தேனது துனியா குதலே
 கழறொடி யாஅய் மழைதவழ் பொதியின்
 வேங்கையுல் காந்தளா காறி
 யாம்பன் மலரினாக் தான்றண் னியனே.” (குறுக்-௮௪.)

என்று பின்னுங் கவன்று ஆற்றாளாய் இவ்வகைப்பட்ட
 கானம் இவ்வகைப்பட்டாள் எவ்வகை செல்லுங்கொல்லோ
 என்னும், அதற்குச் செய்யுள்:

சுரத்தருமை நிணந்திரங்கல்.

வேடகஞ் சேர்த்தவெங் கானம் விடலைபின் மெல்லடிமேற்
 பாடகந் தாங்கி நடத்ததெவ் வரறுகொல் பாழிவென்ற
 கோடக நீன்குடிக் கோனெடு மாறன்றென் கூடலின்வா
 யாடக மாடக கடந்தறி யாதவென் னாணங்கே. (௧௧௦)

இவ்வகை மெல்லியவாகிய அடி இவ்வகை வெப்பவா
 கிய கானம் எவ்வகை சென்றனள் கொல்லோ என்னும்.
 அதற்குச் செய்யுள்:

அடிநிணந்திரங்கல்.

நனிமுத்த வெண்மணன் மேலும் பணிப்பன நண்பன்பின்போய்
 முளியுற்ற கான மிறந்தன *போலு விறந்திகழு
 மொளிமுத்த வெண்குடைச் செங்கோ லுசித னுறந்தையன்ன
 தெளிமுத்த வாண்முறு வற்சிறி யாடன் சிலம்படியே. (௧௧௧)

இனிச் செவிலி பின்சென்றாள் சுரத்திடைக் குரவினொடு
 புலம்பிச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

குரவொடு வருந்தல்.

மழைகெழு கார்வண்கை வானவன் மாறன்வன் கூடலன்ன
 விழைகெழு கொங்கையென் பேறையோ ரோதில னோடிபைத்திக்
 கழைகெழு குன்றங் கடப்பவு நீகண்டு நின்றனையே
 தழைகெழு பாவை பலவும் வளர்க்கின்ற தன்ருரவே. (௧௧௨)

‘போன்மொய்’ என்பதும் பாடம்.

நினைப்பரும் புண்ணியஞ் செய்தாய் குரவே நெடுங்கனத்து
வினைப்பொலி மால்களி றந்திவென் றுன்விய னூட்டகத்தோர்
மனைப்பொலி பாவை பயந்தேன் வருந்தவு நீகடத்து
னனைப்பல பாவை பயந்துமெய் தாயொ ரிருந்துயரே. (௧௧௬)
வில்லவன் றானை நறையாற் றழிந்துவிண் ணேறவெல்ல
வல்லவன் மாறனெங் கோன்முனை போல்குரம் வாணுதலான்
சொல்லவன் பின்சென்ற வாதென்ற போழ்தெனக்குச்சொல்லுமே
பல்லவ மாக்கித்தன் பாவை வளர்க்கின்ற பைங்குரவே. (௧௧௭)

சுரத்திடைச் செல்லுந் தலைமகனையுந் தலைமகனையுங்
கண்டு எதிர்வருகின்றார் யார்கொல் இவ்வாறு போந்தார்
எனச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

கண்டவர் கூறல்.

வில்லான் விறலடி மேலன பொற்கழல் வெண்முத்தன்ன
பல்லா ளிணையடி மேலன பாடகம் பஞ்சவற்கு
நெல்லார் கழனி நெடுங்கனத் தன்று நிகர்மலைந்த
புல்லா தவரென யார்கொல் வருஞ்சுரம் போந்தவரே. (௧௧௮)

“வில்லோன் காலன கழலே தொடியோண்
மெல்லடி மேலவுஞ் சிலம்பே நல்லோர்
யார்கொ ளளியர் தாமே யாளியர்
கயிரூடு பறையிற் கால்பொரக் கலங்கி
வாகை வெண்ணெற் றெலிக்கும்
வேய்பயி லழுவ முன்னி யோரே.” (குறுங்-எ.)

இனிச் செவ்வி எதிர்வருகின்ற பார்ப்பாரைக் கண்டு
வினாயதற்குச் செய்யுள்:

வேதியரை வினாதல்.

கிழலார் குடையொடு தண்ணீர்க் கரக நெறிப்படக்கொண்
டழலா ரஞ்சுரத் தூடு வருகின்ற வந்தணிகான்
கழலா னொருவன்பின் செங்கோற் கலிமத னன்பகைபோற்
குழலா னொருத்திசின் றானோ வுரையினிக்குன்றிடத்தே. (௧௧௯)

குடைபார் நிழலுறி சேர்க்கா கத்தொடு குன்றிடத்து
 கடைபான் மெலிந்து வருகின்ற வந்தனர் ஞாலமெல்லா
 மூடைபா ஞெளியே லுசிடன்றென் கூடலொண் மந்தமிழ்போ
 லிடைபான் விடலையின் சென்றனனோவில் விருஞ்சரத்தே. (கக௭)
 சரத்திடைச் செல்லாநின்ற தலைமகள் நின்ற சூழலுந்
 தலைமகள் எய்த வேழமூங் கண்டு செவிலி சொல்லியதற்குச்
 செய்யுள்:

வியந்துரைத்தல்.

செறிகழல் வேந்தரைச் சேலு ரமர்வென்ற தென்னன்செய்ய
 செறிகெழு கோனெடு மாநன் முனைபோ னெடுஞ்சரத்து
 வெறிகமழ் கோதைவிட கேளின்ற திஃதாம் விடலாதன்னைப்
 பொறிகெழு திண்கிலை *வாளியி னெய்த பொருகளிறே. (கக௮)
 கொடுவிற் படைமன்னர் கோட்டாற் றழியக் கணையுதைத்த
 செடுவிற் றடக்கையெய் கோனெடு மாநன்றென் னேரிமுன்னு
 விடுவிற் புருவத் தவணின்ற சூழ விதுவுதுவாக்
 கடுவிற் றெடுகணை யாலண்ண லெய்த கதக்களிறே. (கக௯)
 • பின்சென்ற செவிலித்தாய் எதிர்வருவாரைக் கண்டு
 விழுவ, அல்கினவப்பட்டார் தலைமகளாயுந் தலைமகளையும்
 இன்னதோரிடஞ் சேர்வர்களுன்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

அழங்குதாய்க் குரைத்தல்.

ஆளையுஞ் சேறுங் களிற்றரி கேசரி தெவ்வரைப்போற்
 காணையுங் காரிகை யுங்கடஞ் சென்றின்று காண்பர்வெங்கேழ்
 வாளையுஞ் செங்கண் வராலு மடலினந் தெங்குக்குத்த
 பா லையுந் தேதல் பருகிக் களிக்கும் பழனங்கனே. (உ௦௦)
 கருவா யனபல பெய்துன்ன கட்டாற் றருவரைபோண்
 றாகுவாய் மதக்களி றுத்திவென் றுன்மனம் போன்றுயர்ந்த
 தொருவா உனகனை சேர்குன்ற நீக்கலுந் தன்னுவர்போய்ப்
 பருவா யனபல வாளையன் பாயும் பழனங்கனே. (உ௦௧)

இடைச்சுரத்துப் புலம்புந் செவிவியை எதிர்வருவார்
கண்டு தெருட்டியதற்குச் செய்புள்

உலகியல் புரைத்தல்.

கடவரை காதலனோடு கடந்த கயனெலும்புட்
படவர வல்துறும் பாவைக் கிரங்கன்மின் பண்டுசென்னை
வடவரை மேல்வைத்த ஓர்வன் மாறன் மலயமென்னுந்
தடவரை தானே யணிந்தறி யாதுதண் சந்தனமே. (௨௦௨)

வெநீர் ருஞ்சூரங் காண்பின் சென்றதும் மெல்லியன்மாட்
டிநீர் மையீரிரங் கன்மி னறையார் நிகலாசர்
தந்தீ ரழிவித்த சத்ரு துராதான் தண்குமரி
முநீர் பயந்தா லணிவார்பிறரென்ப முத்தங்கனே. (௨௦௩)

நெருங்கடல் வேனெடு மாற நெடுவகளைத் தன்றுவென்றான்
பெருங்கடல் ஞாலத்துட் பெண்பிறந் தார்தம்பெற் றூர்க்குதவா
நிருங்கடல் போற்றாய ரெய்தன்மி னீன்றன வென்றுமுநீர்க்
கருங்கடல் வெண்சங் கணிந்தறி யாதண் கதிர்முத்தமே. (௨௦௪)

“ஏறித்தரு கதிர்நாங்கி யேநதிய குடைநீழ்
ஹரித்தாழ்ந்த காகமு முரைசான்ற முக்கோலு
நெறிப்படச சுவலகைஇ வேறோரா நெஞ்சத்துக்
ஞறிப்பேவல் சென்மாலைக் கொணரடை யந்தனீர்
வெவ்விடைச செலன்மாலை யொழுக்கத்தீ ரிவ்விடை
யென்மக னொருத்தியும் பிறண்மக னொருவனுந்
தம்முனே புணர்ந்த தாமறி புணர்ச்சிய
என்னு நிருபீரைக் காணீரோ பெரும;
கானே மல்லேங் கண்டனங் கடத்திடை
யாணெழி லண்ணலோ டருஞ்சூ முன்னிய
மாணிழை மடவர றுயிரீர் போறீர்;
பலவுறு நறுஞ்சூந்தம் படுப்பவர்க் கல்லதை
மகையுனே பிறப்பினு மலைக்கவைதா மென்செய்யு
நீனைபுகா னும்மக னுமக்குமாங் கணையனே;
சீர்கெழு வெண்முத்த மணிபவர்க் கல்லதை

சீருளே பிறப்பினு நீர்க்கவைதா மென்செய்யுந்
 தேருக்கா னும்மக னுமக்குமாக் கனையனே;
 வழ்புண ரின்னிகை முரல்பவர்க் கல்லதை
 யாழுளே பிறப்பினும் லாழ்க்கவைதா மென்செய்யுந்
 குழுக்கா னும்மக னுமக்குமாக் கனையனே;
 எனவாங்கு, இறந்த கற்பினாட் கெவ்வம் படரன்மின்
 சிறந்தானை வழிபடிஇச சென்றன

எதந்தலை பிரியா வாறுமத் ததுவே." (கவித்தொகை - ௬.)

செவிவி சுரத்திடைச் செல்லாது மனையகத்திருந்து
 சொல்லுமென்பாரும ளளர்; அது பொருந்துமாறு அறிந்து
 கொள்க.

அல்லதூஉம், ஆங்ஙனம் புணர்ந்துடன்போய்ச் சில
 நாட்கழிந்தபின்னை,

அறத்தொடு நியை இனத்தறிந் திருந்த
 சிறப்புடை மரபிற் றெயவ மன்ன
 விருபெருங் குரவரோடு பொருவி லாற்றற்
 தன்னையர் தம்மைச் சால்புடை மரபின்
 மன்னிய சிறப்பின் மதியோர் தேற்றப்
 பண்பாதல் விதிபுளி; தெருண்டபின்,
 மீண்டு வந்து வியனகர் விரும்ப
 மாண்டரு சிறப்பின் வரைந்தெய் துமென.

அவ்வகை மறித்து வராரின்றாள் சுரத்திடை முன்னுறச்
 செல்வாரை என் ஆயத்தார்க்கு எனது வீரவினைச் சொல்லு
 விரென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

வழ்ச்செல்லோரை வரவுரையின் என்றல்.

செம்மைத் தனிக்கோற் றிறன்மன்னன் சேவூர்ச் செருமலைந்தாள்
 தம்மைப் புறங்கண்ட சத்ரு தூர்த்தான் றன்முனைபோல்
 வெம்மைச் சுரம்வரு வின்றன னென்று விரைந்துசெவ்வீ
 ரம்மைத் தடங்கணென் னாயத் தவருக் கறிமின்களே. (௨௦௫)

கோடரி னீன்மதிற் கோட்டாற் றாண்விட்டுக் குன்றகஞ்சேர்
கோடரில் வேந்தர் செலச்செற்ற மன்னன்கை வேலின்வெய்ய
கோடரில் வெஞ்சுர மீண்டன னென்று விரைந்தசெல்வீ
கோடரி வாட்கணென் னாயத் தவருக் குரையின்களே. (௨௦௬)

“கவிழ்மயி ரொருத்திற் செங்கா யேற்றை
குருளைப் பன்றி கொள்ளாது கழியுஞ்
சுரங்கி வாரா கின்றன னென்பது
முன்னுற *விரைந்தனி ருரையி
னின்னகை முறுவலென் னாயத் தேரர்க்கே.”

அல்லதூஉம், மகள் வருகின்றாளெனக் கேட்டதாய்
சும் நெடுநகர்க்கே வருமோ தன்கடிமனைக்கே கொண்டுபோ
மோவென அவன் குறிப்பறிதற்கு வேலனை வினாவும். அதற்
குச் செய்யுள்:

வேலனை வினாதல்.

அங்கண் மலர்த்தா ரரிகே சரிதென்னர் கோனயில்போல்
வெங்க ணெடுஞ்சுர மீண்ட விடலை கெடலருஞ்சீர்
நங்கண் மனைக்கே வரநல்கு மோசொல்லு வேலநல்கு
தங்கண் மனைக்கே செலவுய்க்கு மோமற்றென் றையலையே (௨௦௭)
உருமினை நீன்கொடி மேற்கொண்ட செங்கோ லுசிதனெங்கோன்
செருமுனை போல்சுர மீண்ட விடலையெந் தீதில்செல்வத்
†திருமனைக் கேட்குங்கு கொல்லோ வதுவை செயத்தனது
பெருமனைக் கேயுய்த்து மோவுரை யாய்மற்றென் பேதையையே.()

“அருஞ்சுர யிராதவென் பெருந்தோட் குறுமக
டிருந்துவேல் விடலையொடு வருமெனத் தாயே
புனைமா ணிஞ்சி பூவ லூட்டி.

* ‘செல்லீருரையின்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘திருமனைக் கேவர நல்குறகொ வன்றாய் விடிற்றனது’ என
வும் வேறுபாட முண்டு.

மனைமண வடுத்து மாரிசு காற்றி
 யுவந்தினி தயரு மென்ப யானு
 மான்பினை கோக்கின் மடகல் வாரி
 வீன்ற நட்பிற் கருனா னுயிலு
 மின்னகை முழுவ வேழையைப் பன்னாட்
 கடந்தல் வாரி நுகப்பிவர்க் தோம்பிய
 நலம்புனை யுதவியோ வுடையேன் மன்னே
 யஃதறி கற்பி னன்றாமற் நில்ல
 வதுவை தோயு மொருபெருங் குடுமிச்
 சிறுபை ஞாற்றிய பஃதலைக் கருங்கோ
 வாகுவ தறியு முதுவாய் வேல
 உறுக மாதோ கழங்கின் நிப்ப
 மாற வரும்பனி கலுமுங் கங்கு
 லாளுது துயருமெங் கண்ணினிது பஃஇய
 ரொம்மனை முந்துறத் தருமோ
 தம்மனை யுய்க்குமோ டாதவன் குறிப்பே." (அகம்-௧௧௮)

இங்ஙனம் புகுந்து பெயர்ந்த பின்றைத் தலைமகன்
 தன்னகத்தே வதுவைக் கலியாணஞ் செய்வான் எடுத்துக்
 கொண்டானென்பது கேட்ட நற்றாய் ஒழிந்த கலியாணஞ்-
 செய்யினும் நம்மகத்தே வதுவைக் கலியாணஞ் செய்ய-
 நேருங்கொல்லோ காணையைப் பயந்தா ளென்னும். அதற்-
 குச் செய்யுள்:

தானே வணங்கா தவர்படச் சங்கமங் கைத்தனது
 வானே வலங்கொண்ட மாறனிங் வையத் தவர்பெழு
 ளானோமம் மில்லுள் வதுவை யயர்தர நல்குங்கொல்லோ
 காணையை யின்ற கடனறி நன்னெஞ்சிற் காரிகையே. (௨௦௬)
 மையே நியபொழின் மாநீர்க் கடையன்மன் னோடவென்றான்
 மெய்யே நியசீர் மதுரை விழவினை போனமில்லு

ணையேர் குழலி வதுவை யயர்தா நேருக்கொல்லோ
பொய்யே புரிந்தவக் காணையை மீன்ற பொலக்குழையே. (௨௧௦)

தம்மனைச் சிலம்பு கழிஇ யயரினு

மெம்மனை வதுவை நென்மணங் கழிகெனச்

சொல்லி நெவனே மந்தே வென்வேன்

மையறவின்னகிய கழலடிப்

பொய்வல் காளையை யின்ற தாய்க்கே." (ஐங்குறு-௨௧௧.) (௨௨)

௨௪. களவு வெளிப்படா முன்னுற வரைதல்
களவு வெளிப்பட்ட பின்றை வரைதலென்
றாயிரண் டென்ப வரைத லாதே.

என்பதென்னுதலிற்றேவெனின், *('வெளிப்பட்ட பின்றைக்
கிளவிபு முரிய' என்ற பொன் வெளிப்பட்ட பின்றை
வரைதல் முறைமையானல்லது இல்லையெனக் கொண்டு
நின்ற மாணுக்கற்கு மற்று வரைதலாறு உண்டென்ப
துணர்த்துதல் றுதலிற்று.

இதன்பொருள்: களவு வெளிப்படா முன்னுற வரை
தல்—பலரானுஞ் சிலரானும் அறியப்பட்டது இவ்வொழுக்க
மென்னுங் கருத்து எய்தாமுன்னம் வரைதல்; இயற்கைப்
புணர்ச்சி புணர்ந்தபின்னே தெருண்டு வரைதலும் உரியன்,
அங்குத் தெருளானாய் விடிற் பாங்கற்கூட்டங் கூடித்
தெருண்டிவரைதலும் உரியன், அங்குத் தெருளானாய்விடின்
தோழியை இரந்து பின்னின்று அவன் தணையுருத்தகைமை
செய்யத் தெருண்டி வரைதலும் உரியன், அங்குத் தெருளா
னாய் விடிண் மதியுடம்பித்து இரந்து பின்னின்ற நிலைமைக்
கண் தோழி சேட்படுப்பத் தெருண்டி வரைதலும் உரியன்,
அங்குத் தெருளானாய்விடின் தோழியிற் கூட்டங் கூடியாதல்
செறிப்பறிவுறுக்கப்பட்டாதல் இரவுக்குறியது ஏதங்காட்ட

வாதல் வரைவுகடாவப்பட்டாதல் தெருண்டு வரைதலும் உரியன். ஈதெல்லாங் களவு வெளிப்படாமுன்னுறவரைதல் விகற்பமெனக்கொள்க. இனி வெளிப்பட்ட பின்றை வரைதல் விகற்பமின்றெனக் கொள்க. அவற்றுட் களவு வெளிப்படாமுன்னுறவரைதல் சிறப்புடைத்து. இது தனக்காகா மையால் வரைந்தமையிற் சிறப்பின்றெனக்கொள்க. இது களவு வெளிப்பாடன்றென்று மறுத்துக் களவு வெளிப்படாமுன்னுறவரைதல் அறத்தொடுநிலை நிகழாமுன் வரைதலென்றவாறு.

களவு வெளிப்பட்ட பின்றை வரைதல்—அறத்தொடுநிலை நிகழ்ந்த பின்றை வரைதல்? களவு வெளிப்படாமுன்னுறவரைதலுங் களவு வெளிப்பட்ட பின்றை வரைதலுமாமாறு முன்னே சொல்லிப்போந்தாம். அவ்வுரையே இதற்கும் உரைத்துக்கொள்க.

என்று ஆ இரண்டு என்ப வரைதலாறு—என்று இரண்டுவகை என்பர் வரைதல் முறை, என்றவாறு. (உ௪),

உ௫. பட்ட பின்றை வரையாக் கிழவ

னெட்டிடை கழிந்து பொருள்வயிற் பிரிதலும் பொருள்வயிற் பிரியா தொருவழித் தணத்தலும் புரைவ தென்ப கற்பா லான

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், அறத்தொடு நிலையின்ற பின்றை வரும் விகற்பம் உணர்த்துதல் றுதலிற்று.

"மேற்குத்திரத்து.*வரையும் இடம் உணர்த்தினார், அவ்வரைலிற்கு வரும் இடையிடு இவைபென்பது உணர்த்துகல் றுதலிற்று.

* 'வகையுமிடத்து வகையுமிடம் உணர்த்தினார்' என்பதும்

இனித் தலைமகளை வரைந்தெய்தினுனல்லன், அறத் தொடு நின்றவாறே பிரிந்தான், ஆகலான் அன்னாள் கற்பி னாளோ களவினாளோ என்ற மாணுக்கற்கு இவன் கற்பி னாளெயெனப்படும் என்றவாறு.

இதன்பொருள்: பட்ட பின்றை வரையாக் கிழவன்— அறத்தொடு நிலைநின்ற பின்றை வரைந் தெய்தாத தலை மகன்; நெட்டிடை கழிந்து பொருள்வயிற் பிரிதலும்— நாடுங் காடும் இடையிட்ட பல்காதமும் நீங்கிப் பொருட் குப் பிரியும் பிரிவும்; பொருள்வயிற் பிரியாது ஒருவழித் தணத்தலும்—பொருட்குப் பிரியாது ஓரிடத்தானாய் உறைதலும்; புரையது என்ப கற்பால் ஆன—அவை பொருந்துங் கற்பினாளாகற்கு, என்றவாறு.

அறத்தொடு நிலைநின்றமை என்னை தலைமகன் அறியுமா நெனின், தோழியால் உணர்த்தப்பட்டு அறியுமென்பது. இதன்கருத்து, இவ்விரண்டு இடையீட்டின்கண்ணுந் தலை மகள் ஆற்றாளாய் காலத்துத் தோழி ஆற்றுவித்தலும், ஆற்றுவித்து அதனெதிர்மொழிதலும், பிறவும் எல்லாங் கற்பினோடு ஒக்குமென்பது. இப்பிரிவு தலைமகள் அறியப் பிரியுமோவெனின், அறியவே பிரியும், தோழிக்குந் தலை மகட்கும் எல்லாம் உணர்த்தி யென்பது. அவ்வாறு பிரிந்த விடத்துத் தலைமகள் வேறுபட்டாள்; வேறுபட, எம் பெருமான் இதற்கு நல்லது புரிவான் பிரிவான்: பிரிய, நீ ஆற்றாயாவதோ தகாதென்ற தோழிக்கு யான் பிரிய ஆற்றே னாயினேனல்லேன், அவர் சென்ற கானத்துத் தன்மையை நோக்கி அவர்க்குக் கவன்று நினைந்து ஆற்றேனாயினேனை ஏதிலர் அதனைத் திரிய உணர்ந்தாரென ஊர்மேல் வைத்துச் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

ஊர்மேல் வைத்துரைத்தல்.

மின்ற னனைய விளங்கொளி வேலொடு வெண்டிராமே
 'னின்று னிலமன்ன னோரியன் மாற னிகன்முனைபோற்
 கொன்று றலைக்குஞ் சுரமன்பர் நீங்கலுங் கொல்வளைகள்
 சென்று லதுபிறி தாகவிவ் பூரவர் சிந்திப்பரே.

(உகக)

இப்பிரிவினகண்ணே ஆற்றாளாய் வேறுபட்ட தலை
 மகளை இவ்வாறன்றி ஆற்றுவிக்கலாகாதெ
 இயற்பட மொழி னக் கருதித் தலைமகளை இயற்பழித்த தோ
 தல். பழிக்குத் தலைமகள் இயற்பட மொழியும்.

அதற்குச் செய்யுள்:

தொல்கவின் றொலையத் தோணலஞ் சாஅய்
 நல்கார் நீத்தன ராயினு நல்குவர்
 நட்டனர் வாழி தோழி குட்டுவ
 னகப்பா வழிய நூறிக் செம்பியன்
 பகற்றீ வேட்ட ஞாட்பினு மிகப்பெரி
 தலரொழிச சென்றன ராயினு மலர்கவிநத
 மாமட வவிழ்நத காந்தளஞ் சாரவின்
 ஞால்வாய்க் களிறு பார்தட் பட்டெனத்
 தஞ்சாத் துயரத் தஞ்சுபிடிப் பூச
 னெடுவரை விடரகத் தியம்புந்

கடுமான் புல்லிய காடிநந் தோரே." (நற்றிணை-௧௧.)

அல்லதூஉம், நெட்டிடை கழிந்து பொருள்வயிற்

பிரிந்தவிடத்துத் தலைமகளை ஆற்றாமை

இயற்பழித்தல். கண்டு தோழி தலைமகளை இயற்பழிக்கும்;

எங்ஙனம் இயற்பழிக்குமோ வெனின்,

இவளை இங்ஙனம் ஆற்றாளாகப்பிரிந்த அவரினுங் கொடிய,
 இவளது ஆற்றாமை தன்மும் அதற்கு நல்லது புரியாது தம்
 நாணின்மையாற் பகலே புகுந்து இரைதோர்கின்ற நாணப்
 பறவைகளென்னும். அதற்குச் செய்யுள்

௨௪௧ இறையனார் அகப்பொருள்

இசலே புரிந்தெதிர் நின்றதெவ் வேந்த ரிருஞ்சிறைவான்
புகலே புரியவென் றுன்கன்னி யன்னாள் புலம்புறுநோய்
மிதலே புரிநின் றதுகண்டு மின்றிவ் வியன்கழிவாய்ப்
பகலே புரிந்திரை தேர்நின்ற னாணப் பறவைகளே. (௨௧௨)

என்பது கேட்ட தலைமகள் என் ஆற்றாமைகண்டன்றே
இவள் இவ்வகை சொல்லுவாளாவதெனத் தனது ஆற்றாமை
நீங்குவாளாவது பயன்.

இனி ஒருவழித் தணந்தவிடத்துத் தலைமகள் வேறு
பட இவ்வகைப்பட்ட நிலத்தில் தலைமகன் நம்மைத் துற-
வான்நீ எற்றிற்கு ஆற்றாயாகின்றாயெனத் தோழி சொல்லிய-
தற்குச் செய்யுள்:

அமலை போல்களி யானை யரிசே சரியுலகின்
வடுமலை யாதசெங் கோன்மன்னன் வஞ்சியன் னாய்மகிழ்ந்து
படுமலை போல்வண்டு பாடிச்செங் காந்தட்டைப் தேன்பருகு
கெடுமலை நாடனை நீங்குமென் றோநீ நினைக்கின்றதே. (௨௧௩)

குழலிசைய வண்டினங்கள் கோழிலைய செங்காந்தட் குலைமேற்பாய்
வழலெரியின் மூழ்கினவா லந்தோ வளியவென் றயல்வாழ்மந்தி
கலுழ்வனபோ னெஞ்சசைந்து கல்லருவிதுஉ
கிழ்வ்வரை னன்னாட னீப்பனோ வல்லன்.

௨.௨ வெளிப்புடை தானே விரிக்குங் காலைத்
தந்தை தாயே தன்னைய ரென்றாங்
கன்னவ ரறியப் பண்பா கும்மே.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், தீமல் வெளிப்பு-
ட்டையே சொல்லிப்போந்தார், அவ்வெளிப்படை இவை
யென்பது உணர்ந்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள்: வெளிப்படை தானே—களவு வெளிப்படைதானே; விரிக்குங் காலே—விரித்து உணர்த்து மிடத்து; தந்தை தாயே தன்னையர் என்றாங்கு அன்னவர் அறியப் பண்பு ஆகும்மே—தந்தை தாயே தன்னையர் என்று அவர் அறியப் பண்பாகும் என்றவாறு.

பண்பெனினும் இலக்கணமெனினும் இயல்பெனினும் ஒக்கும். வெளிப்படையென்பது அறத்தொலி நிலையென்ற வாறு. வெளிப்படையெனினும் அறத்தொடு நிலையெனினும் ஒக்கும். என இவ்விரண்டுமே ஒரு பொருண்மேற் கிடந் தனவாயினுங் கருத்துவேறுபா டிடைபவாம். யாவரும் அறியப்படாத களவு தந்தையுந் தாயுந் தன்னையரும் அறிய விகழ்ந்தமையிற் களவு வெளிப்படை யெனப்பட்டது. இனித் தலைமகள் அறன் அழியாமை நின்றலின் அறத்தொடு நிலையெனவும்பட்டது. (௨௧)

௨௭. அவருட

டாயறி வுறுதலி னேனோரு மறிப.

என்ப தென்னுதலிற்றோ வெனின், இவர்தாம் அறியு மிடத்துத் தாய் சொல்லவன்றித் தாமாக அறிவிலரென் பது உணர்த்துதல் றுதலிற்று.

இதன் பொருள்: அவருள்—சொல்லப்பட்ட மூவருள் ளும்; தாய் அறிவுறுதலின் ஏனோரும் அறிப—தாய் அறி வுறுக்கப்பட்டித் தந்தைக்குந் தன்னையன்மாருக்கும் அறத் தொடு நிற்குமென்பது. செவிலித்தாய் நற்றாய்க்கு அறத் தொடு நிற்குமென்பது. இது பெற்றவாறென்னையெனின், உரையிற்கோடலென்னுந் தந்திரவுத்தியாற் பெறுதுமென்

து.

(௨௭)

உ.அ. தந்தை தன்னைய ராயிரு வீற்று
முன்ன மல்லது கூற்றவ ணில்லை.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், தந்தைக்குந் தன்னையன்
மார்க்கும் நற்றாய் அறத்தொடு நிற்குமாறு உணர்த்துதல்
தலிற்று.

இதன் பொருள்: தந்தை தன்னையர் ஆ இருவீற்றும்
—தந்தையென்றுந் தன்னையன்மாரென்றுஞ் சொல்லப்
பட்ட இரண்டு கூற்றார்க்கும்; முன்னம் அல்லது கூற்று
அவன் இல்லை—அவாக்கு முன்னத்தானல்லது செவ்வனஞ்
சொல்லப் பெறுள் என்றவாறு.

நற்றாய் தந்தைக்குந் தன்னையன்மார்க்கும் அறத்
தொடு நிற்குமிடத்து, இவனதொன்றுண்டால், அஃதென்
னோவெனின், குலத்தானுஞ் செல்வத்தானும் மிக்கான் ஒரு
வன், உலகத்தாரெல்லாம் ஒரு குறைவேண்டப்படுந்தன்
மையன், ஒருவர்பால் ஒருகுறைவேண்டுஞ் சிறுமையனல்
லன், இத்தன்மையானவன் நமமை வழிபட்டு வாழலு
றும், அவனை யான் கிழமைக்கொள்ள அழிவதுண்டோ என்
னும். என்பது கேட்டு அவர் என் கருதவரோவெனின்,
இவன் கருதிக் சொல்லுகின்ற குறிப்பாவது இதுபோலுந்,
தன்புகள் திறத்தினாகாதேயென உணர்வாராவது.

‘அவன்’ என்ற மிகைவாய்பாட்டான் முன்னத்தானன்றி
யும் முன்னம்போலுஞ் சொல்லானுஞ் சிறுபான்மைசொல்லு
மென்பது. அது வருமாறு: தலைமகன் பார்ப்பாரை முன்
னிட்டு அருங்கலங்களோடு வரைவுவேண்டிவிட்டவிடத்துத்
தந்தையுந் தன்னையன்மாரும் வரைவுமறுத்தார், மறுப்பார்
குழ்தலும் அருகுதலுமுடைமையான். நூற்றியாண்டைக்

சுற்றவரோடு எண்ணிச் செய்யப்படுமாலாற் குழப்பமும்.

இனிக் கண்டரே தம்மகளை வேண்டிவாரைப் பார்த்திருந்
தாராகாதே, நாம் இந்நூற்றிடைக் கருமநூற்றவரே, இவர்
களிடை மகட்பெறுவார் யாரெனவும் பெறுதற்கு அருமை
புடைத்தெனவும் கருத அருகுப. இனிக் கண்டரே தம்
மகளை வேண்டுவார் உரைப்பனவும் பொப்போலும், வேண்டு
தற்கு இடையின்றியே பெற்றாராகலின் இவ்வகை விரைந்து
கொடுத்தாரென்னும் புறவுரை நோக்கிபும் அருகுப.
அல்லது உம், இறப்பச் சிறியாருந் தம்மின் மிக்கார் மகள்
வேண்டிச் சென்றகிடத்தும் அருகுப. இனி உலகியலானும்
அருகுப. அல்லது உலகியல்பல்லாவழி இவர் * அருகுவுதற்
குச் சொல்லவேண்டுமோ என்பது. எனத் தலைமகன்
வரைவுமறுக்கப்பட்டா னென்பதனை உணர்ந்த தலைமகன்
ஆற்றாளாமாகத் தோழி யாய்க்கு அறத்தொடு நிற்பச்,
செவிலித்தாய் நற்றாய்க்கு அறத்தொடுநிற்ப, அவள் தந்தைக்
குந் தன்னையன்மார்க்கும் அறத்தொடுநிற்கும், முன்னம்
போலுளு சொல்லானென்றவாறு. அவ்வாறு சொல்லு
மதற்குச் செய்யுள்:

அறத்தொடு நின்றல்.

சான்றோர் வரவும் விடுத்தவர் தந்தக வுந்நுமது
வான்றோய் குடிமையு நோககினல் லால்வண பொருள்கருதிந்
தேன்றோய ஊழ்கண்ணிச செம்பியன மாநன்செய நோன்மணந்த
மீன்றோய் கடவிடந தானும் விலையன்றிம் மெல்லியநகே. (உ௧௪)

நடைபா விதுவென்று நேரினல் லானறை உாற்றுவென்ற [குஞ்
படையான் பனிமுத்த வெண்குடை வேந்தன்பைநு கொன்றைதக]

சடையான் முடியிசைத் தண்கதிர்த் திங்கடன் ரௌஞ்சுலமா
வுடையா னுசித னுலகும் விலையன்றெம் மொண்ணுதற்கே. (உகதி)

‘அருமைகூறுவது’ என்பதும் பாடம்.

*“சான்றோர்வருந்திய வருத்தமு நுமது
வான்றோய் வன்ன குழமையு ளோக்கித்
திருமணி வரன்றுவ குன்றங் கொண்டுவன்
வருமுலை யாகம் வழங்கினே நன்றே
யஃதான், நடைபொருள் கருதுவிராயிற் குடையொடு
கழுமலந் தந் நற்றேர்ச செமபியன்
பங்குனி விழுவின் வஞ்சியோ
டெள்ளி விழவி னுறந்தையஞ் சிற்தே.”

என இவ்வாறு நற்றாய் சொல்லக் கேட்டுக் கொடாது விடின் இக்குலத்துக்கு வறிவுண்டுபோலுமென உணர்வா ராவது. அதனாற் பொருள் அறத்தொடுநிலை மாட்சிப்படு வது. (உஅ)

உக. காப்புக் கைமிக்குக் காமம பெருகினு
நொதுமலர் வரையும் பருவ மாயினும்
வரைவெதிர்த்கொள்ளாதுதமரவண் மறுப்பினு
மவனு றஞ்சங் கால மாயினு
மந்நா லிடத்து மெய்ந்நா னொரீஇ
யறத்தொடு நிறற் றோழிக்கு முரித்தே.
என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், மேல் அறத்தொடு நிற் கும் நிலை உணர்த்திப்போந்தார், இனி அறத்தொடு நிற்கும் இடங்கடறுவான்* எடுத்துக்கொண்டார், அஃது உணர்த்து தல் றுதலிற்று.

* ‘விரவும் பெருமை’ எனத்துவங்கும் வேறொரு செய்யுள் வேறோர் எட்டுப் பிரதியில் இக்கே ளாணப்படுகின்றது; அச்செய்யு ளின் முதலடி பொருள் புலனாகவாறு பலபடச் சிதைத்து கிடத்த லின் அஃதீண்டுமெடுத்துக் காட்டப்படவில்லை.

† ‘கொள்ளார்’ என்பதும் பாடம்.

நுத்திரத்தோடு இயைபென்னையெனின், மேல்
முறத்தொடுநிலை யதிகாரம் வாராசின்றதாகலா நென்பது.

இதன் பொருள்: காப்புக் கைமிக்குக் காமம் பெருகி
னும்—*காப்புக்கையிகப்பாட்டின் வேட்கை பெருகினும்;
நொதுமலர் வரையும் பருவம் ஆயினும்—அயலார் வரைந்து
புகுங் காலமாயினும்; வரைவு எதிர்கொள்ளாது தமர்
அவண் மறுப்பினும்—வரைவியேற்றுக்கொள்ளாது தமர்
அவ்விடத்து மறுப்பினும்; அவன் ஊறு அஞ்சும் காலம்
ஆயினும்—அவற்கு நிகழும் ஏதம அஞ்சின இடத்தும; அந்
நாவிடத்தும மெய் நாண் ஒரீஇ—அந்நாவிடத்தும மெய்க்க
ணின்ற நாண் நீங்கி; அறத்தொடு நின்றல தோழிக்கும்
உரித்தே—அறத்தொடு நிற்கும் நிலைமை தோழிக்கும்
உரித்து, என்றவாறு.

‘காப்புக் கைமிக்குக் காமம் பெருகினும்: என்பது: காப்பு
என்பது இரண்டு வகைத்து, நிறைநாவல் சிறைகாவ
‘லென; அவற்றுள், நிறைநாவல் என்பது காப்பன காத்துக்
கடிவன கடிந்து ஒழுகுமொழுக்க மென்றவாறு;

“சிறைகாக்குவ காப்பெவன் செய்யு மகளிர்

நிறைகாக்குவ காப்பே தலை.” (குறள் - வாழ்க் - ஏ)

என்பதாகலான். இனிச் சிறைகாவல் என்பது நாய் துஞ்சா
மை நாயத்ஞ்சாமை ஊர்துஞ்சாமை காலீலாகடுகுதல் நிலவு
வெளிப்படுதல், கூகைகுழறல், கோழிசூறற்காட்டலென
இவை. அவற்றுள், ஈண்டுச் சிறைகாவல் கொள்ளப்படும்.
அச்சிறைகாவலது மிகவின்கண் இடையீடாயினவிடத்துத்
தலைமகட்குப் பெரியதோர் வேறுபாடு உண்டாம்; உண்டா

காவல்கைமிக்குப் பாட்டின் என்பதும் பூட்டம்.

வினவிடத்துத் தோழிக்குப் புனமும்; புலத்
துத், தோழி எனக்குப் புலனாயினவாறே யுங்கூற
புலனும், புலனாயினவிடத்து யாய் அறிவாரை வினாவும்; வினா
வின விடத்து அறிவார் தெய்வத்தினான் ஆயிற்றென்ப;
அது சொல்லுதற்பயத்தது தங்கரும் மாகலானும் பிறி
தென்று சுட்டி உணருந் தன்மைத்தன்று இக்குலமாக
லானார் தெய்வத்தினான் ஆயிற்றென்ப. என்றவிடத்து,
இவளை முன்னிறீஇத் தெய்வத்திற்கு வழிபாடு செய்
விக்கும். செய்தவிடத்துக் கற்பழியும். இவட்குக் கற்
பழிவு வந்ததென்றும், இவட்கு ஆற்றாமை தணியா
தன்றே தெய்வத்தினான் ஆயிற்று என்றமையின் பெயர்த்
தும் அதுகண்டு யாய்க்கு ஆற்றாமை பெருகுமென்றுந் தலை
மகளது கற்பழிவுக்குந் தாய் ஆற்றாமைக்குந் தோழி தான்
ஆற்றாளாம். ஆற்றாமையென்பது பிறிதெவ்வுணர்வுமின்றி
ஆற்றாமை தானேயாவது. ஆற்றாமை ஆற்றுவதொன்றி
னைப் பற்றும். ஆற்றுவது பிறிதின்மையின் அறிவாரை
வினாவிடத்து என்னை வினாவ, யான் அறியேனென்றதன்
புறத்தாம் பிறரை வினாவுவாளாவது; என்னை வினாவினவிட
த்து இது சொல்லுவனென்று கூட்டமில் நாட்டவகையாற்
சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கும். இருந்த நிலைமைக்கண் தாய்
படிமக்கலத்தொடும் புக்கு, மகளை அடிகொண்டு முடி
காறு நோக்கி, அன்னாய் *நம்பெருமாட்டிக்கு இவ்வேறு
பாடு எற்றினாயிற்றென்னும். என்றவிடத்து, என்னால்
அறியப்படுவதுஞ் சிறிதுண்டென்று மேற்சொல்லியவாறே
மாறுகோள். இல்லாத வகையான் அறத்தொடு நிற்குந்,

†: 'தளிறுதரு புணர்ச்சியான் மாறுகோளில்லா லையானுரைந்
த்து அறத்தொடு நிற்கும்' என்பதும் பாடம்.

அவன் *நற்றாய்த் தொடக்கத்தார்க்கெல்லாம்

தொடு நிற்கும் என்பது.

இனி, 'நொதுமலர் வரைபும் பருவம் ஆயினும்' என்பது: †நொதுமலரென்பார் ஏதிலர், அவர்தாம் வரைவொடு வந்தாரென்பது கேட்டவிடத்துத் தலைமகள் அதற்கு ஆற்றாளாம்; ஆற்றாளாயினவிடத்து, மேற்சொல்லியவாறே மாறுகோளின்றி அறத்தொடு நிற்கும் என்பது.

'வரைவெதிர்கொள்ளாது தமர் அவண் மறுபயினும்' என்பது: தலைமகன் தமர் பார்ப்பார் சான்றோரை முன்னிட்டு அருங்கலங்களுொடு வரைதற்குப் புகுவர்; புக்கவிடத்து ஒருகாலேக்கு மறுப்பர் பிற; ‡போதாக் குமரியை யுடையார் போலக் கதுமென நேர்நதிடாரன்றே! பரியளு சிறிதென்ற னும் இளையளாலோவென்ற னும் நாளும் புள்ளுந் திருத்தி வாழீரோ வென்ற னும் அவ்வன் மறுததா ரென்ப தனைத் தலைமகள் கேட்டனான்றும் ஆற்றாளாம். என்னை? எம்பெருமான் ஒருவர்க்கு ஒருகுறை முடிப்பினல்லது ஒரு னரை ஒருகுறை வேண்டித் தன்மையனல்லன். அல்லாதான் இக்குறைவேண்டியது என்கட்கிடந்த அருளாகாதே? இவற்கு இவ்விளிவரவாக்கினென் பாவியெனவையும், எம் பெருமாற்கு மறுத்தார் இனி மற்ருருவாறுகாதே யென வுந் தலைமகள் வேறுபடும. அவ்வேறுபாடு தோழிக்குப் புலனும். புலனாயினவிடத்து மேற்சொல்லியவாறே அறத் தொடு நிற்குமென்பது.

* 'நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நிற்கும், அவன்* அத்தொடக்கத் தார்க்கெல்லாம் அறத்தொடு நிற்கும்' எனவும் வேறுபாடும் உண்டு.

† 'ஏதிலரானவர் வரைவொடு வந்தார்' என்பதும் பாடம்.

! 'பேராளக்குமரி' என்பதும் பாடம்.

அவன் ஊறு அஞ்சக் காலமாயினும்' என்'

மகன் இரவுக்குறி வந்து ஒழுகாநின்ற நிலைமைகளைப்பற்றி
பெருமான் வரும்வழி எங்கும் வெண்கோட்டியாணயும்
அரவும் உருமும் புலியும் *வானரமகளிரும் வரையரமக
ளிரும் உடைத்து, மற்றுந் தெய்வங்கள் வெளவும் வண்
ணத்தன, ஏதம நிகழ்வதுகொல்லோ வென வேறுபடும்;
அவ்வேறுபாடு தோழிக்குப் புலனாம். புலனாயினவிடத்து
மேற்கொல்லியவாறே அறத்தொடு நிற்கும என்பது.

'அந்நாஸிடத்தும்' என்பது: அச்சொல்லப்பட்ட நான்
கிடத்தும்; 'மெய் நான் ஓரீஇ' என்பது: †மெய்யினைய
நான் நீக்கி; நான் உண்டாயினவிடத்துத் தாய்முன்னின்று
சொல்லாநொன்பது. 'அறத்தொடு நிற்கல் தோழிக்கும்
உரித்தே' என்பது: அறமென்பது தக்கது; தக்கதனைச்
சொல்லிநிற்கல் தோழிக்கும் உரித்தென்றவாறு. அல்ல
துஉம், பெண்டிர்க்கு அறமென்பது கற்பு, கற்பின்றலை நிற்ப
லென்பதுஉமாம்.

இனித், 'தோழிக்கும் உரித்து' என்ற உம்மையால் தலை
மகட்கும அறத்தொடுநிலை உரித்தென்பது. அஃதாமாது,
இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்தானும் பாங்கற்கூட்டங் கூடியா
னார் தெருண்டு வரையதெய்தலுற்றுத் தமரைவிடும், விட்ட
விடத்து அவர்மறுப்ப; அஃது இலக்கணமாகலான். அவ்
வனம மறுத்தவிடத்துத் தலைமகள் வேறுபடும். ஏம்பெரு
மான் மறுக்கப்பட்டமையான் மற்றொருவாறுங் கொல்லோ
வெனக் கலங்கி வேறுபாடு எய்தினபொழுதே தோழிக்
குப் புலனாம், புலனாயினவிடத்து, எம்பெருமாட்டி!
நினக்கு இவ்வேறுபாடு எற்றினனாயிற்றென்னும். என்ற

* இஃசொற்றொடர் முன் அச்சப்பிரதியில் இல்லை.

† 'மெய்க்கணின்ற' என்பதம் பாடம்.

ஊழல்தெனக்குப் பட்டது, இன்னகிடத்து ஒரு
 வநீர்பும் பயங்களுந் தழைபுந் கண்ணியுக்கோடற்கு
 எண்ணிச் சிறிநீங்கினாப்; யான் நின்று ஒரு மணிச்சுனை
 கண்டேன்; கண்ட அம்மணிச்சுனைதான் ஆம்பலே குவனே
 யே நெய்தலே தாமரையே என்றிப்பூக்களால் மயங்கி
 மெதக்கது கண்டு வேட்கையான் ஆடுவான் இழிந்தேன்;
 இழுக்கிக் குட்டம் புக்கேன்; புக்குத் தோழியோடுவன,
 நீ அங்ஙனங் கேளாயாயினாக, ஒரு தோன்றல் தோன்றி
 வந்து எனது துயர்நீக்குதற்காகத் தன் கை நீட்டினான். நீட்
 டினகிடத்து மலக்கத்தான் நின்கையெனப் பற்றினேன்;
 பற்ற, வாங்கிக் கரைமேனிநீடு நீங்கினான்; நீ அன்று கவ
 லுதியெனச் சொல்லேனாயினேன்; நீ எவ்வெல்லைக்கண்
 ணுவ் கைவிடாதாய் அஞ்ஞான்று கைவிடலினையாக்கிற்று
 விதியாகாதே? இனிப பிறிதொன்றாந் கொல்லொடுவனக்
 கலங்கி வேறுபட்டேனென்று தோழிக்குத் தலைமகள்
 அறத்தொடுநிற்கும். பின்னைத் தோழி செவிலிக்கு அறத்
 தொடு நிற்கும் மேற்சொன்னவாற்றாடுனென்பது. அங்ஙன
 மாயின் தோழி காவலொடுமாறுகொள்ளாதோடுவனின்,
 கொள்ளாது. தோழிக்கு அறத்தொடு நிற்குமாகலானென்
 பது. காவலொடு மாறுகொள்ளினுவ் காவற்குற்றப்பட்டே
 னென்று தோழி இறந்துபடாமைக் காக்கும் விதியென்
 பது. அஃதேயெனின், நிகழ்ந்த ஒழுக்கும் மறைத்துக்
 களைந்து படைத்து மொழிந்தமையாற் பொய்யுரைத்தவா
 றும் பிறவெனின், பொய்யுரைக்கப்பட்டதாகாது; என்னை?
 பழியும் பாவமும் அதனால் வாராமையின்; என்னை?

‘என்னிற் சிறிது நீங்கினாக, ஈங்குநின்றேன்’ என்பது
 முன் அச்சப்பிரதியிற் கண்ட பாடம்.

‘மயக்கத்தினான்’ என்பதும் பாடம்.

“பொய்மையும் வாய்மை மீடத்த புராதீர்த்த

கன்மை பயக்கு மெனின்.” (குறள் - வாழ்மை - ௨) இவ்வுத்தர

என்றாராகலிற், குற்றமின்றென்பது. அபுத்தொடி நிற்கும் இடங்களைப் பெயரும் எண்ணுஞ் சொல்லினை மாத்திரையே இச்சூத்திரத்துப்பொருள். அறத்தொடி நிற்கும் இலக்கணமும் அவற்றுக்குச் செய்யுளும் மேலே காட்டிப் போர்த்தாம்.

௨.0 காம மிக்க கழிபடர் கிளவியுங்
காப்புச் சிறைமிக்க கையறு கிளவியு
மாறுபார்த் துற்ற வச்சக் கிளவியு
மிரவினும் பகலினு நீவரு கென்றலுங்
கிழவோன் தன்னை வார லென்றலுந்
தன்னுட் கையா நெய்திடு கிளவியு
மன்ன மரபிற் பிறவுந் தொகைஇத்
தன்னை யழிந்த கிளவி யெல்லாம்
வரைதல் வேட்கைப் பொருள வென்ப

என்பதென்னுதலுற்றோ வெனின், வரைவுகடாவும் இலக்கணமெல்லாம் தொகுத்து உணர்த்துதல் றதலிற்று.

மேலதேழு இயைபு என்னையோவெனின், மேலுங் களவு நீக்கிக் கற்பாயதோர் இலக்கணமுணர்த்தினார், இவ்வரைவும், அன்னதாகலான் அதன் பின்னே வைக்கப்பட்டது.

இதன் பொருள்: காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவியும். காமமென்பது வேட்கை, மிகுதலென்பது பெருகுதல், கழியென்பது ‘சிறுத்தல், படர் என்பது கிணத்தல், கிளவி

தன்னைச் சொல்; வேடகையிக்குச் சிறப்பச் சிந்தித்துச் சொல்லும்: காப்புச் சிறைபிக்க கையறு கிளவி¹யும்—காப்புச்சிறையினும் கையற்றுச்சொல்லுஞ் சொற்களும்; ஆறு பார்த்துற்ற அச்சக்கிளவியும்—அவன் வரும் வழியது ஏதஞ் சிந்தித்து ஆற்றாளாய்ச் சொல்லுஞ் சொற்களும்; இரவினும்பகலினும் நீவருக என்றலும்—இரவின் கண்ணும் பகலின்கண்ணும் நீயிர் வந்து *ஒழுருவதாகாதோ வெனச் சொல்லுஞ் சொற்களும்; கிழுவோன்றன்னை வாரல் என்றலும்—தலைவனை இரவின்கண்ணும் பகலின்கண்ணும் வரவேண்டாமென்று சொல்லுஞ் சொற்களும்; தன்னுட்கையறு எய்திகிளவியும்—தன்னுட்கையாற்றினை எதிலது ஒன்றின்மேலிட்டுச் சொல்லுஞ்சொற்களும்; அன்ன மரபிற் பிறவுந் தொகைது—அன்ன இலக்கணத்த பிறவுந் தொகுத்து; தன்னை அழிந்த கிளவி எல்லாம்—தன்னாற்றாமையாற் சொல்லுஞ் சொல்லெல்லாம்; வரைதல் வேட்கைப் பொருள என்ப—வரைதல்வேட்டுச் சொல்லுஞ் சொல் என்றவாறு.

இனிக் காமமிக்க கழிபடர் கிளவியாமாறு: பகற்குரியானும் இரவுக்குரியானும் தலைமகன் காமமிக்க ஒழுகா நின்ற நிலைமைக்கண் ஒருகாற்கண்டு கழிபடர் கிளவி. தரிக்குந் தன்மைத்தன்றும் வேட்கை; என்னை? காணும் பொழுதிற் காணுப்பொழுது பெரிதாகலின். அவ்வகையளாப் நின்று² புன்னைக்காணும் அன்னத்திற்காணுங் கடலிற்காணுங் கழிக்காணும் அவ்வகை பிறவற்றிற்காணுங் †கெட்டுறுகுறை தணிப்பவாகச் சிந்தித்துச் சொல்லுவதாயிற்று. அதற்குச் செய்யுள்:

* 'ஒழுருமென' என்பதும் பாடம்.

† 'தன்சட்டுறுகுறை' என்பதும் பாடம்.

தாதலர் நீண்முடித் தார்மன்னன் மாறமுதலன்
போதலர் கானற் புணர்குறி வாய்த்தான் நிலம் உண்டான்
வேதிவர் ஷேய்செய்வ தோரின் பெருமையியனெனநெஞ்
தாதலர் தம்மைக் கழறினென் னானவ கீழ்க்கடலே. (௨௧)
ஒண்டுவி நாராய்கின் சேவலு நீயுமாய
வண்டுது பூங்கானல் வைகலுஞ் சேறிராத்
பெண்து வாதே மெனவுரைததெங் காதலரைத்
கணைர் கழறியக்காத் கானல் கடிபவோ.

இவை கடலுக்கும நாரைக்குஞ் சொல்லிய எனக்
கொள்க. இதனைக் தலைமகன் கேளா வருமேயெனின்,
இங்ஙனம் வந்தொழுக இவள் ஆற்றாளாமென்று ஒருவகை
யான் முற்பட்டுப் பிற்பைஞானு வரைவொடு புகுவா
னும்; தோழி கேட்குமேயெனில் தலைமகனை முன்னின்று
வரைவுசடாவுவாளாம்; யாருங் கேட்டாரில்லையெனின்
ஆற்றதலைப்பயக்கும. என்னை? * முடிவேவாநின்ற அக்
கலத்தை முய்திறந்தவிடத்து அகத்துநின்ற வெப்பங்
குறைபடுப, அதுபோல, இவட்கும அயர்வுயிர்ப்பாம் அச்
சொற்கள் † புலப்படுத்தலானென்பது. இம்முன்றினுள்
ஒன்றாகாமையிலையென்பது. தலைமகன் கேட்பின் இன்ன
தொன்றாக, தோழிகேட்பின் இன்னதொன்றாம், யாருங்
கேட்பாரில்லையெனினும் இன்னதொன்றாம் என்று ஒருபய
னைச் சிந்தித்துச் சொல்லுமோவெனின், சொல்லாள்; குழவி
அழுதாற்போல வேட்கை மிகுதியாற் சொல்லினவிடத்து
அப்பயன் நிகழும். குழவி அழுகின்றது எனக்குப் பால்
தம்மின்; நீர் ஆட்டியின் என்றழாது, துக்கம்வந்ததாக
அழும். அழ, அறிவார் பயம் எய்துவிப்பரென்பது.

* 'முடி வேவாநின்றதோர் பொருளை' என்பதும் பாடம்.

† 'புறப்படுத்தலான்' என்பதும் பாடம்.

தன்மையுள்' அங்கக கையறு கிளவியும்' என்பது: காபு
வருந் புதுச்சாறைம்கவிஞர் கையற்றுச் சொல்
காப்புநிறைமிக்க வெஞ்சொல். * காப்புத்தான் இருவகைய,
கையறுதினவி.. நிறைகாவல் சிறைகாவலென; அவற்
றுள், நிறைகாவல் என்பது நிறையின்
வேறுபாடு புறத்தார்க்குப் புலனாகாமைக் காப்பாள்; காத்
தும், முறையின் முறையின் வேட்கை பெருகக் காணலுற
வினான் ஆற்றாளாய்ச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

மின்கண் படாவடி வேனெடு மாறன் வின் டார்முனைமேன்
மன்கண் படாத மயங்கிரு ினான்வந்த நீர்த்துறைவற்
தென்கண் படாத நிலைமெசொல் லாதினஞ் சேவறந்தித்
தன்கண் படாநின்ற வன்னத்ததே யாற்ற கவின்மையே. (உக௨).
புன்கண்கர் மாலைப் புலம்புமென் கண்ணேபோற்
றன்ப முழுவாய தயிலப் பெறுதியா
லின்கள்வாய நெய்தாலீ யெய்துங் கனவினான்
வன்கண்ணாற் கானல் வரக்கண டறிதியோ (சிலப்-கானல்வரி-௩௩).
* 'சிறைகாவல்' என்பது, தாய்துஞ்சாமை நாய் துஞ்சாமை
ஊர்துஞ்சாமை காவலர்கடுகுதல் நிலவு வெளிப்படுத்தல்
கோழிருார்காட்டல் எனவிலை. அவற்றுள், தாய்துஞ்
சாமைக்குச் செய்யுள்:

ஆயுந் துமிழ்மன்னன் செங்கோ லரிகே சரிமுனைபோற்
றேயு நினைவொடு தஞ்சான் மடந்தையிச் சேயிழையா
டாயுந் துயின்மறந் தாளின்ன நாட்டனித் தானெடுத்தேர்க்
காயுந் கதிரோன் மலைபோய மறைந்த கணையிருளே. (உக௩)

* 'வேறோ எட்டிப் பிரதிக்கு இயைய ஈண்டுப் பலதிருத்தம்
கன் செய்யப்பட்டன.

† 'கான்மலி நீர்த்துறைவற்கு' என்பதும் பாடம்.

‡ 'துயிலறுஞ்' என்பதும் பாடம்.

இனி நாய் தஞ்சாமைக்குச் செய்யுள்

வாருந்த பைங்கழற் செக்கோல் வரோதயன் கீட்டியனது,
சேருந் திதமென்னை தேன்றன் சிலம்பனைத் துஞ்சுந் திதமென்னை,
தூருந் தாயின்றிடல் காவலரோ டன்னை யுஞ்சுந் திதமென்னை,
வாருந் தயிலினுந் தஞ்சா ளுமலி யரையிடுஞ்

இனி ஊர்தஞ்சாமைக்குச் செய்யுள்,

மாவங் களிறு மணிநெடுந் தேரும்வல் லததழ்புலவாக்
கோவு துமிபவை வேல்கொண்ட கோணத்தன் கூடலின்ன
பூவும் புகையுந் கமழ்ந்தபொன் னுழைப் பேரேருலது
மேவும் விழுவொடு தஞ்சா திரவிவ வியன்கரே (௨௨௧)

இனிக் காவலர் கடுகுநற் குச் செய்யுள்:

அடிக்கண் ணதிருந் கழலரி கேசரி தெவ்வனுக்கக்
கொடிக்கண் ணரிடியுரு மேந்திய தென்னவன் கூடலன்னுள்
வடிக்கண் ணிரண்டும் வனர்கடர் காக்குமவை வேலினொர்
துடிக்கண் ணிரண்டுங்குநுந் திலையொன்று தயின்றிலவே. (௨௨௨)

இனி நிலவுவேளிப்படுந் குச் செய்யுள்:

சென்று செருமலைத் தார்களசெந் தீழ்முகச் செநிலத்தை
வென்று களங்கொண்ட கோன்றமிழ் நாடன்ன மெவ்வயலா
யின்றிவ விரவி னீருந்சென் றிடங்கொண்ட தெங்குக்கொவ்வோ
ரின்று விசும்பிற் பகல்போல் விரியு நிலாமதியே. (௨௨௩)

இனிச் சிறைகாவல் எல்லாம் வந்தசெய்யுள்:

“இரும்பிழி மகாஅரிவ் வழுக்கன் மூதார்
விழுவின் றுயினுந் தஞ்சா தாரு
மல்ல லாவண மறுகுடன் மடியின்
வல்லுரைக் கடுஞ்சொ லன்னை தஞ்சான்

‘பூவும் புகையும் விரையும் கமழ்ந்து பொன்னுதலாம்’ என்
பதும் பாடம்.

தன்மை காட்டிப் பிரிந்தார், நீயும் அவாகருதியது முடித்து வருந்துணையுங் கற்புக்காத்திருக்க வேண்டுமென்றுஞ், சான் றோர் மகளிரென்பார் சிறியரன்றிப் பெரியராகல்வேண்டும்; அத்தன்மையென்பது தங்குலவேணுதல் தங்கற்புக்காத்து ஒழுக்குதல்; அதனின் மிக்கதில்லை ஆற்றம இவ்வகை ஆற்று வித்தல் சிறைப்புறங் குறித்ததெல்லாம். அதற்குச்செய்யுள்:

சிறைப்பிறழ்வை.

உலததிற்பொலிந்தென்துதிவ்ரு டு னெண்டேருசுதன்மற்றிக் கிலததிறநி டுதிவென; அஃதென்புணற் கடலன்ன லெத்திநியாப்புப், டாதிபிற்கு ஞாலததின்லவகைன் குலததி மவற்றுள் குலின்ன யாகுதல கோல்வனையே. (௨௧௭)

இவ்வகை ஆற்றுவித்தல் சிறைப்புறங் குறித்த லென் மவாறு. (௨௧)

௨௨. சிறைப்புறங் குறியா தோன்றலு முளவே யவற்புணர் வறியுங் குறிப்பி னான.

நான்பதென்னுதலிறறேவெனின, தலைமகன பிரிந்தவழித் தலைமகளாற்றாளாநின இடத்துத் தலைமகனது வரவுகொல்வி ஆற்றுவிக்கவென்ப துணாததுதல நுதலிறறு.

இதன்பொருள்: சிறைப்புறம் குறியா தோன்றலும் டளவே—மேல் தோழி கற்பெனப்பட்ட, சிறையை அழிக் னென்றெயன்றன்றே ஆற்றுவித்தது, அவ்வாறன்றி வருவன யும் உள; அவன் புணர்வு அறியும் குறிப்பின் ஆன—தலை மகன் வினைமுற்றியானும் பொருண்முற்றியானும் வருங் குறிப்பின்கண் என்றவாறு.

அஃதாமாறு, மேல் அவ்வகையாற் பிரிவெடுத்துக் கொண்டு தலைமகனே ஆற்றுவித்தார்; ஆற்றுநல்கண்டு பிரிந்த

வழித் தோழி தலைமகளை ஆற்றுகின்றதுக்கொண்பு நுருந-
ளன்றே; இருந்த இடத்துத் தலைமகனுந் தானெடுத்தத்
கொள்ளப்பட்ட வினைமுடிந்தானன்றே; முடித்தவகையாற்-
குறித்தகாலம் வந்ததேரோறு மறுத்துஞ் சார்த்தானன்றே;
சார்த்த இடத்துச் சமீபமாகப் படகம் வந்து இசைத்தன இசை-
ப்பத் தோழி தலைமகனின் இவரவுணர்ந்து எம்பெருமாட்டி ந
இறந்துபடுவான் புக்கரும்பு கண்டாயன்றே, உள்ளரால்
எய்தப்படாத பொருள்களோடே ஆற்றியுளையாய் இன்-
று எம்பெருமானை வழிபடுபவர்கேயென இவ்வாறு
சொல்லுதல் சிறைப்பிறகு குறித்தே. (உழைவே-
யென்பது. சங்கம் படகம் படச் சார். நியதற்-
குச் செய்யுள்:

சங்கினை வாழ்த்தல்.

தேனிற வாரகண்ணிச் செம்பியன் மாறன் செழுக்குமரி
மானிற வெண்டிரை மால்கடற் றேன் நினை மண்ணன்ற
கீனிற வண்ணனு மேந்தினன் றம்மு னிறம்புரைநீம்
பானிற வெண்கட்கம் யாந்தின்னின் மிக்க படிமையரே. (௨௧௩)

“புரிவளை வான்கோடு புத்தேனோ டொத்தி
திருவளர் மார்பனு மேந்தினன் றம்முன்
னுருவம் புரையுளின் கேழ்.”

என்பதூஉங் கொள்க.

(௨௨)

௨௩. திணையே கைகோள் கூறறே கேட்போ
ரிடனே கால மெச்ச மெய்ப்பாடு
பயனே கோளென் றுங்கப் பத்தே
யகனைத் திணையு முரைத்த லாறே.

என்பதென்றுதலிற்றேவெனின், மேற் களவுங் கற்பும்
உணர்த்திப் பேசுந்தார், இனி அவ்விரண்டுப்பற்றி வரு

சென்ற பாட்டினை இக்கூறப்பட்ட பத்திலக்கணத்தானும் உரைக்கவென்பது உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன்பொருள்: திணையேயென்பது, பல்பொருளொரு சொல்லாப்க்கிடந்தது; கிலத்திணையுந் திணையென்ப, குலத் திணையுந் திணையென்ப, ஒழுக்கத்திணையுந் திணையென்ப, ஈண்டு ஆகுபெயராய் அவரால் ஸூழகலாறு நிகழ்ந்த இடத் தையுந் திணையென்றார். அவை 'யிஞ்சி பாலை முல்லை மரு தம் நெய்தலென ஐந்துவற்று பறம். அவை அறியுமிடத்து முதல்கரு உழிப்பென; அஃபற்றி அறியப்படுமென்றவாறு. அவ்வியாப்புப், பாசிரிம மேல் 'அன்பினைந்திணை' (இறைம னார்-கேவற்றுள் பவழியே உணர்த்திப் போந்தாம். அவை திணையெனப்படுவன. அகப்பாட்டின் ஒரு பாட்டுக்கேட்ட இடத்து இவ்வைந்திணையுள்ளும் இன்னதொன்றுபற்றி வந்ததென்று சொல்லுவது.

இனிக் கைகோள் என்பது, களவு கற்பு என்றவாறு.

இது களவுபற்றி வந்தது, இது கற்புப்பற்றி வந்த தென்றவாறு.

இனிக் கூற்று என்பது, கூறுதற்கு உரியாரை அறிந்து அவருள் இன்னார்குறினார் இப்பாட்டென்று அறிதல்; அதற்கு உரியாரைச் செம்பூட்சேயார் கூற்றியலுள்ளந் தோல்காப்பியனார் பொருட்பாலுள்ளுங் கண்டு கொள்க.

“பார்ப்பான் பாங்கள் ரோழி செவிலி

செத்தரு நெப்பிற் கிழவன் கிழத்திடோ

*டவலியன் மயி னறவகை யோருக்

கனலினிற் கிளவிக் குரிய னென்ப." (தொல்-பொ-செய்-கூர்.)

---

*"அவலியன் மருங்கின் அறவகை யோருய் என்பதும் பாடம்.

“பாணன் கூத்தன் வீறலி பரத்தை
 பாணஞ் சான்ற வறிவர் கண்டோர்
 *பேணுதரு சிறப்பிற் பார்ப்பான் முதலா
 முன்னுறக் கிளந்த கிளவியொடு தொகைஇத்
 தொன்னெற்மாயிற்கற்பிற்குரிவர்.” (தொல்பொ-செய்க-கக.)
 என்றார் தொல்காப்பியனர். இச்சொல்லப்பட்டாருள்
 இன்னார் கூற்றென்று அஃது.

இனிக் கேட்போர் ஐயோ, இன்னார்கூற இன்னார்
 கேட்டாரென் றறிவது; தோழிப் பாலைமகள் கேட்டாள்,
 தலைமகள் கூறத் தோழிகேட்டாள், கேள். தலைமகள்
 கேட்டான், தலைமகள் கூறத் தோழிகேட்டான். இவ்
 வகை அறிந்து உரைப்பது.

இடம் என்பது, அவ்வாறொருவர் கூற ஒருவர் கேட்
 ட இடமென்றறிவது. அவை தன்மை முன்னிலை படர்க்
 பகையென்பன. அவற்றுள் யானென்பது தன்மை, நீ பென்
 பது முன்னிலை, அவனென்பது படர்க்கை. அவற்றுள்
 இன்னதுபற்றி வந்ததென்றறிவது.

காலம் என்பது, இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்கால
 மென முன்றுவகைப்படும். அவற்றுள் உண்டானென்பது
 இறந்தகாலம், உண்ணுவின்றானென்பது நிகழ்காலம், உண்
 பானென்பது எதிர்காலம். இவற்றுள் இன்னதுபற்றி வந்த
 தென்றறிவது.

எச்சம் என்பது ஒழிவு. அஃது இரண்டு வகைப்படுங்
 சொல்லெச்சங் குறிப்பெச்சமென. இவையாமாறு முன்
 னர்ச் சொல்லுதாம்.

* ‘எண்டரு சிறப்பிற் பார்ப்பான் முதலா-முன்னுறக் கிளந்த
 அறவொடு தொகைஇ’ என்பதும் பாடம்.

மெய்ப்பாடு என்பது எட்டு வகைப்படும். அவை :
 “நகை, அழகை, இழிவால், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம்,
 வெருளி உவகையென், நப்பாஸெட்டேமெய்ப்பாடென்ப”
 (தொல் - மெய்ப் உ.) அவற்றுள் இன்னதோர் மெய்ப்பாடு
 வந்ததென்றறிவது.

பயன் என்பது, இது சொல்ல இன்னது பயக்குமென்
 றறிவது.

கோள் என்பது, ஒரு பாட்டினகத்துப் பொருள்
 கொண்டு நிற்கும் நிலை; அஃது ஐந்துவகைப்படும், விற்சூட்டு,
 விதலையாப்புப், பாசிகீக்குக், கொண்டுகட்டு, ஒருசிறைநிலை
 பென்றவற்றுள் இன்னதோர் பொருள்கொண்டு நின்றது
 இப்பாட்டென்றறிவது. அவற்றுள்,

விற்சூட்டுப்பொருள்கோள் வருமாறு:

வருவர் வயங்கிழாய் லாட்டாற் றெதிரின்று வாண்மலைந்த
 வருவ மணிநெடுந் தேர்மனைர்வீய வொளிதருமேற்
 புருவ முரிவித்த தென்னவன பொன்னவ கழலிறைஞ்சாச்
 சேருவெம்படைமன்னா போலவெங்கானகஞ் சென்றவரே. (உசக)

விதலையாப்பு வருமாறு:

பண்டா னனையசொல் லாயபரி விட்டுப் பறந்தலைவாய்
 விண்டார் படசசெற்ற கோன்சொல்லிப் பாங்கர் விரைமனைந்த
 வண்டார்கொடின் னுடவகிடை போல வணங்குவன
 கண்டாற் கடக்கிற்ப ரோகட வாரன்பர் கானகமே. (உஉ௦)

பாசிகீக்கு வருமாறு:

சென்றார் வருவது நன்கறிந் தேன்செருச் செந்நிலத்தை
 வென்றான் பகைபோன் மெலியன் மடந்தையும் வெற்பெடுத்து
 நின்றான் னனந்த நிலமுந் குளிர்த்தது நீன்புயலாற்
 பொன்றான் மலர்த்து பொலங்கொன்றை தாழும் பொலிந்தனவே

கோண்டுகூட்டு வருமாறு:

கோவைக் குளிர்முத்த வெண்குடைச் கோனெடு மாறன் முக்கீர்
துவைச் சுடர்வே வவர்சென்ற நாட்டினுந் தன்னுங்கொலாம்
பூவைப் புதுமலர் வண்ணன் றிரைபொரு நீர்க் குமரிப்
பாவைக் கிணையினை யாய்கொண்டு பண்டித்த பன்முகிலே. (௨௨௨)

ஒருசிறைநிலை வருமாறு:

கோடன் மலர்நது நுருகிலே தோன்றின கொன்றைசெம்பொன்
பாடன் மணிவண்டு பண்ணெய் பாரிதத பாழிவென்ற
வாட நெடுவகொடித தேரரி கேசரி யநதன்பொன்னி
நாடன் பகைப்பான் மெல்கின்ற தென்செய்ய நன்னுதலே. (௨௨௩)

விற்பூட்டென்பது முதலுங் கடைநீர்ம் பொருள் கொ
ண்டு நிற்பது; விதலையாப்பென்பது தலையும் நடுவுங் கடை
யும் பொருள் கொண்டுநிற்பது; பாசிரீக்கென்பது செற்றோ
றும் அடிதோறும் *பொருளாற்று நிற்பது; கொண்டு கூட்
டென்பது சொற்களைக் கொண்டிகூட்டிப் பொருள் கொள்
ளுமாறயிதது பொருள்கொண்டு கூடநிற்பது; ஒருசிறை நிலை
யென்பது ஒரு பாட்டினகத்துச் சொல்லப்பட்ட பொருள்
ஒருவழி நிற்பது.

ஆங்கப்பத்தி அகனைத்திணையும் உரைத்தலாறே—
'ஆங்கு' என்பது அநாசச்சொல்; 'பத்து' என்பது தொகை;
'ஏ' யென்பது சுற்றைச்; அகனைத்திணையும் உரைத்தலாறே—
அகனைத்திணையும் அறிந்து உரைக்க அகப்பாட்டினை வல்
லோர் சொல்லுமிடத்து என்றவாறு.

முனிதரு வேனற்கட் கானவ ரார்ப்ப முகிற்கணங்க
டனிதரு தண்கிலம் பாதக்க தன்று தரணிதன்மே
வனிதரு செங்கோ வரிசே சரியங்கண் கூடலன்ன
வொளிதரு வானுத வண்ண விலவா ரெழுநுவதே. (௨௨௪)

* பொருளேற்று நிற்பது என்பதும் பாடம்.

இப்பாட்டுத் திணை - குறிஞ்சி; கைகோள் - களவு; கூற்று - தோழிகூற்று; கேட்டான் - தலைமகன்; இடம் - முன்னிலை; காலம் - எதிர்காலம், *வந்தொழுகா நின்றானுக்கு உரைத்த மையான் நிகழ்காலமாகவுங்கொள்க; எச்சம் - 'நீ' யென்பது எஞ்சிவந்தது; மெய்ப்பாடு - அச்சம், என்ன? இவ்வொழுக்கம் பிறரறியின் இறந்து படுமென்னும் நினைப்பினளாகையின்; பயன் - வரைவுகடாதல்; பொருள்கோள் - 'தனிதரு தன்சிலம்பா தக்கதன்று இவ்வநைப இவ்வாறு ஒழுக்குவது' எனக்கொண்டமையின், இது விதலையாப்பு.

மானக் கடுஞ்சிலை மான்தேர் வரோதயன் ஊண்முனைபோன் றானப் படரினைத் தூடல்பொன் னேயறு வெஞ்சுரதது நானக் குழம்பிசை நான்கொயது கொண்டு நயந்தணிந்த கானக் குரவினம் போதே கமழுமென் கைத்தலமே. (உஉஉ)

இப்பாட்டுத்திணை - மருதம்; கைகோள் - கற்பு; கூற்று - தலைமகன் கூற்று தலைமகன் பரத்தையைக் கோலஞ் செய்தானென்று வேறுபடலுற்ற தலைமகள் சூழிப்பறிந்து தலைமகன் சொல்லியது; கேட்டான் - தலைமகள்; இடம் - முன்னிலை; காலம் - இறந்தகாலம்பற்றிவந்த நிகழ்காலம்; எச்சம் - 'என்னோடு' என்பது எஞ்சிற்று; மெய்ப்பாடு - நடுக்கம்; பயன் - கேட்டுத் தலைமகள் ஊடல் தீர்வாளாவது; பொருள்கோள் - விதலையாப்பு, 'யான் கொய்தணிந்த குரவினம் போதே இன்னுங்கமழும் என்கைத்தலம்' என்று முன்றிடத்தும் பொருள்கொண்டமையானென்பது. (உஉ)

உக

அவற்றுள்,

எச்சமுங் கோளு மின்மையு முரிய.

‘அறியாததனுக்கு’ என்பதும் பரடம்.

என்பது என்னுதலிற்றோவெனின், மேற்கூறப்பட்ட பத்தி
னுள்ளும் எச்சமும் கோளும் இன்றியும் உரியவென்பது
உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: அவற்றுள்—மேற் கூறப்பட்ட
பத்தினுள்ளும்; எச்சமும் கோளும் இன்மையும் உரிய—
எச்சமேனும் கோளேனும் இரண்டினுள் ஒன்றொழிந்தும்
இரண்டு மொழிந்தும் நிற்கவும் பெறும், என்றவாறு.

அவற்றுள் எச்சமின்றி வந்ததற்குச் செய்யுள்:
ஆமா னனையமென் னோக்கி யழுங்க லகன்றுசென்ற
தேமா நறங்கண்ணி யாரையுங் காட்டுந்தென் பாழிவென்ற
வாமா நெடுந்தேர் மணிவண்ணன் மாறன்வண் டூதமிழ்கர்
கோமான் கொடிமே லிடியு முமார்க்கின்ற கூர்ப்புயலே. (௩௨௪)

இனிக் கோளின்றி வந்தது வருமாறு:
வாடு நிலைமையை நீக்கிமண் காத்துவல் லத்தெதிர்த்தா
ரோடு நிலைமைகண் டான்வையை யொண்ணுதன் மங்கையரோ
டாடு நிலைமையை யல்லை யவரோடும் பூம்பொழில்வாய
நீடு நிலைமையு மல்லையென லாயென் னெடுநதகையே. (௩௨௫)
எனக்கொள்க. (௨௪)

௩௨. சொல்லே குறிப்பே யாயிரண் டெச்சம்.

என்பது என்னுதலிற்றோ வெனின், மேற்கூறப்பட்ட எச்
சம் இரண்டு வகைப்படும் என்பது உணர்த்துதல் நுத
லிற்று.

இதன்பொருள்: சொல்லேகுறிப்பே ஆ இரண்டு எச்
சம்—சொல்லெச்சமுங் குறிப்பெச்சமுமென இரண்டு எச்ச-
மாம், என்றவாறு.

சொல்லெச்சமென்று சொல்லப்பட்ட வாய்பாடின்றிப் பிறவாய்பாட்டால் தோன்றினும் என்றவாறு. எச்சமென்பது ஒழிதலென்றவாறு.

சொல்லெச்சத்திற்குச் செய்யுள்:

பன்னத்து நீலம் பறந்தலைக் கோடிப்பட்ட டார்குருதி
வென்னத்துச் செங்கழு நீர்வைத்த கோன்றெண்டி வண்டுமென்பு
உன்னத்துத் தேயகிழ் கானல்வந் தார்கென்ற தேர்வழியெம்
முன்னத்தி னோடு சிதையவந் தூரு மொலிகடலே. (௩௨௮)

இனிக் குறிப்பெச்சம் வந்த செய்யுள்:

இடியார் முகிலுரு மேந்திய கோனிர னோதயன்றன்
வடியா ரயிலன்ன கண்ணிதன் வாட்ட முணர்நதுவன்புங்
கடியார் கருங்கழி மேய்கின்ற கானற் கலந்தகன்ற
கொடியா ரினுமிகத் தாமே கொடிய குருகினமே. (௩௨௯)

கூ. முற்படக் கிளந்த பொருட்படைக் கெல்லா
மெச்ச மாகி வரும்வழி யறிந்து
கிளந்த வல்ல வேறுபிற தோன்றினுங்
கிளந்தவற் றியலா னுணர்ந்தனர் கொளலே.

என்பது என்னுதலிற்கோ வெனின், இந்நூலுள் எடுத் தோத்தே இலேசேயென்று இவற்றான் முடியாது நின்றன வெல்லாம் இது புறனடையாகத் தந்துரைக்க வென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: முற்படக்கிளந்த பொருட் படைக்கு எல்லாம் — முன்னால் உரைக்கப்பட்ட குத்திரத்துப்பொருட்கெல்லாம்; எச்சம் ஆகி வரும் வழி அறிந்து—ஒழிவுபட வருஉம் இடம் ஆராய்ந்து; கிளந்த அல்ல வேறு பிற தோன்றினும்—சொல்லப்பட்ட வாய்பாடின்றிப் பிறவாய்

நெஞ்சிற்குச் சொல்லுமாயும், பின்னைத்தோழி தலைமகளது ஆற்றமைச்சுக்கு குறைநேருமாயும் நேர்ந்தாள் தலைமகளைக் குறைபயப்புக்கறமாயுந், தமர் இற்செறித்த வழித் தலைமகளது கற்பழிவுநோக்கி அறத்தொடு நிற்குமாயுந், குறைபுறநின்ற தலைமகளைத் தலைமகளது அருமைபெருமை கூறி தோழி சேப்படுக்குமாயுந், தோழி அறத்தொடுநிற்குமி கிகற்பமும், பகற்குறிக்கண் தோழியுந் தலைமகனுஞ் சொல்லும் கிகற்பமும், இரவுக்குறி யிடத்து வாவென்று சொல்லும் கிகற்பமும், இரவுக்குறி நிகழுமிடம் இன்ன கிட மென்று சொல்லும் கிகற்பமும், இரவுக்குறிக்கண் அம்பலும் அலரும் ஆ முறை இரண்டுந் களவாமாயும், வெளிப்பட்டபின்றை நிரபுஞ் சொல்லும், புணர்ந்துடன் போக்கும், உடன் போக்கின்கண் தோழியுந் தலைமகனுஞ் சொல்லும் கிகற்பமும், * இடைச்சுரஞ் செல்வமுங்குமாயும், அறத்தொடு நிலை மாட்சிமைப்படாத இடத்துத் தோழி தலைமகளைந் சையடைந்தாள் ஒழியுமாயுந், தலைமகன் ஏன்றுகொண்டு போமாயும், அவர்களை இடைச்சுரத்துக்கண்டார் சொல்லும் முறைமையுஞ், செவிலி பின்செல்லுமாயும், பின்செல்ல இடைச்சுரத்துக்கண்டார் சொல்லும் முறைமையுந், கண்டார் இடைச்சுரத்துத் தலைமகளது நிலைமையுரைத்து மீட்டுமாயுந், தலைமகன் மகிழ்ச்சியாமாயுந், தலைமகன் பொருள் முதலாயினவற்றிற்கு வரைவிடைவைத்துப்பிரிந்து தலைமகளைத் தோழி ஆற்றுகிக்கு மிடத்துத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லுவனவும், வரைவொடு

* 'இடைச்சரத்தின் நிகழ்வும், இதுவென்று சொல்லும் விகற்
பமும், உடன்போக்கு மாட்சிமைப்பட்டாதவிடத்துச் செவ்வழுங்கு
மாதும், மாட்சிமைப்பட்டவிடத்துத் தோழி தலைமகனைக் ஸகயெடு
த்து தான்மொழியுமாதும், மொழியத் தலைவனைத்துக்கொண்டு போ
வான் கயத்தல் உண்ணமும்' என்று வேறொரு பிரதியில் உள்ளது.

புக்க வழித் தந்தையுந் தன்னையன்மாரும் மறுக்குமாறும,
அவ்வழி நற்றாய் அறத்தொடு நிற்குமாறுங், கற்புக்காலத்
துத் தலைமகன் தலைமகளைப் பிரியும் பிரிவென்று சொல்லப்
பட்ட பிரியும், பிரிந்தவிடத்துத் தலைமகள் ஆற்றாளாகத்
தோழி வற்புறுத்தினவும், ||ருவங்காட்டினவுந், தலைமகன்
வினைமுற்றுவித்து வந்தவாறும், அஃதுணர்ந்த தோழி
சொல்லினவுந், தலைமகன் வினைமுற்றினான் தேர்ப்பாகற்குச்
சொல்லினவும், முகிலுக்குச் சொல்லினவுந், தலைமகன் தலை
மகளுடனாபிருந்து தோழிகேட்பச் சொல்லினவும், மற்றும்
பரத்தையிற் பிரிவின்கண் துணி புலவி புடலும் அவற்றது
விகற்பமும், பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகற்குத் தலைமகள்
வாயின் மறுத்தனவும், வாயில் வேண்டிப் பாணன்
முந்துறுத்தனவும், * விருந்து முந்துறுத்தனவும், வாயில்
பெற்றுப் புக்கனவும், மற்றும் பிறவுமெல்லாம் இதுவே
ஒத்தாகத் தந்துரைக்க. (௨௯)

கூ. †களவு கற்பெனக் கண்ணிய வீண்டையோ
ருளறிக முன்பி னாயர்ச்சி மேன.

என்பது என்னுதலிற்றோவெனின், மேல்வகுத்த களவு
கற்புக்குப் பிறிதும் ஆவதோர் புறனடை உணர்த்துதல்
றுதலிற்று.

இதன் பொருள்: களவுகற்பு எனக் கண்ணிய—கன
வென்றுங் கற்பென்றும் புலவோரால் வகுத்துரைக்கப்பட்ட
ஒழுக்கங்கள்; ஈண்டையோர்—இவ்வுலகத்திற் பிறந்தரனுஞ்
சஞ்சரித்தானும் பொருந்துவோரது; உளம் நிகழ் அன்பின்

* இச்சொற்றொடர் மூன் அச்சப்பிரதியில் இல்லை.

† இச்சூத்திரத்திற்கு உரை பழைய ஏட்டுப் பிரதியில் இல்லை.
இதனுரைமூலையை உற்று நோக்குங்கால் இது பிற்காலத்தவரால்
எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டதென்று கருதற்கு இடந்தருகின்றது

உயர்ச்சிமேன்—உயர்குலத் தலைவன் தலைவியென்று இன் னோரது உளத்தின்கண் நிகழ்கின்ற அன்பினது உயர்வின் கண்ணவாம் என்றவாறு.

தேவர்க்கும் நாகர்க்கும் இவ்வொழுக்கம் அவர் உல கத்திலில்லை யென்பார் 'சுண்டைபோர்' என்றார். எனவே அன்னோர்க்கு அஃது ஒரோர்காலத்து இவ்வுலகத்து நிகழ் மென்றாயிற்று. அஃது இவ்வுலகிலும் இயற்கையான் விலைபெறுது புலவரான் இல்லது இனியது நல்லதென நாட் டப்பட்டதோர் ஒழுக்கமென்பார் 'கண்ணிய' வென்றார். இனி இரட்டெமொழிதலான் 'சுண்டையோர்' என்பதை ஒருபெயராகக் கொள்ளாது 'சுண்டை' 'ஓர்' எனக்கொண்டு 'தானே யவளே தமிழர்' (இறையனார் - உ) என்றதனால் தானே அவள் அவளே தானென இயன்ற ஈருடலின் ஒருயிர்போல்வார் உளத்தென்று கொள்ளினும் அமையும். 'அன்பின் உயர்ச்சி' யெனவே அஃதில்லாவிடத்து இவ் வொழுக்கங்கள் நடைபெறு என்பதூஉம், அதனானே அஃது உயர்ந்தோர்மாட்டதென்பதூஉம், அவருள்ளும் அரசர்க்கே சிறுத்ததென்பதூஉம் பெற்றாட. அற்றாரின் 'உயர்ந்தோர் மேன்' எனப் பாடமோதலாகாதோ வெனின்,

“அடியோர் பாங்கினும் விளைவல பாங்கினுந்

கடிவரை யிலபுறத் தென்மனார் புலவர்.” (தொல்-அகத்-௨௩.)

என மற்றை வருணத்தோர்க்குஞ் சிறுபான்மை அஃ துரியதென்றுதழீஇக்கோடல் கருதப்பட்ட தென்க. (௨௪)

இறையனார் களவியல்
மூலமும்

தெய்வப்புலமை நக்கீரனார் செய்த
உரையும்
மூன்றுப்பெற்றன.

இறையனாகப்பொருள்
சூத்திர முதற்குறிப்பகராதி

முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.	முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
அதிலே, தானே	௩௪	குறிபெனப்படுவது	௧௩௮
அம்பலமலருங்	௧௫௨	குறையுறங்கிழவனை	௧௧௧
அரசரல்லர	௨௧௪	குறையுறு புணர்ச்சி	௧௨௪
அல்லகுறிப்படுதல்	௧௩௫	கொடுமையில்லை	௩௩௧
அவ்வியல்பல்லது	௪௮	சிறைப்புறங்குறியா	௨௫௪
அவருட், டாயறி	௧௪௪	சொல்லேகுறிப்பே	௨௪௪
அவற்றன், எச்சமுங்	௨௪௩		

அவற்றை, ஒதுது	௨௧௧	திருநாத்தனையை	௧௭௮
அவன்வயிற் கிளப்பின்	௨௦௧	தன்னுட்குறிப்பினை	௧௦௮
அன்பி னேந்தினை	௧	தினையேகைகோள்	௨௫௮
ஆங்குணர் தல்லது	௧௮	தோழிக்குரியவை	௧௨௫
ஆங்கனம் புணர்ந்த	௧௦	நாடுமூரும்	௨௬௦
ஆறினாமைமயும்	௧௬௬	நிலம்பெயர்ச்-சிலை	௨௦௬
இரந்து குறைபுறுது	௮௬	சிலம்பெயர்ச்-மெல்லாப்	௨௦௮
இரவுக்ஞறியே	௧௬௬	பகற்குறிதானே	௧௫௦
இரவு மனையிசுநத	௧௫௧	பட்டபின்றை	௧௭௬
உணர்ப்பு வலின்வாரா	௨௦௨	பாத்தையிற் பிரிந்த	௨௨௦
உள்ளத்துணர்ச்சி	௧௦௨	பாத்தையிற் பிரியே	௨௬௬
செல்லாவாயிலுவ	௨௫௧	பிரிவிவீட்ட	௨௬௦
ஒதல்காவல்	௨௦௭	புகழுக்கொடுமைமயும்	௨௬௮
கிளவினுட்டலிர்-காப்பு	௧௬௬	புணர்ந்தபின்றை	௮௨
கிளவினுட்டலிர்-வரை	௨௦௧	முற்படக்கிளந்த	௨௬௫
கிளவினுட்டலிர்-கிழுவோற்	௨௦௬	முற்படப்புணராத	௧௬௨
களவுகற்புபனக்	௨௬௬	முன்னுதவுணர் தல்	௧௧
களவுவெளிப்படா	௧௭௨	முன்னுறவுணரினும்	௧௧
கற்பினுட்டுறவே	௨௦௬	வன்புறகுறித்த	௨௫௫
கற்பினுட் பிரிந்தோன்	௨௬௭	வெளிப்படாதானே	௧௭௬
கார்தற்பரத்தை	௨௨௦	வெளிப்பட்டபின்றை	௧௫௬
காப்புக்கைம்மிக்கு	௧௦௦	வேந்தர்க்குற்றழி	௨௧௫
காமமிக்க	௧௮௬	வேந்துவினையிதனை	௨௬௬
கிழுவோன் முன்னர்	௨௬௬		

உதாரணச்செய்யுள் முதலியவற்றின் முதற் குறிப்பகராதி

முதற்குறிப்பு.

அங்கணமலர் ததா
அங்கேழலர்நறங்
அஞ்சாதெதிர்மலை
அஞ்சிறைவண்டறை
அடிக்கண்ணகிருங்
அடிமேலகவிடமே
அடியோர்பாககிணும்
அடிவண்ணந்தாமரை
அடுமலைபோல்களி
அணிரிநநீண்முடி
அணிரிநமாப்பக
அண்ணெனடுகேத
அண்ணாநகேதநதிய
மேடி

அந்நாவிடதது
அம்மவாழிகேளிர்
அருஞ்சரமிநநத
அரும்புடைத்தொங்
அருள்புரிநெஞ்சமோ
அரைதருமேகலை
அரையணங்குருதுகி

அலைமன்னுபைவக
 அலையார் கழன்மன்ன
 அல்லகுறிப்படுதலு
 அவ்வியல்பல்லது
 அழிவிலர்முயலு
 அமுதுபுலம்பியுநையு
 அமுதுபடுவிழுப்புண்
 அளிதோதானேயானே
 அனையாராவின்
 அறத்தொடுகியை

பக்கம்.

முதற்குறிப்பு.

பக்கம்.

கஎ௦

அறநிகையொப்பே

நக

கஉந

அறிநதோரறனில

கடுடு

ககசு

அறையார் கழன்

உடுச

கநக

சை

அஎ

கக௦

அறவாய்திர்கழல்

கநக

ககசு

அன்புடைமாதர்

உகஎ

உஎ௦

அன்பெதிர்ந்தாலும்

ககஉ

சுஎ

அன்னம்புரையு

கசக

ககசு	அன்றாய்நெருந	ககௌ
இசு	ஆக்கியோன்பெயரே	கக
கசௌ	ஆடியவெறியு	உருக
கக	ஆடியன்மாநெடுந்	ககக
உரு	ஆணெடுநதானையை	கக
கக	ஆமாறறிபவர்யாரே	எசு
சுரு	ஆமானனையமென்	உசுசு
கௌ	ஷை	உருக
எக	ஆயிரமுகத்தா	க
கஉரு	ஆயுநதமிழ்மன்னன்	கஅக
ககசு	ஆயகின்றதீநதமிழ்	சுசு
உசுரு	ஆருமணியினம	உஉக
கசுந	ஆழிக்கடல்வையங்	கசஅ
சுந	ஆழிததிருமாலதிசயற்	உஉ
உசு	ஆளையஞ்சீறுங்	கசௌ
கஉசு	இகலேபுரிந்தெதிர்	கௌ
கசுந	இடிக்குங்கேளிர்	சுசு
ககக	இடியார்முகிலுரு	உசுரு
உஉ	இலவங்கநிறையில	கக

கருக

கருக

கருக

கருக

இரவுக்குறியொன்

இரவுக்குறியொன்

இரவோரன்ன

இருங்கழல்வானவ

கருக

கருக

எத

கருக

முதற்குறிப்பு.

பக்கம்.

இருணமனனுமேக	உஉ௯
இருளிலங்காரண	௫௧
இருநெடுந்தோள	௭௦
இருமபிழிமகாஅரிவ்	௧௧௦
இருவர்நூற்கு	௧௭
இலைசூழ்செங்காந்த	௧௦௬
இல்லாரிருமையு	உஉஉ
இவ்வென்றிரவலர்க்	உ௪௫
இவளேகாணநண்ணிய	௧௨௧
இவளேசின்னலதிவளே	௧௬௨

இழைவளர்பூணண்ண	கஉக
இருதுணிணந்தின்	உஉக
இனைத்தெனவறிந்த	கௌ
இன்பார்ப்பொடுக்க	உௌ
இன்னுயிர்கண்டறி	சு௦
நவேவான்றன்மை	உ
உயிரினுஞ்சிறந்த	கருஅ
உரவுககடல்	ககச
உரிப்பொருளல்லன	உௌ

உருடங்குமாநெடு	ககஉ
உருமினைநீள்கொடி	கஎ௦
உரையுறைதீந்தமிழ்	சடு
உலகுடனிழற்றிய	உகஅ
உலத்திற் பொலிந்த	உடுஎ
உலம்புனைதோண்	கசச
உளங்கொண்டி	உருஉ
உளமலையாமை	கசரு
உள்ளத்துணர்ச்சி	கஉச
உறுகற்புடைமை	கஉக
உற்றவரேறுமக்	கஉக
உளனங்கடந்தவர்	உஉஉ

எந்நிலமருங்கிற்	உள, இட
எப்பொருளெனத்தன்மை	சஉ
எம்மூரல்லதூர்	ககச
எலுவசிறு அரோமமுறு	கச

18

முதற்குறிப்பு

பக்கம்.

எறித்தருகதீர்தாங்கி	ககஅ
என்னுலிதுசெய்கென்	கஇஎ
என்னேரழியாவகை	கசந
வண்ணமிகலுமழிந்து	கருக
வமாண்சிலேறுத	கஉக
வரார் குழன்மட	கருஎ

ஏனல்காவலிவளு
ஏனையிரண்டு

கக
கௌ

ஒண்டுவிநாராய்
ஒண்முத்தவார் கழற்
ஒப்புமுருவும்
ஒருநாள்வாரலனிரு
ஒளியார்திருமுத
ஒன்றக்கருதா

கஅஅ
கௌச
உஉ
கௌ
கௌ
கௌ

ஒங்கியவெண்குடை
ஒருகும்பெரும்புகழ்
ஒதங்கடைந்த
ஒதல்காவல்பகை

கஉக
கௌ
ககௌ
உசக

கூடவரைகாதல	ககஅ
கடவுட்கற்சுனை	ககக
கடாவுடுந் தேர்	உருஉ
கழக்கண்ணிவேந்த	உஉஉ
கழத்தடம்விண்ட	சஅ
கடியாரிரும்பொழிற்	உகஎ
கணிநீறவேங்கை	கடுக

கண்டார்மகிழ்ந்	சுஎ
கண்டுகேட்டுண்டு	உஉஎ

கண் ணுற்றெறிந்	அக
கந்தாரடுகளியாலை	கசு

கந்தார்க்களிறுகடாய்
கயவாய்மலர்போற்
கயில்கொண்டவார்

கஉஅ
உதள
கசள

கருத்தண்புயல்வண்
கலவாவயவீர்
கவிழ்மயிரெருத்திற்

உருச
கக
கள௦

முதற்குறிப்பகராதி.

முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.	முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
கழலணிபோர்மன்னர்	கடுஅ	கொடியார்வெருமதிற்-கடு, உடுக	
கழுதுகுறுதிபடிய	ககக	கொடுவிற்படை	கக௭
கனவினுட்டவிர்ச்சி	உ௦௪	கொற்றுகயின்மன்ன	உஉக
களிசேர்கனிற்று	க௦க	கோடியநீன்புருவத்து	உ௭அ,
களிமன்னுவண்டு	௭க	கோடரினீண்மதில்	௭௦
கறங்குவென்னருவி	ககடு	கோடன்மலர்ந்து	உ௭உ
கஹயின்மலிந்த	அ௭	கோவைக்குளிர்முத்த	உ௭உ
கனஞ்சேர்முலை	கஉக	சீர்ன்றோர்வரவும்	க௭க
கன்னவிஞேன்	உக௭	சான்றோர்வருந்திய	கஅ௦
கோடார்குவரை	க௦உ	சிலரும்பலரும்	கடுக
காந்தண்முகையன்ன	கக௭	சிலைமாண்படை	அஅ
காந்தனம்போதெங்	க௪௭	சிலையிசைவைத்த	ககக
காமர்கடும்புனல்	க௭௦	சிலையுடைவானவன்	க௦௭
காரணிசோலை	க௭௭	சிறியபைக்கட்களிறார்ச்	க௭௭
காருமாலையுமுல்லை	உ௪	சிறுவென்னரவினவ்வரித்	௭௪
காலங்களனே	௭		

காலியந்தண்டுறை	ககக	சிறைகாக்குங்	கஅக
காணககோழி (குறுந்தொ		சினமாண்கடற்	அஅ
கை.)	உஇஇ	சினமுமழிந்து	கக
குடையார்சிழுவூறி	கக௭	சினவேல்வலங்	இக
குண்கடற்றிறையது	கக௭	சின்னாண்மறந்திலம்	கக௦
குழலிசையவண்டின	க௭க	சுழலும்வரிவண்டலம்ப	உகஉ
குழலெழீஇயாமெழீஇ	உஉக	செங்கனம்பட	கச௦
குறியதனிறுதி	கஇ௦	செம்மைத்தனி	ககக
குறம்புகுழிருக்கை	உசக	செயப்படுபொருளை	கசக
குன்றொத்தயானை	கஇக	செயன்மன்னுமாவது	கசக
கூராரயில்கொண்டு	உஇஇ	செருமால்கடற்படை	உச௭
கூர்முண்முள்ளி	அ௦	செலவினும்வரவினும்	க௭
கேகேபெருக்கு	உகக	செல்லாரவரென்றி	உஇ௦
கைகநிலத்துக்களை	க௨க	செல்வாரவல்லென்	உஇ௦
கையும்மாப்புறவின்	உஉ௦	செறிகழல்வானவன்	உகக
கையமையேல்	ககஉ	செறிகழல்வேந்த	கக௭
கையேர்சிலைமன்ன	இக	செறிந்தார்க்கருங்	கக
கொக்குதேர்வாழ்க்கை	இச	சென்றார்வருவது	உகக
கொக்கைதளரினுங்	ககக	சென்றசெருமலைக்	கக௦
		சென்றேயொழிக	உஉக

முதற்குறிப்பு.

பக்கம்.

சேயேயெனநின்ற

ககடு

சேலங்குளர்வயற்

டுள

சொல்லிற்சொல்

எச

தீகரக்குழலாய்

உஉச

தங்கயல்வெள்ளொளி

உகஅ

தண்டாதலர்கண்ணி

கக

தண்டேனறநறும்

கடு

தந்திரஞ்சுத்திரம்

கக

தந்தைதாயே

கடுச

தம்மீறுதிரிதலும்

ககடு

தருசொல்வருசொ	கௌ
தலைப்புணைக்கொளினே	க௦௨
தனியார் தகைநலம்	௨௬௨
தன்கோணிற் இ	கௌ
தன்போற்சினத்துரு	கக௬
தனனும்புரையுமழை	அஅ
தாக்கியபோர்வய	௨௧௪
தாதலர்நீண்முடி	கஅஅ
தாளேவணநகாதவர்	கௌக
திணினிநீறநீடோளரசுக	௫ௌ
திண்டேர்வயமன்னர்	கக௪
திண்பூமுகநெடு	க௫
திண்போரரசரை	க௨அ

திருநெடுமகோதை	உருச
திருமாழகந்திங்கள்	கூடி
திருமாவகைஞ்செஞ்	கூஉ
திரைப்பாலிரும்புனற்	கசரு
திரையார்சூதி	கசரு
திரையுறைவார்	எஉ
திலையாவெதிர்	கககூ
துடியாரிடைவடி	கஉஉ
துளியுந்துறந்த	உசஎ
துறைமேய்வலம்புரி	எ௦
துனிதானகலமண்	எடு
துவண்டைவண்டினங்	டுகூ

முதற்குறிப்பு.

பக்கம்.

தெம்மாண்பழிந்து	க௦க
தெவ்வாயெதிர்நின்ற	சுந
தெய்வமுணுவே	உடு

தேக்கியதெண்டி ரை	உகந
தேந்தண்பொழிலணி	எச
தேயத்தவருயிரை	சு௦
தேர்மன்னுதானை	எடு
தேர்மன்னுவாட்படை	கக
தேற்றமில்லாத	ருச
தேற்றம்வினுவே	இ௦
தேனக்கதாரவர்காண்	உஉந
தேனிற்வராகண்ணி	உடுஅ
தேனுறைபூங்கண்ணி	எக

தொகுத்தல்விரித்த	௩
தொடுத்தான்மலரு	கக௮
தொழித்தார்சிறை	உருக
தொல்கவின்ருலைய	க௭௩
தோள்வாய்மணிநீற	கக௬
நகுவாயனபவ	கக௭
நடுவணைந்திணை	உரு
நடுவுநிலைத்திணையே	உச
நடைமன்னுமென்றெம்மை	க௨௦
நடையாலிதுவென்று	க௭க
நண்ணியபோர்மன்னா	க௦௩
நலமபுரிதீய்வமன்றாய்	க௩௭
நளிமுத்தவெண்மணன்	கக௩
நனைமுதிர்ஞாழற்	கக௨

நன்றுசெய்தாமலை

கசுசு

நாணவுநடுக்கவு

கசு

நிணங்கொள்

கசு

விதியின்கிழவனிலமகள்

அள

விரந்தாங்கெகீதிர்

உருக

விழலார்குடையொடு

வசுசு

முதற்குறிப்பு.

பக்கம்.

வினைப்பரும்புண்ணிய

ககக

வின்றாங்கெதிர்ந்தார்

ககச

நீடியபூந்தண்

கஉ

நீடுநீர்க்கானெனருநலு

கஉஉ

நீயுமிவளுமின்றே

ககச

நீரணிலேவிநெடுங்

கடுக

நீதறவறந்தநீரம்பா

உடுஉ

நீரின்மலிந்தசெவ்

அஎ

நீர்வண்ணன்வெண்

கசஉ

நீவிரிகோதையிங்கே

ககக

நுண்ணறிவுடையோ	கடுஎ
நும்மனைச்சிலம்பு	கஎஉ
நூலெனப்படுவது-பொ	கஎ
நூலெனப்படுவது-கா	கஅ
நெய்நீன்றவேனெடு	ககஎ
நெய்யொன்றவேனெடு	கசடு
நெருங்கடல்வேல்	கசஅ
நெருநலமுன்னாள்	கஉ௦
நெறிநீரிருங்கழி	ககக
நேர்ந்தநங் காதலர்	க௦
பகற்குறிப்புணர்வுகள்	கடுக
படுவாய்வராஅற்	கூக, கஎ

பகையபபூமபுனனா	உரு0
படந்தாழ்பனைமுக	உஉரு
படலேறியமதின்	க00
படலைப்பனிமலர்த்	உகசு
பட்டாரகலல்குற்	உகக
பணிதொண்டிவாழா	ககரு
பண்குடைசெகல்வி	ககஉ
பண்டானனைய-ஊபய	ககரு
பண்டானனைய-பரி	உகக
பண்டேர்சிறைவண்	உஉ0
பண்டிப்புனத்துப்	கசு
பண்ணிவர்கொல்வி	ககஅ
பலமன்னுபுள்ளினம்	க0க
முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.

பலராயெதிர்நின்ற
 பள்ளத்துநீலம்பறந்தலை
 பறைவாயொலியோதம்
 பனியெதிர்பருவமு
 பன்னியதீந்தமிழ்

கடுநி
 உசுநி
 ககசு
 உச
 கடுநி

பாடுஞ்சிறைவண்ட
 பாணன்குத்தன்விறவி
 பாமாண்டமிழுடை
 பாயப்புரவி கடாய்
 பார்ப்பான் பாங்கன்
 பார்மன்னன்செந
 பாவடியானைப்

கடுஎ
 உசுடு
 கடுநி
 கசுடு
 உடுக
 உடுநி
 சசு

பாவணையின்றமிழ்	௫௭
பாவுற்ற தீந்தமிழ்	௧௨௨
பின்பனிதானு	௨௪

புட்புலம்பும்புனற்	௧௨௦
புணர்தல்பிரிதல்	௨௮
புணர்துணையோ	௧௦௭
புண்டாமருநிறத்து	௧௨
புரிந்தமெல்லோதி	௨௪௯
புரிவனாவான்கோடு	௨௫௫

புரைத்தாரமர் செய்து	௧௧௮
புலமுற்றுந்தண்புய	௨௫௪

புல்லாவயவாநதைறயா
புன்கண்கூர்மாலேப்
புன்னேநனேப்பினும் ,

ககந
கஅக
கநக

பூட்டியமாநெடுந்
பூலின்றவேன்மன்னன்
பூப்புமுதன்முந்நாட்
பூமருகண்ணினை
பூரித்தமென்ருலை
பூவலர்தண்பொழிற்

ககஅ
கநக
உநுஎ
சடு
உடுஉ
ககந

பெயர்த்தனென்முயங்க
பெரிய நிலைமை
பெருநன்றூற்றிற்

ககடு
எ0
ககஉ

முதற்குறிப்பு.

பக்கம்.

பெரும்பான்மையுமறி	எஃ
பைபிளின்றவாடா	கசச
பையுண்மாலேப்பழு	கஉ
பொய்தலைவத்த	ககக
பொய்மையும் வாய்மை	கஅக
பொருங்கண்ணி-மே	க௦
பொருங்கண்ணி-தே	கசச
பொருங்கழல	கௌ

பொருங்கழன் மாறன்	கசக
பொருடானென	கருடு
பொருதிவவுலகமெ	கச
பொருந்தியபூந்தண்	கரு
பொருநெடுந்தானை-போர்	க00
பொருநெடுந்தானை-பூ	கரு
பொருமாமணிமுடி	கச0
பொரும்பாரரசரை	க0சு
பொருளதுபுரைவே	ருஉ
பொருள்வயிற்பிரியி	உசஅ
பொறிகெழுக்கெண்டை	ககசு
பெரன்றாவிரிபுகழ்	க0௭
பொன்றன்பயப்பித்து	ககசு
பொன்னணங்கீர்	கருசு
பொன்னயர்வேங்கை	க௭௭

பொன்னூர்புனலணி	உருஅ
பொன்னூர்புனைசுழற்	ருசு
பேரார்மல்தெவ்வரை	கருசு
மஞ்சாரிருட்பொழில்	உருசு
மடையார்குவளை	உஉக
மணங்கமழ்குழலி	எ௦
மண்கொண்டுவாழ	சுரு
மண்டானிறைந்த	கரு
மண்ணிவர்செங்கோல்	ககரு
மருந்தெனின்	உசுஎ
மருள்போற்சினறவண்டு	சருக
மழைகெழுகார்வண்	கசுரு

முதற்குறிப்பு.

பக்கம்.

மழையும்புரைவண்
மழவனந்தருஉ
மன்னன்வரோதயன்
மன்னேந்தியபுகழ்
மாயோன்மேய
மால்புரையாளை
மாவுங்களிறுமணி
மாவெனமடலு
மானக்கடுஞ்சிலை
மிடைமணிப்பூண்
மின்கண்படாவடி

கடு
கூ
ககக
உஉஉ
உச
ககௌ
ககௌ
கௌ
உக
உக
ககக

மின்றானனையவிளங்
மின்னிற் பொலிந்த

கஎடு
குக

மின்னே ரொளிமுத்த
மின்னே மறைத்த

எக
ககச

முடியுடைவேந்தரு
முதலெனப்படுவது
முதல்கருவுரிப்பொரு
முதல்வழிசார்பென
முதல்வனூற்குப்
முதனிலையெண்ணி

அக
உரு
உரு
கக
கக
உக

முருகயார்ந்துவந்த	கக௦
முனிதருவேனற்	உகஉ
முற்படப்புணராத	௮
முற்படுபுணர்ச்சி	கக௦
முன்றானுற்த்தாவடி	உஉ௦
முன்றன் முகிழ்முலையார்	உஉக
முன்னுந்தொழ	கக௬
முன்னைததஞ்சிற்றின்	கஉஉ
முன்னோர் நூலின்	கக
மெல்லியலாய்நங்	உக௬
மென்முலைவீழினு	ககக
மேயினதம்படை	கசக
மேவியொன்னாரை	௮௨

முதற்குறிப்பு.

பக்கம்.

டைமதானிஸ்த தங்கல்வி	உகஉ
மையார் தடங்கண் வரும்	உச௭
மையார் தடங்கண்மடந்	உரு௩
மையேறிய பொழின்	க௭௧
மையாரிரும் பொழில்	உஉ௮

வடக்குந் தெற்கும்	சு
வடவேங்கடந்தென்	சு
வண்டாரிரும் பொழில்	க௩௦
வண்டுந் தும்பியும்	கச௮

வண்டுறைவார்பொழில்	கூகூ
வண்ணமலர்	ககூ
வந்தணங்காமன்னர்	கசகூ
வரியவண்டார்	உசஉ
வருநெடுக்கங்கு	உஉகூ
வருமால்புயல்வண்	அஅ
வருவர்வயங்கிழாய்	உககூ
வல்லிச்சிறுமருங்	கூஎ
வன்றாட்களிறு	கூகூ
வாடுகிலைமையை	உகச
வாமானெடுத்தேர்	உககூ
வாரணங்குங்கழல்	ககூக
வாரார்சிறுபறைபூண்டு	உஉகூ
வாரார்முரசின்விரை	உகடு

வாருந்துபங்கழற்
 வார்ந்தார் கருமென்
 வானலங்கொண்ட
 வானுடையான்முடி
 விடக்கொன்று
 விண்டலங்கெஃகொடு
 விண்டார்படவீழி

ககப
 உருக
 உருக
 கசுரு
 உருக
 சுரு
 சுரு

முதற்குறிப்பு.

பக்கம்.

விண்டிறைதெவ்வர்
 விண்டே யெதிரந்த

உருக
 ருசு

விரைதங்கு நீண்முடி	உஉஉ
விரையாடிய கண்ணி	க௦
விரைவளர் வேங்கை	க௦௧
வில்லவன் றானே	க௧௧
வில்வான்விதலடி	க௧௧
வில்லோன்காலன	க௧௧
விழைவுவிடுத்தவிழுமி	க௧௨
விளம்பழங்கமழுங்	க௧௦
விளைக்கின்றபல்புகழ்	க௧௨
விற்றனெழுதிப்புருவ	க௦௨
விளையினீங்கி	க௧

வெஞ்சடர் நோக்கு	உ௧௦
வெந்நீரஞ்சரங்	க௧௨
வெல்லுந்திறநீனந்	௨௨

வெள்ளாங்குருகின	கடுக
வெள்ளிவிழுத் (அகம்-உஅக) கச்சு	கச்சு
வெறிதருபூந்தார்	உச்சு
வென்றேகளித்த	உகச்சு
வேடகஞ் சேர்ந்த	கீச்சு
வேண்டிய வேண்டியாக்	கச்சு
வேயும் புரையுமென்	கடுச்சு
வேரித்தடந்தொங்க	கஉக
வேலைத் துளைத்தகண்	கடுக
வேழம் வினவுதிர்	கஉஉ
வேறுமெனனின்	சுக்க
வேற்றுமைத்தொகை	கடுக
வேனக நீண்டகண்	கஉஉ
வைகுறுவிடியன்	உச்சு

ரீட் அமைப்பை கம்பெனி 'இசுரோ' அச்சுக்கடத்திலும், நாம்ஸன்
கம்பெனி 'மெனரீஸ்' அச்சுக்கடத்திலும் பதிப்பிக்கப்பட்டது.